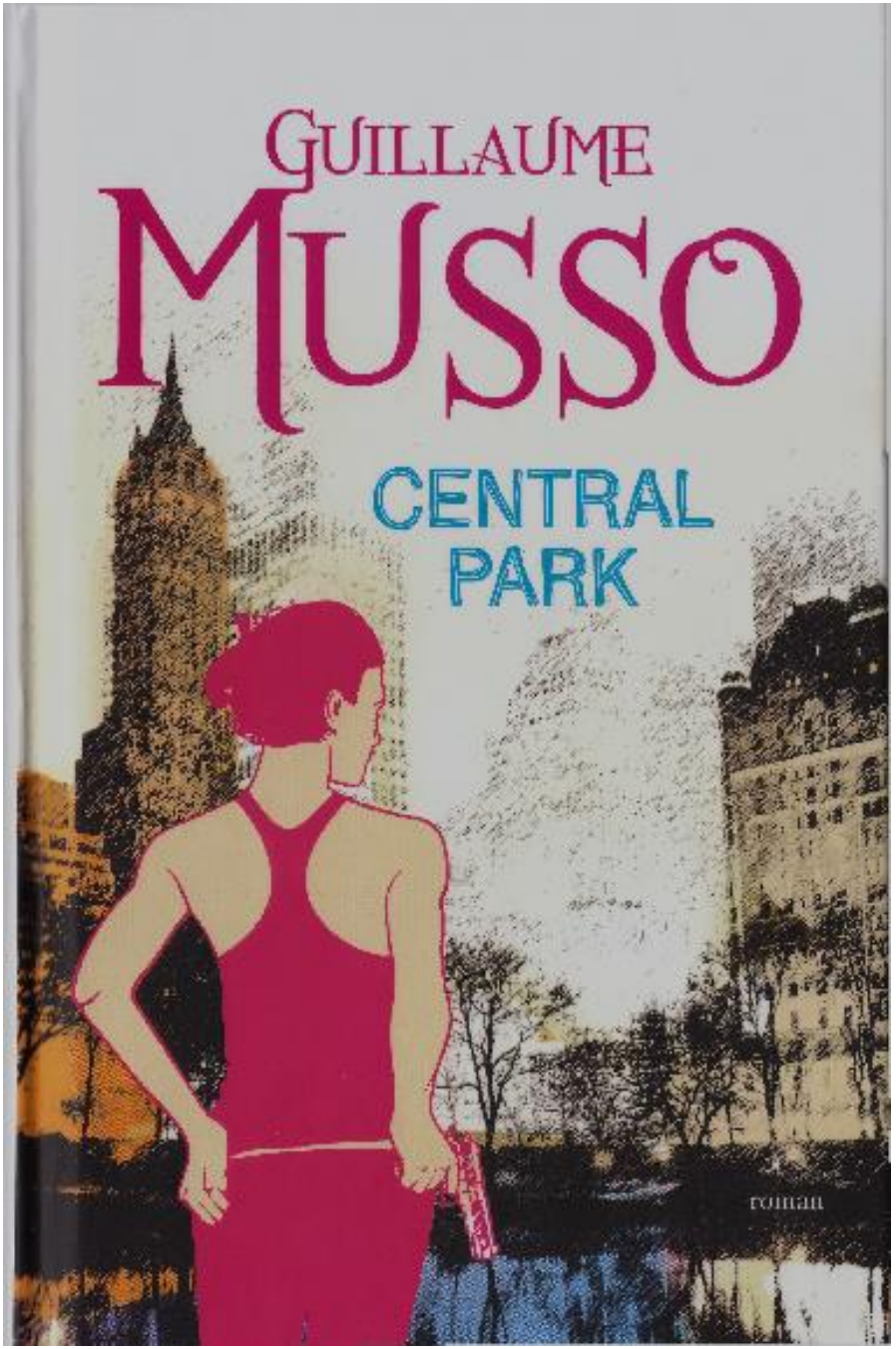
GUILLAUME
MUSSO
CENTRAL
PARK
roman

GUILLAUME MUSSO

CENTRAL PARK

Lucrurile pe care le pierzi au
mai multă importanţă decât
lucrurile pe care le deţii.
Somerset MAUGHAM

Prima parte
Cei încătuşaţi

1
Alice

Eu cred că în fiecare om există un alt om.
Un necunoscut, un Conspirator, un Făţarnic.
Stephen KING

Mai întâi, adierea rece şi înţepătoare a vântului care-i mângâie faţa.

Freamătul uşor al frunzişurilor. Susurul îndepărtat al unui pârâu. Ciripitul discret al păsărilor. Primele raze de soare pe care le ghiceşte prin vălul pleoapelor încă închise.

Apoi trosnetul crengilor. Mirosul de pământ reavăn. Cel al

frunzelor în descompunere. Notele lemnoase şi intense ale lichenului cenuşiu.

Mai departe, un murmur nedesluşit, oniric, disonant.

Alice Schäfer deschise ochii anevoie. Lumina zilei o orbea. Rouă dimineţii îi năclăia hainele. Scăldată într-o sudoare rece ca gheaţa, tremura de frig. Avea gâtul uscat şi simţea în gură un gust puternic de cenuşă. Articulaţiile o dureau, membrele îi erau anchilozate şi mintea amorţită.

Când se ridică, îşi dădu seama că era întinsă pe o bancă rustică din lemn brut. Năucită, descoperi brusc că trupul unui bărbat, masiv şi robust, era ghemuit lângă ea şi-o apăsa cu toată greutatea.

Alice îşi înăbuşi un ţipăt şi inima începu să-i bată nebuneşte. Încercând să se elibereze, căzu pe pământ, dar se ridică în aceeaşi clipă. Abia atunci văzu că mâna ei dreaptă era legată cu cătuşe de încheietura stângă a necunoscutului. Se dădu un pas înapoi, dar bărbatul rămase nemişcat.

Ei, drăcie!

Inima îi bubuia. Aruncă o privire la ceasul de mână, o vechitură marca Patek: cadranul era crăpat, dar mecanismul încă funcţiona, iar calendarul lui arăta: marţi, 8 octombrie, ora 8.00.

Fir-ar să fie! Unde naiba sunt? se întrebă ea, ştergându-şi cu mâneca transpiraţia de pe faţă.

Privi în jur pentru a evalua situaţia. Se afla în inima unei păduri aurite de toamnă, cu vegetaţie variată, proaspătă şi densă. O poiană sălbatică şi liniştită, înconjurată de stejari, de tufişuri dese şi proeminenţe stâncoase. Nu se simţea nici ţipenie de om şi, având în vedere împrejurările, era fără îndoială preferabil.

Alice ridică ochii. Lumina era frumoasă, blândă, aproape ireală. Nişte fulgi pufoşi străluceau în frunzişul unui ulm imens şi scânteietor, ale cărui rădăcini erau înfipte într-un covor de frunze umede.

Să fie pădurea Rambouillet? Fontainebleau? Vincennes? îşi dădu ea cu presupusul.

Un tablou impresionist de carte poştală, al cărui calm contrasta violent cu acea trezire suprarealistă alături de un bărbat complet necunoscut.

Se aplecă înainte cu prudenţă pentru a-i distinge mai bine faţa. Era cea a unui bărbat de vreo treizeci şi cinci – patruzeci de ani, cu păr şaten ciufulit şi barbă de câteva zile.

Un cadavru?

Se lăsă în genunchi şi-i puse trei degete pe gât, în dreapta mărului lui Adam. Pulsul pe care îl simţi când apăsă pe artera carotidă o linişti. Tipul îşi pierduse cunoştinţa, dar nu era mort. Îl observă cu atenţie preţ de o clipă. Îl cunoştea de undeva? Să fi fost vreun nemernic pe care-l băgase la pârnaie? Nu, trăsăturile acelea nu-i spuneau absolut nimic.

Alice îşi dădu în lături câteva şuviţe blonde care îi cădeau peste ochi, apoi examină cătuşele metalice care o legau de individ. Erau un model standard cu siguranţă dublă, utilizat de un număr mare de servicii de poliţie sau de securitate privată din lume. Ba chiar era foarte probabil să fie vorba de *propria* ei pereche de cătuşe. Alice scotoci în buzunarul blugilor, sperând să găsească cheia.

Nu era acolo. În schimb, simţi un revolver ascuns în buzunarul interior al gecii de piele. Crezând că e arma ei de serviciu, strânse degetele pe patul său cu uşurare. Dar nu era pistolul Sig Sauer utilizat de poliţiştii de la Brigada

Criminalistică. Era un Glock 22 din polimer, pe care nu ştia de unde îl are. Vru să-i verifice încărcătorul, dar era greu cu o mână legată. Reuşi s-o facă totuşi cu preţul câtorva contorsionări, având grijă să nu-l trezească pe necunoscut. În mod evident, îi lipsea un glonţ. Mânuind pistoletul, îşi dădu seama că avea patul pătat de sânge uscat. Îşi desfăcu complet geaca şi constată că urmele de hemoglobină coagulată îi murdăreau şi cămaşa.

Ce naiba am făcut?

Alice îşi frecă pleoapele cu mâna liberă. Acum, o migrenă cumplită îi iradia în tâmple, ca şi cum o menghină invizibilă îi strângea craniul. Respiră adânc pentru a-şi alunga teama şi încercă să-şi adune amintirile.

i

Cu o seară în urmă ieşise să petreacă împreună cu trei colege pe Champs-Elysées. Băuse mult, pahar după pahar, luând barurile la rând; Moonlight, Treizieme Etage, Londonderry… Cele patru prietene se despărţiseră pe la miezul nopţii. Ea se dusese singură să-şi ia maşina lăsată într-o parcare subterană de pe Bulevardul Franklin-Roosevelt, apoi…

Beznă totală. Mintea îi era înfăşurată într-un văl de pânză. Creierul i se învârtea în gol. Memoria îi era paralizată, îngheţată, blocată pe acea ultimă imagine.

Haide, fa un efort, ce dracul Ce s-a întâmplat după aceea?

Îşi amintea clar că plătise locul de parcare la automat, după care coborâse scările până la nivelul al treilea. Băuse prea mult, asta era sigur. Clătinându-se, ajunsese la micuţul ei Audi, descuiase portiera, se aşezase pe scaun şi…

Şi nimic.

Degeaba încercase să se concentreze, un zid de cărămidă albă îi bara accesul la amintiri. Gândirea i se lovea de zidul lui Hadrian, tentativele îi erau zădărnicite de marele zid chinezesc, în toată splendoarea lui.

Înghiţi în sec. Se panică şi mai mult. Pădurea aceea, sângele de pe cămaşă, arma care nu îi aparţinea… Nu era vorba doar de o simplă mahmureală de după o noapte de beţie. Dacă nu-şi mai amintea cum ajunsese acolo, însemna mai mult ca sigur că fusese drogată. Poate îi pusese vreun tâmpit GHB în pahar! Era foarte posibil. Ca poliţistă, fusese confruntată în ultimii ani cu mai multe cazuri implicând drogul violului. Alungă ideea într-un codon al minţii şi începu să-şi golească buzunarele: portofelul şi legitimaţia de poliţist îi dispăruseră. Nu mai avea asupra ei nici acte de identitate, nici bani, nici telefon mobil.

Acum, la frică se adăugă disperarea.

O creangă se rupse făcând un stol de păsărele să-şi ia zborul. Câteva frunze uscate plutiră prin aer şi-i atinseră uşor faţa. Cu mâna stângă, Alice îşi trase la loc fermoarul de la geacă, ţinând partea de sus a hainei cu bărbia. Abia atunci văzu că are în palmă o inscripţie făcută cu cerneala spălăcită a unui pix; o suită de numere notate în grabă, ca o fiţuică de şcolar aproape ştearsă.

2125558900

Ce însemnau aceste cifre? Ea le notase? *Posibil, dar nu sigur…* îşi zise văzând scrisul.

Închise ochii pentru o clipă, descumpănită şi înspăimântată.

Refuză să se lase pradă disperării. În mod evident, ceva grav se petrecuse în noaptea aceea. Dar, dacă ea nu-şi mai

amintea nimic, bărbatul de care era legată cu cătuşe avea să-i împrospăteze repede memoria. Cel puţin, aşa spera.

Prieten sau duşman?

Neştiind sigur, puse încărcătorul în Glock şi armă pistolul semiautomat. Cu mâna liberă, îndreptă arma spre tovarăşul ei, apoi îl zgâlţâi fără menajamente.

— Hei! Oh! Scularea!

Bărbatul nu reuşea să se trezească.

y

— Mişcă-te, amice! îl bruscă ea scuturându-i umărul. El clipi din ochi şi îşi înăbuşi un căscat, apoi se ridică anevoie. Când deschise ochii, avu o violentă mişcare de stupoare văzând ţeava armei la câţiva centimetri de tâmpla lui.

O privi pe Alice cu ochii holbaţi, apoi suci capul în toate părţile, descoperind uluit peisajul sălbatic care îl înconjura.

După câteva secunde de stupefacţie, înghiţi în sec, apoi deschise gura şi întrebă în engleză:

— Cine naiba eşti tu? Şi ce facem aici?

3

2

Gabriel

Fiecare dintre noi poartă în el un străin care îi dă fiori.

Fraţii GRIMM

Necunoscutul vorbise cu un puternic accent american, înghiţind aproape toate „r”-urile.

— Unde dracu’ suntem? insistă el încruntând sprâncenele.

Alice strânse degetele pe patul pistolului.

— Cred că tu trebuie să-mi spui asta! răspunse ea în engleză, apropiind ţeava armei de tâmpla lui.

— Hei, calmează-te, bine? zise el ridicând mâinile. Şi lasă jos arma, chestiile astea sunt periculoase…

Încă somnoros, arătă din bărbie spre mâna lui legată cu brăţara de oţel.

j

— De ce mi-ai pus cătuşele? Ce-am mai făcut de data asta? M-am încăierat? Am condus beat pe un drum public?

— Nu eu ţi-am pus cătuşele, îi răspunse ea.

Alice îl măsură din priviri: purta nişte blugi bleumarin, o pereche de Converşi, o cămaşă albastră şifonată şi o haină de costum cambrată. Ochii, verzi şi ispititori, erau încercănaţi şi înfundaţi în orbite din cauza oboselii.

— Nu e prea cald, se plânse el băgându-şi ceafa între umeri.

Îşi coborî ochii spre încheietura mâinii pentru a se uita la ceas, dar acesta nu mai era acolo.

— Fir-ar să fie… Ce oră este?

— E opt dimineaţa.

Se scotoci cu mare greutate prin buzunare şi, după ce şi le întoarse pe dos, se răsti la ea:

— Mi-ai şutit tot! Verzişorii, portofelul, telefonul…

— Nu ţi-am furat nimic, îl asigură Alice. Şi eu am fost jefuită.

— Şi mai am şi ditamai cucuiul, constată el frecându-se în spatele capului cu mâna liberă. Nici pe ăsta nu mi l-ai făcut tu, nu-i aşa? se plânse fără să aştepte, de fapt, vreun răspuns.

Se uită la ea cu coada ochiului. Îmbrăcată cu nişte blugi strâmţi şi o geacă de piele din care ieşeau poalele unei cămăşi pătate de sânge, Alice era o blondă zveltă de vreo treizeci de ani, cu părul prins într-un coc aproape desfăcut.

Avea o faţă dură, dar armonioasă – pomeţi înalţi, nas fin, ten diafan – şi ochii, paietaţi cu reflexiile arămii ale frunzelor de toamnă, străluceau cu intensitate.

O durere îl scoase din contemplaţie: o senzaţie de arsură pe care o simţea în antebraţ.

— Acum ce mai ai? oftă ea.

— Mă doare, se schimonosi el. Parc-ar fi o rană…

Din cauza cătuşelor, Gabriel nu putu să-şi ridice haina ori să-şi suflece mânecile de la cămaşă, dar, după mai multe contorsionări, reuşi să zărească un soi de bandaj care îi strângea braţul. Un pansament pus recent, din care ieşea o dâră subţire de sânge ce se prelingea până la încheietură.

— Gata, termină cu tâmpeniile! se enervă el. Unde suntem? La Wicklow?

Tânăra clătină din cap.

— Wicklow? Unde-i asta?

— La sud, e o pădure, oftă el.

— La sud de ce? întrebă ea.

— Faci mişto de mine? La sud de Dublin!

Ea îl privi mirată.

— Chiar crezi că suntem în Irlanda?

El oftă.

— Dar unde altundeva am putea fi?

— Păi, în Franţa, cred. În apropiere de Paris. Aş zice că în pădurea Rambouillet sau…

— Termină cu aiureala asta! i-o tăie el. Şi, de fapt, cine eşti?

— O fată cu un pistol, aşa că eu pun întrebările.

El o sfidă din priviri, dar înţelese că nu era stăpân pe situaţie. Nu mai zise nimic, lăsând tăcerea să se instaleze.

— Mă cheamă Alice Schäfer şi sunt căpitan de poliţie în Brigada Criminalistică din Paris. Mi-am petrecut seara cu nişte prietene pe Champs-Elysées. Habar n-am unde suntem şi cum am ajuns aici, legaţi cu cătuşe unul de altul. Şi n-am nici cea mai vagă idee în privinţa identităţii tale. E rândul tău acum.

După câteva secunde de ezitare, necunoscutul se hotărî să se prezinte.

— Sunt american. Mă numesc Gabriel Keyne şi sunt pianist de jazz. În mod normal, locuiesc la Los Angeles, dar adeseori sunt pe drum din cauza concertelor.

— Care e ultima ta amintire? îl presă ea.

Gabriel încruntă sprâncenele şi închise ochii pentru a se concentra mai bine.

— Păi… Aseară, am cântat împreună cu saxofonistul meu la Brown Sugar, un club de jazz din cartierul Temple Bar, în Dublin.

În Dublin… Tipul ăsta e dus cu pluta!

— După concert, m-am aşezat la bar, am luat Cuba Libre şi poate că am băut prea mult, continuă Gabriel deschizând ochii.

— Şi pe urmă?

— Pe urmă…

Se crispă la faţă şi îşi muşcă buza. În mod vizibil, îi era la fel de greu ca şi ei să-şi amintească sfârşitul serii.

— Uite ce e, nu mai ştiu. Cred că m-am încăierat cu un tip căruia nu-i plăcea muzica mea, după care m-am dat la nişte gagici, dar eram prea matolit ca să agăţ vreuna.

— Foarte frumos. Foarte elegant, într-adevăr.

El respinse reproşul cu un gest al mâinii şi se ridică de pe

bancă, obligând-o pe Alice să facă la fel. Printr-un gest brusc al antebraţului, aceasta îl forţă să se aşeze la loc.

— Am părăsit clubul pe la miezul nopţii, zise el. Abia mă mai ţineam pe picioare. Am chemat un taxi pe Aston Quay. După câteva minute, o maşină s-a oprit şi…

— Şi ce?

— Nu mai ştiu, recunoscu el. Probabil că am dat adresa hotelului şi m-am prăbuşit pe bancheta din spate.

— Şi apoi?

— Dacă-ţi spun că nu mai ştiu nimic!

Alice lăsă arma în jos şi preţ de câteva secunde digeră veştile proaste pe care tocmai le primise. În mod evident, tipul ăsta n-avea s-o ajute să lămurească situaţia. Dimpotrivă.

— Eşti conştient că tot ce mi-ai povestit nu-i decât o abureală? reluă ea oftând.

— Şi de ce, mă rog?

— Păi, pentru că suntem în Franţa, de-aia!

Gabriel scrută cu privirea pădurea care se întindea în jurul lor: vegetaţia sălbatică, tufişurile stufoase, pereţii stâncoşi acoperiţi cu iederă, domul auriu format de frunzişurile de toamnă. Privirea îi urcă de-a lungul trunchiului jupuit al unui ulm uriaş şi surprinse două veveriţe care alergau, făcând salturi rapide şi sărind din creangă-n creangă în urmărirea unei mierle albastre.

— Sunt gata să pun pariu pe cămaşa mea că nu suntem în Franţa, zise el scărpinându-se în cap.

— În orice caz, nu există decât un mod de-a afla, zise Alice iritată, punând pistolul la loc şi îndemnându-l să se scoale de pe bancă.

Părăsiră poiana şi se afundară în vegetaţia formată din tufişuri dese şi arbuşti stufoşi. Legaţi unul de altul, traversară o pajişte vălurită, o luară pe un drum care urca, apoi coborâră o pantă, sprijinindu-se de aflorimentele stâncoase. Le trebuiră mai bine de zece minute pentru a reuşi să iasă din acel labirint împădurit, păşind peste micile cursuri de apă şi străbătând numeroase poteci întortocheate. În cele din urmă, ajunseră la o alee îngustă, gudronată, mărginită de copaci care desenau o boltă vegetală pe deasupra lor. Cu cât înaintau pe cărarea de bitum, cu atât zgomotele civilizaţiei îşi făceau mai simţită prezenţa.

Un zumzet familiar: rumoarea ce urca dinspre oraş…

Stăpânită de un presentiment straniu, Alice îl trase pe Gabriel spre o spărtură în frunziş inundată de soare. Ajunşi în luminiş, îşi croiră drum spre ceea ce părea a fi malul acoperit cu gazon al unei ape.

Şi, în acel moment, îl văzură.

Un pod de fontă cu arcuri largi care se întindea cu graţie peste unul din braţele lacului.

Un pod lung de culoare crem, ornat cu arabescuri şi decorat subtil cu urne pline de flori.

O pasarelă familiară văzută în sute de filme.

Bow Bridge.

Nu erau la Paris. Nici la Dublin.

Erau la New York.

În Central Park.

3

Central Park West

Căutăm adevărul, dar nu găsim în noi decât incertitudine.

Blaise PASCAL

— Doamne, Dumnezeule! exclamă Gabriel, în timp ce pe chipul lui Alice se citea stupefacţia.

Chiar dacă realitatea era greu de acceptat, acum nu mai aveau nicio îndoială. Se treziseră în inima aşa-numitei „The Ramble", locul cel mai sălbatic din Central Park. O adevărată pădure de cincisprezece hectare, care se întindea în nordul lacului.

Inimile lor băteau la unison, mai să le sară din piept. Apropiindu-se de mai, ajunseră pe o altă alee animată, tipic pentru efervescenţa parcului în primele ore ale dimineţii, împătimiţii de jogging coabitau armonios cu cicliştii, cu adepţii exerciţiilor de relaxare tai chi şi cu simplii trecători veniţi să-şi plimbe câinele. Universul sonor atât de caracteristic oraşului parcă le exploda brusc în urechi: zgomotul circulaţiei, claxoanele, sirenele pompierilor şi ale poliţiei.

— E o nebunie, murmură Alice.

Dezorientată, tânăra încercă să se gândească la ce li se întâmplase. Admitea faptul că ea şi Gabriel băuseră cam mult cu o seară în urmă, astfel încât uitaseră ce făcuseră în timpul nopţii. Dar era de neconceput ca cineva să-i fi urcat într-un avion împotriva voinţei lor. Alice venise adesea în vacanţă la New York împreună cu Seymour, colegul şi prietenul ei cel mai bun. Ştia că un zbor Paris – New York dura mai bine de opt ore, dar, cu decalajul orar, diferenţa se reducea la două ore. Când plecau împreună, Seymour făcea rezervare cel mai

adesea la zborul de 8.30, de pe aeroportul Charles-de-Gaulle, care ajungea la New York la 10.30. Mai reţinuse că ultimul avion de cursă pleca din Paris cu puţin înainte de ora 20.00. Or, cu o seară înainte, la ora 20.00, ea era încă la Paris. Deci, ea şi Gabriel călătoriseră cu un avion privat. Presupunând că ar fi fost urcată într-un avion la Paris la ora 2.00 dimineaţa, ar fi ajuns la New York la 4.00, ora locală. Destul pentru a se trezi în Central Park la ora 8.00. Teoretic, nu era imposibil. Dar, în realitate, era altă poveste. Chiar şi la bordul unui avion privat, formalităţile administrative pentru a intra în Statele Unite rămâneau lungi şi complicate. Hotărât lucru, toate astea nu se potriveau.

— *Ups, sorry!*

Un tânăr pe role tocmai intrase în ei. În timp ce se scuza, aruncă o privire uimită şi suspicioasă spre cătuşe.

Un semnal de alarmă se aprinse în capul lui Alice.

— Nu putem rămâne aici, nemişcaţi, în ochii trecătorilor, se panică ea. O să ne trezim cu poliţia în mai puţin de un minut.

— Şi ce propui?

— Ia-mă de mână, repede!

— Ce?

— Ia-mă de mână ca şi cum am fi un cuplu de îndrăgostiţi şi hai să trecem podul! îl bruscă ea.

El se execută şi o luară pe Bow Bridge. Aerul era tare şi uscat. Pe cerul senin se detaşau în depărtare siluetele somptuoaselor imobile din Central Park West: cele două turnuri gemene ale clădirii San Remo, faţada legendară a celebrei Dakota Building şi apartamentele Art-Deco ale Majesticului.

— În orice caz, trebuie să ne prezentăm în faţa autorităţilor, zise Gabriel continuând să înainteze.

— Aşa, aruncă-te în gura lupului!

El contraatacă:

— Ascultă vocea raţiunii, scumpo…

— Dacă-mi mai zici o dată aşa, te sugrum cu cătuşele! O să te strâng de gât până-ţi dai duhul. Mort, nu mai spui atâtea tâmpenii, ai să vezi.

El nu luă în seamă ameninţarea.

y

— Din moment ce eşti franţuzoaică, măcar du-te la ambasada ta şi cere un sfat!

— Nu înainte de a înţelege ce s-a întâmplat cu adevărat azi-noapte.

— În orice caz, nu conta pe mine, fiindcă n-am de gând să mă joc de-a fugarul. Cum ieşim din parc, eu mă opresc la primul comisariat ce-mi iese-n cale şi povestesc ce ni s-a întâmplat.

— Tu chiar eşti prost sau o faci dinadins? în caz că n-ai remarcat, suntem *încătuşaţi –,* băiete! Suntem inseparabili, de nedespărţit, legaţi prin forţa lucrurilor! Aşa că, până nu găsim un mod de a ne rupe lanţurile, *tu* o să faci exact ce fac *eu.*

Bow Bridge trecea domol de la vegetaţia sălbatică din Ramble la grădinile frumos aranjate din sudul lacului. Ajungând la capătul podului, o luară pe drumul care mergea de-a lungul apei până la domul de granit al fântânii Cherry Hill.

Gabriel insistă:

— De ce refuzi să mergi cu mine la poliţie?

— Pentru că îi cunosc pe poliţişti, închipuie-ţi.

Jazzmanul se revoltă:

— Dar cu ce drept mă târăşti şi pe mine în necazul tău?

— Cum adică necazul *meui* Oi fi intrat eu în rahat, dar eşti şi tu băgat cu mine până-n gât.

— Ba nu, fiindcă eu n-am nimic să-mi reproşez!

— A, da?! Şi ce te face să fii atât de sigur? Credeam că nu-ţi aminteşti nimic de noaptea trecută…

Replica păru să-l destabilizeze pe Gabriel.

— Deci, nu ai încredere în mine?

— Absolut deloc. Povestea cu barul din Dublin nu ţine, Keyne.

— Nici povestea ta cu ieşirea la o băută pe Champs-Elysées nu-i mai brează! Şi-n definitiv, tu eşti aia cu mâinile pline de sânge. Tu ai un pistol în buzunar şi…

Ea i-o tăie scurt:

— În privinţa asta, ai dreptate. Eu am pistolul, aşa că o să-ţi pui lacăt la gură şi o să faci exact ce îţi spun, OK?

El ridică din umeri şi scoase un lung oftat de iritare.

Înghiţind în sec, Alice simţi o senzaţie de arsură în spatele sternului, ca şi cum un jet de acid îi împroşca esofagul. Stresul. Oboseala. Frica.

Cum am ajuns în beleaua asta?

Încercă să-şi adune ideile. În Franţa, era începutul după-amiezii. Nevăzând-o la birou dimineaţa, tipii din echipa ei de anchetă poate că se îngrijoraseră. Seymour încercase cu siguranţă să ia legătura cu ea pe mobil. Pe el trebuia să-l contacteze în primul rând, lui trebuia să-i ceară să facă cercetări, în mintea ei începea să se contureze o listă: 1) să recupereze înregistrările camerelor de supraveghere din

parcarea de pe Bulevardul Franklin-Roosevelt; 2) să facă inventarul tuturor avioanelor private care decolaseră din Paris după miezul nopţii în direcţia Statelor Unite; 3) să găsească locul unde fusese abandonată maşina ei Audi; să verifice existenţa acestui Gabriel Keyne ca şi soliditatea declaraţiilor lui…

Perspectiva acestei anchete o mai linişti puţin. Adrenalina pe care i-o procura meseria era, de multă vreme, principalul ei carburant. Un adevărat drog care, în trecut, îi răvăşise viaţa, dar care astăzi îi dădea singura raţiune valabilă de a se trezi în fiecare dimineaţă.

Inspiră adânc aerul proaspăt din Central Park.

Uşurată să vadă că poliţistul din ea îşi reintra în drepturi, începu să pună la punct o metodă de investigaţie: sub comanda ei, Seymour va conduce cercetările în Franţa în timp ce ea va ancheta la faţa locului.

Continuând să se ţină de mână, Alice şi Gabriel ajunseră fără întârziere în grădina triunghiulară a Memorialului

Strawberry Fields, care le permitea să iasă din parc prin partea de vest. Poliţista se uita pe furiş la muzician. Trebuia neapărat să ştie cine era cu adevărat acest bărbat. Îi pusese chiar ea cătuşele? Şi dacă da, care era motivul?

La rândul său, el o privi cu un aer de fanfaron.

— Bine, şi atunci ce propui?

Ea îi răspunse printr-o întrebare:

— Ai cunoştinţe în oraşul ăsta?

— Da, am chiar un foarte bun prieten, saxofonistul Kenny Forrest, dar s-a nimerit prost: este în turneu la Tōkyō acum.

Ea formulă întrebarea altfel:

— Deci nu ştii niciun loc unde am putea găsi nişte unelte

pentru a scăpa de cătuşele astea, unde am putea să ne schimbăm sau să facem un dus?

— Nu, recunoscu el. Tu ştii?

— Îţi atrag atenţia că eu locuiesc la Paris!

— „Îţi atrag atenţia că eu locuiesc la Paris!" o maimuţări el. Ascultă, nu văd cum am putea să evităm mersul la poliţie: n-avem nicio leţcaie, n-avem lucruri pe care să le vindem, niciun mijloc de a ne dovedi identitatea…

— Termină cu văicăreala. Să începem prin a face rost de un telefon mobil, bine?

— Tocmai ţi-am zis că n-avem niciun sfanţ! Cum vrei

să facem?

— Nu e prea complicat, e de ajuns să-l furăm.

4

Cei încătuşaţi în inima oricărei dificultăţi se ascunde o posibilitate. Albert EINSTEIN

Părăsind grădina publică, Alice şi Gabriel ieşiră în Central Park West, bulevardul care se întindea de-a lungul parcului. Făcură câţiva paşi pe trotuar şi se simţiră imediat aspiraţi de fluxul urban. Claxoanele taxiurilor galbene care treceau în mare viteză spre Midtown, apostrofările vânzătorilor de hotdogi, zgomotul făcut de picamerele muncitorilor de la administraţia drumurilor care reparau canalizările.

N-avem timp de pierdut.

Alice miji ochii pentru a cerceta mai bine împrejurimile. De cealaltă parte a bulevardului se ridica Dakota, cu impozanta ei faţadă de culoarea nisipului. Imobilul în faţa

căruia fusese asasinat John Lennon în urmă cu treizeci şi trei de ani făcea notă discordantă: cu turnuleţele, frontoanele, lucarnele şi balconaşele lui, proiecta o siluetă gotică pe cerul Manhattanului.

Evul Mediu în plin secol XXI.

Un bişniţar îşi întinsese marfa pe trotuar şi le oferea turiştilor tricouri şi afişe cu efigia fostului Beatles.

Tânăra zări un grup de adolescenţi la vreo zece metri în faţa ei: nişte spanioli zgomotoşi care se pozau în faţa imobilului. Chiar şi după treizeci de ani, mitul încă funcţiona…

După câteva secunde de observaţie, îşi reperă „ţinta" şi elaboră un plan sumar de atac. Cu un gest din bărbie, îi arătă grupul lui Gabriel.

— Îl vezi pe băiatul care vorbeşte la telefon?

El îşi scărpină ceafa.

— Care? Jumătate dintre ei au un mobil lipit de ureche.

— Ala mic şi gras cu ochelari, tunsoare castron şi tricou cu Barşa.

— Nu mi se pare un act de mare curaj să ataci un copil…

Alice explodă:

— Fir-ar să fie, Keyne, se pare că nu realizezi că suntem într-un mare rahat! Tipul ăsta are cel puţin şaisprezece ani şi nu se pune problema să-l atacăm, ci doar să-i împrumutăm telefonul.

— Mi-e foame, se plânse el. Nu vrei mai bine să şutim un hotdog?

Ea îl fulgeră cu privirea.

— N-o mai face pe grozavul şi ascultă-mă bine. O să mergi lipit de mine. Când ajungi în dreptul lui, o să mă împingi spre

el şi, imediat ce-am înşfăcat telefonul, va trebui să băgăm viteză.

Gabriel aprobă dând din cap.

— Pare uşor.

— Uşor? O să vezi ce uşor este să alergăm cu cătuşele…

Lucrurile se petrecură exact cum prevăzuse Alice. Poliţista profită de surprinderea adolescentului pentru a-i smulge telefonul.

— Fugi acum! îi zise ea brusc lui Gabriel.

WALK: lumina verde a semaforului clipea. Profitară de ocazie pentru a traversa bulevardul şi o luară pe prima stradă perpendiculară. Să alerge fiind legaţi cu cătuşe se dovedi a fi mai rău decât se temuse Alice. La dificultatea de a-şi potrivi ritmul înaintării se adăugau diferenţa de înălţime şi durerea provocată de brăţările de oţel care, la fiecare pas, le învineţeau încheieturile.

— Ne urmăresc! strigă Gabriel aruncând o privire în spate.

Alice întoarse şi ea capul şi zări grupul de adolescenţi spanioli care pornise pe urmele lor.

N-au nicio şansă…

La un semn din cap, cei doi accelerară şi mai mult. Strada 71 era o arteră liniştită, tipică pentru Upper West Side, mărginită de *brownstones*[1] elegante din gresie roşie. Lipsite de turişti, trotuarele erau largi, ceea ce permise cuplului să parcurgă rapid grupul de locuinţe care despărţea cele două bulevarde. Tot pe urmele lor, adolescenţii deveneau mai presanţi, scoţând strigăte ca să atragă atenţia trecătorilor şi

[1] Şiruri de case, aliniate şi identice, din gresie roşiatică, datând din a doua jumătate a secolului al XIX-lea.

să-i ralieze cauzei lor.

Columbus Avenue.

Din nou aglomeraţie: prăvăliile care-şi ridicau obloanele vitrinelor, cafenelele care se umpleau, studenţii care ieşeau din staţia de metrou din apropiere.

— La stânga! strigă Gabriel cotind-o brusc.

Schimbarea de direcţie o luă pe Alice prin surprindere. Îi fu greu să-şi păstreze echilibrul şi scoase un ţipăt simţind închizătoarea cătuşelor tăindu-i carnea.

O luară spre sud pe bulevard, împingând pietonii, răsturnând mai multe standuri, fiind cât pe ce să strivească un terrier yorkshire pitic.

Prea multă lume.

Senzaţie de vertij. Ameţeală. Durere sfâşietoare în partea dreaptă. Pentru a evita mulţimea, încercară să devieze de la traiectorie cu câţiva metri şi să alerge pe stradă.

Proastă idee…

Un taxi fu cât pe ce să-i izbească. Frânând brusc, şoferul îi blagoslovi cu un claxonat lung şi cu un potop de înjurături. Încercând să se întoarcă pe trotuar, Alice se împiedică de bordură. Din nou, brăţara cătuşelor îi tăie încheietura. Din cauza elanului, căzu la pământ, trăgându-l şi pe Gabriel după ea şi lăsând să-i scape telefonul pentru care îşi dădeau atâta osteneală.

Fir-ar să fie!

Cu un gest rapid, Gabriel luă mobilul.

Scoală-te!

Se ridicară în picioare şi aruncară o nouă privire spre urmăritorii lor. Grupul se dizolvase, dar doi adolescenţi continuau să se ţină scai de ei, oferindu-şi o urmărire prin

Manhattan din care sperau să iasă învingători ca să-i impresioneze pe colegii lor la întoarcere.

— Aleargă repede ticăloşii ăştia! răcni Gabriel. Eu unul sunt prea bătrân pentru asemenea tâmpenii!

— Încă puţin efort! ceru Alice, constrângându-l să reia cursa.

Fiecare pas nou era o tortură, dar nu cedară. Mână în mână. Zece metri, cincizeci de metri, o sută de metri. Imagini sacadate le jucau prin faţa ochilor: gurile de canalizare fumegânde care-şi proiectau aburul spre cer, scările din fontă înşirându-se de-a lungul faţadelor din cărămidă, strâmbăturile copiilor prin geamurile autobuzelor şcolare. Şi mereu aceleaşi clădiri din sticlă şi beton, aceeaşi abundentă de firme şi panouri publicitare.

Strada 67, Strada 66.

Aveau încheieturile pline de sânge, îşi scuipau plămânii, dar erau din nou plini de elan. Purtaţi de adrenalină şi contrar puştanilor de pe urmele lor, ei îşi recăpătaseră forţele. Se simţeau mai siguri pe ei, alergarea era mai fluidă. Ajunseră în locul în care Broadway întretăia Columbus. Bulevardul se transforma într-o intersecţie imensă, punct de întâlnire a trei artere cu câte patru benzi. Se înţeleseră dintr-o privire.

— Acum!

Asumându-şi toate riscurile, traversară brusc intersecţia în diagonală, declanşând un concert de scrâşnete de pneuri şi claxoane.

Între Strada 65 şi Strada 62, toată partea de vest a Bulevardului Broadway era ocupată de complexul cultural Lincoln

Center, construit în jurul Operei Metropolitan. Alice ridică ochii pentru a se orienta. Cu o înălţime de mai multe etaje, o corabie gigantică din sticlă şi armătură de oţel îşi împingea prora ascuţită până în mijlocul bulevardului.

Poliţista recunoscu sala de spectacole a renumitei Juilliard School, prin faţa căreia trecuse cu Seymour. În spatele faţadei transparente se puteau zări paşii de dans ai balerinelor, ca şi interiorul studiourilor unde repetau muzicienii.

— Parcarea subterană a operei! strigă ea, arătând spre o rampă betonată care se afunda în sol.

Gabriel fu de acord. Se strecurară în gaura gudronată, evitând maşinile care urcau spre ieşire. Ajunşi la primul etaj al subsolului, traversară cu ultimele puteri suprafaţa de staţionare în toată lungimea ei şi o luară pe una dintre scări, care ieşea trei blocuri mai departe, în mica enclavă din Damrosch Park.

Când ajunseră în sfârşit la aer liber, constatară cu uşurare că urmăritorii lor dispăruseră.

*

Sprijiniţi de micul zid care înconjura esplanada, Alice şi Gabriel gâfâiau din greu, chinuindu-se să-şi recapete suflul. Erau amândoi lac de sudoare şi înţepeniţi din cauza durerilor.

— Dă-mi telefonul, gemu ea.

— Ei drace, l-am… l-am pierdut! exclamă el băgând mâna în buzunar.

— Nu pot să cred, eşti…

— Glumesc, o linişti el întinzându-i smartphone-ul.

Alice îi aruncă o privire criminală şi se pregătea să-l înjure

când simţi brusc în gură un gust metalic. O cuprinse ameţeala. Greaţa îi întoarse stomacul pe dos şi se aplecă deasupra unei jardiniere pentru a vomita.

— Îţi trebuie apă.

— Mâncare îmi trebuie.

— Şi doar ţi-am zis să şutim un hotdog!

Înaintară cu prudenţă până la fântâna publică pentru a-şi potoli setea. Mărginit de New York City Ballet şi de arcadele de sticlă ale imensei Metropolitan Opera, Damrosch Park era suficient de animat pentru a nu li se da atenţie. Pe parvis, nişte muncitori trebăluiau, montând corturi şi podiumuri în vederea unei prezentări de modă.

După mai multe înghiţituri de apă, Alice apucă telefonul, verifică să nu fie protejat de vreo parolă şi formă numărul de mobil al lui Seymour.

În timp ce aştepta să se stabilească legătura, fixă aparatul în adâncitura umărului şi îşi masă ceafa. Inima continua să-i bubuie în piept.

Răspunde, Seymour…

Seymour Lombart era adjunctul echipei de anchetă pe care o conducea Alice. Compusă din alţi cinci poliţişti, „echipa Schäfer" împărţea patru birouri mici la etajul al treilea al clădirii cu numărul 36 din Quai des Orfèvres[2].

Alice se uită la ceas pentru a ţine cont de diferenţa de fus orar. La Paris era ora 14.20.

Poliţistul răspunse după al treilea ţârâit, dar vacarmul discuţiilor din jurul lui făcea dialogul dificil. Dacă Seymour nu se afla pe teren, cu siguranţă lua încă masa de prânz.

---

[2] în această clădire, se află sediul Poliției Judiciare din Paris, din care face parte şi Brigada Criminalistică.

— Alo, Seymour?

— Alice? Unde naiba eşti? Ţi-am lăsat mai multe mesaje.

— Sunt în Manhattan.

— Ce?!… Faci mişto de mine?

— Trebuie să mă ajuţi, Seymour.

— Te aud foarte slab.

Şi ea îl auzea la fel. Legătura era proastă. Cu întreruperi. Vocea adjunctului ajungea la ea distorsionată, aproape metalică.

— Unde eşti, Seymour?

— La C-aveau du Palais, în piaţa Dauphine. Ascultă, mă întorc la birou şi te sun eu în cinci minute, OK?

— Bine. Numărul s-a afişat?

— Da.

— Super. Şi dă-i bice. Am de lucru pentru tine.

Frustrată, Alice închise şi îi întinse mobilul jazzmanului.

— Dacă vrei să suni pe cineva, acum e momentul. Îţi dau cinci minute. Grăbeşte-te.

Gabriel o privi cu un aer amuzat. În ciuda urgenţei şi a pericolului, nu-şi putu stăpâni un zâmbet slab.

— Întotdeauna le vorbeşti oamenilor pe tonul ăsta autoritar?

— Nu începe să mă cicăleşti, îl bruftului ea. Vrei să dai telefon? Da sau nu?

Gabriel luă aparatul şi se gândi câteva secunde.

— O să-l sun pe prietenul meu, Kenny Forrest.

— Saxofonistul? Mi-ai zis că e la Tōkyō.

— Cu puţin noroc, poate a lăsat cheile de la apartament vreunui vecin sau portăresei. Ai idee ce oră e în Japonia?

întrebă el tastând numărul.

Alice socoti pe degete.

— Cred că e 10 seara.

— Fir-ar să fie, probabil e în plin concert.

Într-adevăr, Gabriel dădu peste căsuţa vocală şi lăsă un mesaj în care spunea că se află la New York şi că o să sune mai târziu.

Îi dădu înapoi aparatul lui Alice. Aceasta se uită la ceas oftând.

Mişcă-ţi fundul, Seymour! se rugă ea strângând smartphone-ul între degete. Era hotărâtă să-şi sune adjunctul, când văzu seria de cifre scrise cu pixul în palma ei. Din cauza transpiraţiei, erau pe cale să se şteargă.

— Îţi spune ceva chestia asta? îl întrebă ea pe Gabriel deschizând palma în faţa ochilor lui.

212558900

— Am descoperit cifrele astea când m-am trezit azi-dimineaţă. Totuşi, nu-mi amintesc să le fi scris.

— Probabil, e un număr de telefon, nu? Dă-mi să mai văd o dată. Bingo! exclamă Gabriel. 212 este prefixul Manhattanului. Ia zi, eşti sigură că eşti poliţistă?

Cum de nu mi-am dat teama!

Ignoră sarcasmul şi formă numărul în grabă. I se răspunse de la prima sonerie.

— Greenwich Hotel, bună ziua. Sunt Candice. Cu ce vă pot ajuta?

Un hotel?

Alice se gândi rapid. Unde era hotelul ăsta? Poate că stătuse acolo pentru scurt timp? N-avea sens, dar îşi încercă norocul.

— Aş putea afla, vă rog, camera domnişoarei Alice Schäfer?

La celălalt capăt al firului, recepţionera făcu o pauză, apoi zise:

— Cred că nu avem niciun client cu acest nume, doamnă.

Alice insistă:

— Credeţi sau sunteţi sigură?

— Cât se poate de sigură, doamnă. Îmi pare rău.

Alice nici nu apucă să închidă că numărul lui Seymour se afişă pe ecran ca apel în aşteptare. Ea îi răspunse adjunctului său fără a se mai obosi să-i mulţumească recepţionerei.

— Eşti la birou, Seymour?

— Ajung acum, răspunse el gâfâind. Ia zi, povestea asta cu New York-ul e o glumă, nu-i aşa?

— Din păcate, nu. Am puţin timp şi trebuie neapărat să mă ajuţi.

În mai puţin de trei minute, Alice îi povesti ce i se întâmplase începând de seara trecută: ieşirea în oraş cu prietenele în barurile de pe Champs-Elysées, faptul că nu-şi mai amintea nimic de când se dusese să-şi ia maşina din parcare, trezirea în Central Park, legată cu cătuşe de un necunoscut, şi în sfârşit furtul telefonului mobil pentru a-l suna.

— Nu pot să cred, mă duci cu preşul. Ce joc e ăsta, Alice? Avem o groază de treabă aici. Judecătorul vrea să te vadă, ne-a refuzat cererea de ascultare a telefoanelor în cazul Sicard. Cât despre Taillandier, ea…

— Ascultă-mă dracului! urlă ea.

Avea lacrimi în ochi şi era la capătul răbdării. Chiar şi de cealaltă parte a Atlanticului, adjunctul ei trebuie să-i fi simţit

fragilitatea în voce.

— Nu e o glumă, fir-ar să fie! Sunt în pericol şi nu mă pot baza decât pe tine!

— OK, calmează-te. De ce nu te duci la poliţie?

— De ce? Pentru că am un pistol care nu-mi aparţine în buzunarul gecii, Seymour. Pentru că am cămaşa plină de sânge. Pentru că n-am niciun act de identitate la mine! De-aia! Or să mă bage la zdup fără a mai încerca să afle mai multe.

— Dar nu există niciun cadavru, obiectă poliţistul.

— De asta nu sunt foarte sigură. Trebuie mai întâi să aflu ce mi s-a întâmplat. Şi găseşte-mi o modalitate să scap de cătuşele astea!

— Ce vrei să fac?

— Mama ta este americană. Ai familie aici, cunoşti lume.

— Maică-mea locuieşte în Seattle, ştii foarte bine. La New York am doar o mătuşă din partea bunicilor. O bătrânică imobilizată care stă în Upper East Side. Am vizitat-o împreună când am fost prima oară în Manhattan, îţi aminteşti?

Are nouăzeci şi cinci de ani şi nu cred să aibă vreun fierăstrău) >

pentru metale la îndemână. Ea nu te va putea ajuta.

— Atunci, cine?

— Lasă-mă să mă gândesc. Am o idee, dar lasă-mă să dau un telefon înainte, ca să nu te trimit la o adresă greşită.

— OK, sună-mă, dar fă-o repede, te implor.

Alice închise telefonul şi strânse pumnii. Gabriel o privi drept în ochi. Din felul în care vibra corpul „partenerei" lui, putea simţi amestecul de furie şi de frustrare care o

stăpânea.

— Cine este, mai exact, Seymour ăsta?

— Adjunctul meu din Brigada Criminalistică şi totodată cel mai bun prieten.

— Eşti sigură că poţi avea încredere în el?

— Absolut.

— Nu înţeleg perfect franceza, dar nu mi s-a părut foarte dornic să te-ajute…

Ea nu răspunse. El continuă:

— Şi de la hotel n-ai aflat nimic?

— Nu, după cum ai auzit, din moment ce asculţi conversaţiile.

— De la distanţa asta, e cam greu să n-o fac! Poate doamna va binevoi să-mi ierte indiscreţia, având în vedere circumstanţele, se apără el pe un ton batjocoritor. Şi, după cum mi-ai amintit, nu eşti singura care-a dat de belea!

Exasperată, ea întoarse capul pentru a scăpa de privirea lui Keyne.

— Fir-ar să fie, nu mă mai studia aşa. Nu mai ai niciun telefon de dat? N-ai pe nimeni de prevenit? O femeie, o prietenă…

— Nu. O iubită în fiecare port, asta-i deviza mea. Sunt liber ca pasărea cerului. Liber precum notele muzicale care-şi iau zborul din pianul meu.

— Mda, liber şi singur. Îi cunosc eu bine pe tipii de teapa ta.

— Şi tu, n-ai soţ sau prieten?

Ea evită subiectul printr-o mişcare a capului, dar el simţi că pusese degetul pe rană.

— Serios acum, Alice, eşti măritată?

— Du-te naibii, Keyne!

— OK, am înţeles, eşti măritată, conchise el.

Cum ea nu nega, el profită de situaţie şi trecu la atac.

— De ce nu-l suni pe soţul tău?

Ea strânse pumnii din nou.

— Căsnicia voastră e pe ducă, nu-i aşa? Nici nu e de mirare, dat fiind caracterul tău infect…

Ea îl privi de parcă tocmai îi înfipsese un pumnal în burtă. Apoi stupefacţia făcu loc furiei.

— Pentru că e mort, cretinule!

*

Plin de ciudă din cauza gafei pe care o făcuse, Gabriel afişă o mină abătută. Chiar înainte de a apuca să-şi ceară scuze, o sonerie oribilă – amestec de salsa şi electro – se auzi din telefon.

— Da, Seymour?

— Am o soluţie la problema ta, Alice. Îţi aminteşti de Nikki Nikovski?

— Împrospătează-mi memoria.

— Când am fost la New York, anul trecut, de Crăciun, am vizitat un grup de artişti contemporani…

— Într-o clădire mare, aproape de chei, nu-i aşa?

— Da, în cartierul Red Hook. Am discutat mult cu o artistă care făcea serigrafii pe table din oţel şi aluminiu.

— Şi până la urmă i-ai cumpărat două lucrări pentru colecţia ta, îşi aminti ea.

— Da, ea este Nikki Nikovski. Am păstrat legătura şi tocmai am vorbit la telefon. Atelierul ei este situat într-o

fostă uzină. Are uneltele potrivite pentru cătuşe şi este de acord să te ajute.

Alice răsuflă uşurată.

Se agăţă de această veste liniştitoare şi îi prezentă adjunctului planul ei de luptă:

— Trebuie să anchetezi şi tu, Seymour. Începe prin a recupera casetele camerelor de supraveghere ale parcării subterane de pe Bulevardul Franklin-Roosevelt. Află dacă maşina mea mai este acolo.

Poliţistul se ambală:

— Mi-ai zis că ţi s-au furat toate lucrurile, deci pot încerca să-ţi urmăresc telefonul mobil şi mişcările de pe contul bancar.

— De acord. Şi informează-te despre toate zborurile private care ar fi putut pleca azi-noapte din Paris către Statele Unite. Începe cu Aeroportul Le Bourget, apoi lărgeşte lista la toate aeroporturile pe care operează avioane de afaceri din regiunea pariziană. Încearcă totodată să afli informaţii despre un oarecare Gabriel Keyne, pianist de jazz american. Verifică dacă a cântat aseară într-un club din Dublin, Brown Sugar.

— Informaţii despre mine? încercă s-o întrerupă Gabriel. Da ştii că ai tupeu?!

Alice îi făcu semn să tacă şi continuă să traseze foaia de drum pentru adjunctul ei:

— Interoghează-le şi pe prietenele mele, nu se ştie niciodată: Karine Payet, Malika Haddad şi Samia Chouaki. Am fost colege la facultatea de drept. O să le găseşti coordonatele în computerul de pe biroul meu.

— OK.

Brusc, îi veni o idee.

— Pentru orice eventualitate, încearcă să vezi dacă poţi afla provenienţa unui pistol. Un Glock 22. Îţi dau numărul seriei.

Ea citi şirul de litere şi cifre gravat pe armă.

— Am notat. O să fac tot posibilul pentru a te ajuta, Alice, dar trebuie s-o previn pe Taillandier.

Alice închise ochii. Imaginea lui Mathilde Taillandier, generalul de divizie care conducea Brigada Criminalistică, îi trecu prin minte. Taillandier n-o iubea prea mult şi sentimentul era reciproc. De la „cazul Erik Vaughn", încercase de mai multe ori s-o dea afară. Până acum, chiar superiorii ei se opuseseră, mai ales din motive politice, dar Alice ştia că poziţia sa în sânul Brigăzii rămânea fragilă.

— Nici nu se pune problema, zise ea tranşant. Nu-i amesteca pe ceilalţi în treaba asta, descurcă-te singur. Eu te-am scos de-atâtea ori din belele, Seymour, aşa că poţi să-ţi asumi şi tu niscaiva riscuri pentru mine.

— OK, încuviinţă el. Te sun imediat ce am noutăţi.

— O să te sun eu. N-o să mai pot păstra acest telefon mult timp, dar trimite-mi coordonatele lui Nikki Nikovski prin SMS.

Alice închise şi, câteva secunde mai târziu, adresa atelierului pictoriţei se afişă pe ecranul smartphone-ului. Dând click pe link, ajunse pe aplicaţia de geolocalizare.

— Red Hook nu este tocmai aproape, remarcă Gabriel aplecându-se asupra hărţii.

Alice scrută ecranul şi atinse cu degetul suprafaţa tactilă pentru a vedea mai bine împrejurimile. Atelierul era situat în

partea de sud-vest a Brooklynului. N-aveau cum să ajungă pe jos. Nici cu transportul în comun, de altfel.

— N-avem nici măcar bani ca să ne luăm bilete de autobuz sau de metrou, zise Gabriel ca şi cum i-ar fi citit gândurile.

— Şi atunci ce propui? îl întrebă ea provocator.

— E simplu: o să furăm o maşină, zise el. Dar, de data asta, mă laşi pe mine s-o fac, da?

*

La colţul dintre Amsterdam Avenue şi Strada 61, era o străduţă îngustă înghesuită între două imobile de locuinţe.

Gabriel sparse geamul unei vechituri de Mini Cooper cu o lovitură violentă de cot. El şi Alice pierduseră mai mult de-un sfert de oră până să găsească o maşină parcată într-un loc mai retras şi suficient de bătrână pentru a fi pornită „ca altă dată".

Era un Austin Cooper S antic, în două culori, caroseria maro lucios şi acoperişul alb. Un model celebru de la sfârşitul anilor 1960, pe care un colecţionar părea să-l fi restaurat cu migală.

— Eşti sigur că ştii ce faci?

Gabriel evită răspunsul.

— Poţi fi sigur de ceva pe lumea asta?

Băgă braţul pe geam şi deschise portiera. Contrar a ceea ce se vede în filme, să furi o maşină frecând cablurile de aprindere nu e chiar aşa de simplu. Şi e şi mai complicat dacă eşti legat cu cătuşe de cineva.

Gabriel se aşeză pe locul şoferului, apoi se aplecă sub volanul din aluminiu şi lemn lăcuit, în timp ce Alice se prefăcea că-i vorbeşte rezemată în cot de fereastră.

Din instinct, îşi împărţiseră rolurile: ea stătea de pază, în

timp ce el o făcea pe mecanicul.

Cu un pocnet scurt, Gabriel desprinse panourile încastrate, din plastic, care mascau coloana de direcţie. Cu mâna liberă, scoase plăcile pentru a ajunge la cabluri. Dintr-un cilindru de plastic uzat ieşeau trei perechi de fire de culori diferite.

— Unde ai învăţat să faci asta?

— La şcoala străzii. În Chicago, Englewood, cartierul din sudul oraşului.

El se uită cu atenţie la mănunchiul de fire pentru a identifica perechea care activa bateria.

— Este cablul care alimentează întreg circuitul electric al maşinii, explică el arătând două fire maro.

— Nu pot să cred! Doar n-o să te-apuci să-mi ţii un curs de mecanică!

Vexat, el scoase cablurile cilindrului, le înlătură plasticul de la capete şi le conectă, răsucindu-le unul în jurul altuia pentru a activa comutatorul de aprindere. Imediat, tabloul de bord se lumină.

— Grăbeşte-te, fir-ar să fie! Ne-a văzut o femeie de la balcon.

— Crezi că-i uşor cu o singură mână? Tare-aş vrea să te văd pe tine cum te descurci!

— Atunci nu trebuia să te lauzi atâta cu „şcoala străzii 1. Presat de timp şi uitând de orice prudenţă, Gabriel jupui cu dinţii cablurile demarorului.

— Mai bine m-ai ajuta în loc să te plângi! Apucă firul ăla. Freacă-l uşor de al meu. Uite, aşa…

Manevra lor provocă o scânteie şi auziră motorul pornind.

Schimbară o scurtă privire de complicitate pentru a pecetlui acea mică victorie.

— Repede, ordonă ea împingându-l în maşină. Eu conduc.

— Nici nu se pune pro…

— Este un ordin, i-o tăie ea. Şi oricum n-avem de ales! Eu voi ţine volanul, iar tu vei schimba vitezele.

5

Red Hook

Unele lucruri se învaţă mai bine când eşti calm, iar altele, când eşti zbuciumat.

Willa CATHER

Arborând culorile NYPD, un Ford Taurus era staţionat la colţul dintre Broadway şi Strada 66.

Grăbeşte-te, Mike!

În maşină, Jodie Costello, o poliţistă de 24 de ani, bătea cu degetele pe volan, simţind că-şi pierde răbdarea.

Tânăra intrase în poliţia newyorkeză la începutul lunii şi slujba ei nu era nici pe departe aşa antrenantă pe cât sperase, în acea dimineaţă, nu trecuseră nici măcar trei sferturi de oră de când intrase în tură şi deja simţea furnicături în picioare. Sectorul în care patrula, la vest de Central Park, cuprindea un cartier select, mult prea liniştit pentru gustul ei. În cincisprezece zile, nu făcuse decât să le dea informaţii turiştilor, să alerge după borfaşi, să-i amendeze pe automobiliştii prea grăbiţi şi să-i alunge pe beţivii care-şi beau rachiul pe drumurile publice.

Şi ca dezastrul să fie complet, i se repartizase drept coechipier o caricatură de om: la şase luni de la pensionare, Mike

Hernandez era o adevărată pacoste. Partizan al celui mai mic efort, nu se gândea decât la mâncare şi lucra dându-şi silinţa să facă cât mai puţin posibil, înmulţind „pauzele de gogoaşă”, „opririle hamburger”, „haltele Coca-Cola” sau stând la taclale cu negustorii şi turiştii. O viziune foarte personală a poliţiei de proximitate…

Gata, ajunge! se Enervă Jodie. *Nu-ţi trebuie totuşi două ore ca să cumperi nişte gogoşi!*

Aprinse semnalizatoarele şi ieşi din maşină trântind portiera. Se pregătea să intre în prăvălie pentru a-şi lua coechipierul la rost, când zări un grup de şase adolescenţi care alergau înspre ea.

— *Jladron, ladron!*

Pe un ton ferm, le ordonă să se calmeze, după care acceptă să-i asculte pe turiştii spanioli care vorbeau o engleză stâlcită. Mai întâi crezu că e vorba de un banal furt de telefon mobil şi se pregătea să-i trimită să depună plângere la secţia 20, când un detaliu îi reţinu atenţia.

— Eşti sigur că hoţii erau *legaţi cu cătuşe*? îl întrebă ea pe cel care părea cel mai puţin idiot şi totodată cel mai urât, un puşti îmbrăcat cu un tricou de fotbalist, cu o faţă rotundă, ochelari de miop şi tunsoare castron inegală.

— Sunt sigur, răspunse spaniolul, aprobat zgomotos de colegii lui.

Jodie îşi muşcă buza de jos.

Să fie fugari?[3]

Greu de crezut. Ca în fiecare dimineaţă, văzuse mandatele de căutare şi semnalmentele pe care le trimiteau colegii lor

[3] „Hoţul, hoţul!“ (în original, în limba spanioli).

de la Patrol Service Bureau şi niciunul nu corespundea descrierii celor doi infractori.

Ascultându-şi intuiţia, Jodie scoase din portbagajul maşinii tableta personală.

— Ce marcă e telefonul tău, băiete?

Ea ascultă răspunsul şi se conectă la serviciul *cloud computing* al fabricantului. Îi ceru apoi adolescentului să-i spună adresa de e-mail şi parola corespunzătoare.

Odată activată, aplicaţia permitea accesul la e-mailurile utilizatorului, la lista de contacte precum şi localizarea aparatului. Jodie cunoştea bine această tehnică pentru că o folosise în urmă cu şase luni în propria-i viaţă amoroasă. O simplă operaţiune îi permisese să urmărească drumurile fostului ei iubit la amantă şi să aibă astfel dovada infidelităţii lui.

j

Apăsă pe ecranul tactil pentru a lansa procedura. Un punct albastru sclipi pe hartă. Dacă site-ul funcţiona bine, telefonul puştiului se afla acum chiar în mijlocul podului Brooklyn!

În mod evident, cei doi hoţi nu se mulţumiseră să şterpelească un telefon. Probabil furaseră şi o maşină şi încercau să plece din Manhattan!

În mintea ei, plictiseala fusese alungată de gânduri optimiste: speranţa de a lucra în sfârşit la o anchetă adevărată şi posibilitatea unei promovări care i-ar oferi oportunitatea unui serviciu mai prestigios.

Teoretic, ar fi trebuit să transmită informaţia pe frecvenţa radio a NYPD pentru ca o patrulă din Brooklyn să-i oprească pe suspecţi. Dar n-avea niciun chef să vadă cum îi scapă acest caz.

Aruncă o privire spre Dunkin Donuts. Nici urmă de Mike Hernandez.

Asia e…

Se urcă la volan, aprinse girofarul, porni sirena şi o luă spre Brooklyn.

*

Înconjurat de ape, fostul cartier al docherilor se prelungea pe un capăt de peninsulă la vest de Brooklyn.

Maşina ajunse la capătul străzii Van Brunt, artera principală care traversa Red Hook de la nord la sud şi se termina într-o fundătură. Dincolo de ea, se întindea o pârloagă industrială împrejmuită cu gard de sârmă care dădea direct pe chei.

Alice şi Gabriel îşi parcară maşina pe un trotuar stricat. Legaţi în continuare cu cătuşe, ieşiră din vehicul pe aceeaşi portieră, în pofida soarelui strălucitor, peisajul era bătut de un vânt rece.

— E cumplit de frig! se plânse jazzmanul ridicându-şi gulerul hainei.

Încet-încet, Alice recunoştea locurile. Frumuseţea aspră a peisajului industrial, depozitele dezafectate, baletul macaralelor, coabitarea dintre cargouri şi şlepuri.

Senzaţia că te afli la capătul lumii, abia tulburată de semnalele sonore de avertizare ale feriboturilor.

Ultima dată când venise aici cu Seymour, cartierul abia îşi revenea după uraganul Sandy. Mareea inundase atunci subsolurile şi apartamentele de la parter ale imobilelor situate prea aproape de ocean. Astăzi, majoritatea stricăciunilor păreau din fericire reparate.

— Atelierul lui Nikki Nikovski se află în clădirea asta, zise

Alice arătând o impozantă construcţie din cărămidă care, judecând după silozurile şi hornul ei, trebuie că fusese o importantă fabrică din perioada splendorii industriale a Brooklynului.

Înaintară spre edificiul care sfida marea. Cheiurile erau aproape pustii. Nici urmă de vreun turist ori de vreun trecător. Câteva cafenele micuţe şi nişte buticuri second-hand se înşirau pe Van Brunt Street, dar nu-şi ridicaseră încă obloanele.

— Cine este, de fapt, femeia asta? întrebă Gabriel păşind peste o ţeavă de canalizare.

— Un top-model care a cunoscut gloria în anii 1990.

O flăcăruie se aprinse în ochii pianistului de jazz.

— Un manechin adevărat?

— Amănuntul te excită, nu-i aşa? îi zise ea pe un ton de reproş.

— Nu, sunt doar uimit de această reconversie, răspunse el un pic ofensat.

— În orice caz, picturile şi sculpturile ei încep să aibă cotă în lumea galeriştilor.

— Prietenul tău, Seymour, este amator de artă contemporană?

— Da, este chiar colecţionar veritabil. Tatăl lui i-a trans

7 mis această pasiune împreună cu o moştenire considerabilă care-i permite să şi-o satisfacă…

— Şi tu?

Ea ridică din umeri.

— Eu nu le am cu arta, nu înţeleg nimic. Dar fiecare cu plăcerea lui, eu am propriul meu teren de vânătoare.

El îşi încruntă sprâncenele.

— Şi ce vânezi?

j

— Criminali, ucigaşi, asasini.

Când ajunseră în faţa fostei fabrici, rămaseră pentru o clipă dezorientaţi, apoi observară că uşa din fontă nu era încuiată. Luară un lift cu grilaj, care semăna mai degrabă cu un ascensor pentru materiale, şi apăsară pe butonul ultimului etaj. Cabina se deschise pe o platformă din beton care ducea la o uşă metalică ignifugă. Fură nevoiţi să sune de mai multe ori până să li se deschidă.

*

Nikki purta un şorţ mare din piele, mănuşi groase, o cască anti-zgomot, o apărătoare pentru faţă şi nişte ochelari negri. Silueta superbă a ex-manechinului dispărea în spatele ţinutei de fierar.

— Bună ziua, sunt Alice Schäfer. Prietenul meu, Seymour, cred că v-a…

— Intraţi, grăbiţi-vă! îi tăie vorba Nikki, ridicându-şi apărătoarea de faţă şi ochelarii fumurii. Vă avertizez că nu-mi pasă de păţaniile voastre şi nu vreau să fiu amestecată. Vă scot cătuşele şi vă căraţi imediat, aţi înţeles?

Ei aprobară din cap şi închiseră uşa în urma lor.

Locul semăna mai mult cu o fierărie decât cu un atelier de artist. Era o încăpere imensă, luminată doar de lumina zilei, cu pereţii plini de unelte dintre cele mai diverse: ciocane de toate mărimile, aparate de sudură, arzătoare. Jarul aprins, care sclipea cu luciri roşiatice în cuptorul forjei, desena contururi portocalii în jurul unei nicovale şi al unui vătrai.

Urmând-o pe Nikki, cei doi înaintară pe parchetul brut şi

îşi croiră anevoie drum printre compoziţiile metalice care ocupau spaţiul: monotipuri xerografiate cu reflexe purpurii şi ocru care străluceau pe oţel, sculpturi din fier ruginit ale căror linii ascuţite ameninţau să străpungă plafonul.

— Aşezaţi-vă acolo, le ordonă sculptoriţa, arătându-le două scaune paradite pe care le pusese înainte de sosirea lor.

Dornici să termine cât mai repede, Alice şi Gabriel luară loc de o parte şi de alta a unui banc de montaj. În timp ce Nikki înşuruba un disc de tăiat pe un polizor unghiular, le ceru să fixeze lanţul cătuşelor în fălcile unei menghine. Apoi porni polizorul, care făcea un zgomot infernal, şi se apropie de cei doi fugari.

Discul tăie zaua în mai puţin de trei secunde şi lanţul se rupse brusc. Apoi, după câteva lovituri date cu o daltă ascuţită, închizătorile cu clichet ale brăţărilor de oţel cedară şi ele.

În sfârşit! îşi zise Alice masându-şi încheietura rănită şi sângerândă.

Bolborosi câteva cuvinte de mulţumire, dar Nikovski o întrerupse sec:

— Acum, căraţi-vă! le ceru ea arătându-le uşa.

Uşuraţi că-şi recăpătaseră libertatea, cei doi se executară.

Se întoarseră pe chei cu zâmbetul pe buze. Eliberarea nu le oferea răspunsul la nicio întrebare, dar marca o etapă: redobândirea autonomiei, prima treaptă pentru a se apropia de adevăr.

Ca despovăraţi de o greutate, făcură câţiva paşi pe chei. Acum, vântul era călduţ. Cerul, la fel de albastru, contrasta cu

asprimea decorului postindustrial: terenuri lăsate în paragină, şiruri de hangare şi depozite. Priveliştea, mai ales, era ameţitoare. Dintr-o singură privire, scrutai tot golful New York, de la Statuia Libertăţii până la New Jersey.

— Hai să-ţi fac cinste cu un cappuccino! propuse Gabriel cu o voce veselă arătând spre o cafenea minusculă instalată într-un fost vagon de tramvai acoperit cu graffiti.

Alice îi potoli entuziasmul.

— Şi cu ce ai să plăteşti cafeaua? Sau ai de gând s-o furi şi pe ea?

El se strâmbă, nemulţumit că fusese readus la realitate. Apoi îşi duse mâna la braţ. Durerea pe care o simţise când se trezise era acum şi mai puternică.

Gabriel îşi scoase haina. Mâneca de la cămaşă era pătată de sânge. O suflecă şi văzu bandajul care îi strângea antebraţul, o compresă lată de tifon îmbibată cu sânge coagulat. Scoţând-o, descoperi o rană urâtă care imediat începu să sângereze din nou. Tot antebraţul îi era străpuns cu cutterul. Din fericire, rănile nu erau adânci. Tăieturile semănau cu…

— O serie de cifre! exclamă Alice ajutându-l să şteargă sângele.

Crestăturile însângerate scoteau la iveală numărul 141197, gravat pe piele.

Expresia lui Gabriel se schimbase. În decurs de câteva secunde, uşurarea libertăţii regăsite făcuse loc unei măşti de îngrijorare.

— Codul ăsta ce naiba mai e? începe să mă scoată din sărite toată povestea asta dementă!

— În orice caz, de data asta nu e vorba de un număr de

telefon, îşi dădu cu părerea Alice.

— Poate e o dată, nu? se întrebă el prost dispus îmbrăcându-se cu haina.

— 14 noiembrie 1997… E posibil.

Exasperat, Gabriel căută privirea tinerei franţuzoaice.

— Ascultă, nu putem continua să rătăcim aşa, fără acte şi fără bani.

— Şi ce propui? Să mergem la poliţie când tocmai ai furat o maşină?

— Dar am furat-o din cauza ta!

— Oh, câtă vitejie! Eşti un adevărat gentleman! Vezi ce uşor e totul pentru tine? Dai mereu vina pe ceilalţi. Încep să te cunosc.

El încercă să nu se enerveze, n-avea chef de ceartă.

— Ştiu un amanet ca lumea în Chinatown. E o adresă pe care şi-o pasează jazzmenii, constrânşi uneori să-şi lase acolo instrumentele.

Ea îşi dădu seama că e o capcană.

— Şi ce vrei să amanetăm? Pianul tău?

El zâmbi crispat şi se uită la încheietura pariziencei.

— Singurul lucru pe care-l avem e ceasul tău…

Ea se dădu înapoi câţiva paşi.

— Asta, amice, nu se va întâmpla nici măcar în visele tale.

— Haide, e un Patek Philippe, nu-i aşa? Am putea lua pe el cel puţin…

— Am zis nu! ţipă ea. A fost ceasul soţului meu.

— Ce altceva, atunci? Nu mai avem nimic în afară de mobilul ăsta.

Văzându-l cum agită telefonul pe care-l scosese din buzunar, Alice fu cât pe ce să se sufoce.

— Ai păstrat telefonul? Ţi-am zis să-l arunci!

— Nici vorbă! M-am ostenit prea mult să-l fur! Şi deocamdată, e tot ce avem. Ne mai poate fi de folos.

— Dar ne pot depista în trei minute cu chestia asta! Tu nu citeşti niciodată romane poliţiste? Nu mergi niciodată la cinema?

— Gata, linişteşte-te. Nu suntem într-un film.

Alice deschise gura ca să-l muştruluiască, dar se întrerupse. Purtat de vânt, ţipătul unei sirene o făcu să întoarcă rapid capul. Preţ de câteva secunde, înţepeni în faţa fasciculelor sclipitoare de lumină roşie care barau drumul. Cu sirena urlând şi girofarul aprins, o maşină de poliţie gonea spre ei.

*

— Vino! strigă ea înşfăcându-l pe Gabriel de braţ.

Se repeziră spre Mini Cooper. Alice se strecură pe scaunul şoferului şi demară în trombă. Van Brunt Street era o fundătură şi sosirea poliţiştilor le tăia orice posibilitate de a fugi pe unde veniseră.

Orice posibilitate de a dispărea cât mai repede…

Singura scăpare părea poarta din fier forjat care permitea accesul pe chei. Din păcate, era legată cu un lanţ cu lacăt.

N-avem de ales.

— Pune-ţi centura, ordonă ea făcând pneurile să scrâşnească. Cu mâinile prinse strâns de volan, Alice acceleră vreo treizeci de metri şi proiectă maşina între braţele porţii. Lanţul cedă într-un zăngănit de fiare şi maşina se năpusti pe pavajul fostei linii de tramvai din jurul fabricii

dezafectate.

Ruşinat, Gabriel lăsă geamul în jos şi aruncă mobilul pe fereastră.

— E cam târziu acum! tună Alice aruncându-i o privire criminală.

Aşezată la câţiva centimetri de sol, tânăra avea senzaţia că se află într-o maşină de jucărie. Cu ampatamentul ei îngust şi roţile minuscule, Mini Cooper-ul hurducăia pe drumul plin de hârtoape.

O privire în oglinda retrovizoare. Nu era de mirare că maşina poliţiştilor îi urmărise pe faleză. Alice merse cam o sută de metri pe chei până când zări o stradă la dreapta. O luă pe ea. Revenirea pe asfalt şi lunga linie dreaptă care se întindea în faţa ei o făcură să calce acceleraţia până la podea pentru a se îndrepta cu toată viteza spre nord. Era ora la care circulaţia începea să fie aglomerată în acea parte a Brooklynului. Alice trecu de două ori la rând pe roşu, fiind cât pe ce să provoace un accident, dar fără a reuşi totuşi să scape de maşina poliţiei care accelera şi mai mult.

Mini Cooper-ul nu era o referinţă în materie de confort, dar avea stabilitate. Bine lansată, rabla luă un viraj în plină viteză, scrâşnind din pneuri, pentru a reveni pe artera principală a cartierului.

Alice zări în oglinda retrovizoare calandrul ameninţător al Fordului Taurus care se apropia.

— Sunt chiar în spatele nostru! o preveni Gabriel întorcând capul.

Alice se pregătea să intre în tunelul care ducea la şoseaua rapidă. Tentaţia de a se pierde în circulaţie era mare, dar pe autostradă maşinuţa lor n-ar fi în stare să se lupte cu

motorul V8 al Fordului Interceptor.

Ascultându-şi instinctul, Alice frână şi întoarse brusc de volan, deviind maşina pe rampa pietonală care le permitea muncitorilor de la mentenanţă să aibă acces la acoperişul pasajului subteran.

— O să ne omori! urlă Gabriel strângând cu toată puterea catarama centurii de siguranţă.

Cu o mână pe direcţie, cu cealaltă înţepenită pe schimbătorul de viteze, Alice rulă vreo douăzeci de metri pe pietriş. Maşina tocmai începea să se afunde când reuşi s-o scoată şi să devieze pe rampa betonată care ducea spre Cobb Hill.

Puţin a lipsit să…

Trase de volan la stânga, apoi la dreapta, schimbă viteza.

Maşina ajunse pe o stradă comercială cu prăvălii viu colorate: o măcelărie, o alimentară italienească, o patiserie şi chiar o frizerie cu un bărbier în plină activitate!

E prea multă lume aici.

Urmăritorul lor nu-i slăbea deloc, dar Alice profita de talia Cooper-ului şi făcea slalom printre maşini ca să iasă rapid de pe acea stradă aglomerată şi să ajungă în zona rezidenţială.

*

Acum, peisajul se schimbase. Decorul industrial din Red Hook făcuse loc unei suburbii liniştite: o bisericuţă, o şcoală micuţă şi grădinţe de flori în faţa şirului de case din cărămidă roşie, toate identice.

În pofida îngustimii străzilor, Alice nu redusese viteza, conducând tot cu piciorul pe acceleraţie şi cu fruntea lipită de parbriz, căutând o soluţie salvatoare. Dincolo de geam, peisajul defila cu repeziciune. Cutia de viteze a Mini

Cooper-ului era destul de grosolană. La viteza aceea, de câte ori Alice schimba treapta, se auzea un scrâşnet care te făcea să crezi că în curând cutia avea să cedeze.

Tocmai trecuseră de o străduţă, când Alice frână pe neaşteptate. Dădu brusc înapoi şi intră în pasaj în mare viteză.

— Nu pe acolo, e sens interzis!

Culmea ghinionului, o furgonetă care livra marfă bloca toată circulaţia pe la mijlocului drumului.

— Încetineşte! O să izbim camionul UPS4!

Surdă la somaţie, Alice acceleră şi mai tare pentru a propulsa maşina pe trotuar. Deja obosite, amortizoarele cedară. Alice apăsă claxonul şi forţă trecerea, aruncând o privire în oglinda retrovizoare. Incapabilă să-i urmeze, maşina de poliţie se trezi nas în nas cu furgoneta.

Câteva secunde de răgaz!

Maşinuţa continuă să meargă pe trotuar până la capătul străzii, apoi se întoarse pe asfalt virând rapid la dreapta.

Se îndreptară spre o grădină amenajată în stil englezesc, împrejmuită cu un gard din fier forjat: Cobble Hill Park.

— Ştii unde ne aflăm? întrebă Alice rulând încet de-a lungul grilajului.

Gabriel descifra panourile indicatoare.

— Ia-o la dreapta, o să ajungem pe Atlantic Avenue.

Ea se execută şi ieşiră pe o arteră cu patru benzi care traversa New York-ul de la est la vest, de la Aeroportul JFK până pe malul strâmtorii East River. Alice recunoscu imediat drumul. Pe acolo treceau uneori taxiurile pentru a merge la

---

[4] United Parcel Service - Companie de curierat din Statele Unite.

aeroport.

— Suntem aproape de Manhattan Bridge, nu-i aşa?

— Este în spatele nostru.

Ea făcu stânga-mprejur şi intră pe autostrada Interstate. Nu peste mult, zări nodul rutier care ducea în Manhattan. Pilonii cenuşii ai podului suspendat se profilară în depărtare. Două turnuri de oţel înlănţuite de o încâlceală de cabluri şi corzi.

— În spatele nostru!

Maşina de poliţie era din nou pe urmele lor.

Prea târziu ca să mai schimb direcţia.

În acea situaţie, nu avea decât două soluţii: să plece spre Long Island sau să se întoarcă în Manhattan. O luară pe ieşirea 29A ca să ajungă pe pod. Cu şapte culoare de circulaţie, patru linii de metrou şi o pistă de biciclete, Manhattan Bridge era un căpcăun care înghiţea călătorii şi vehiculele în Brooklyn, pentru a le scuipa apoi pe malurile strâmtorii East River.

Brusc, şoseaua se îngustă. Înainte de a ajunge la intrarea pe pod, trebuiau s-o ia pe o pasarelă de beton care făcea o curbă lungă.

Locul era aglomerat, maşinile fiind nevoite să ruleze bară la bară. Prinsă în trafic, Alice aprinse luminile de avarie aşa cum o făceau şi celelalte maşini. Poliţiştii erau la vreo sută de metri »

În urma lor. Degeaba porniseră sirena, căci pe acea porţiune a drumului pasajul era prea îngust pentru ca maşinile să se dea la o parte şi să-i lase să treacă. Dar nici fugarii n-aveau mai multe şanse să iasă de-acolo.

— Suntem terminaţi, zise Gabriel.

— Nu, putem traversa podul.

— Gândeşte-te un pic: au deja semnalmentele noastre şi acum ne ştiu şi maşina. Chiar dacă reuşim să trecem, alte

j» J

maşini de patrulă ne vor aştepta la ieşirea de pe pod!

— Nu mai ţipa aşa, OK? îţi atrag atenţia că din cauza ta ne-au găsit! Doar ţi-am zis să arunci afurisitul ăla de telefon.

— OK, am dat-o în bară, recunoscu el.

Alice închise ochii preţ de câteva secunde. Nu se gândea că poliţiştii le cunoşteau deja identitatea şi, în definitiv, nici n-avea importanţă. În schimb, ceea ce spunea Keyne era adevărat: maşina avea să le creeze probleme.

— Ai dreptate.

Văzând că circulaţia se fluidiza un pic mai departe, îşi desfăcu centura şi deschise portiera.

— Apucă volanul, îi ordonă ea lui Gabriel.

— Ce, dar… cum aşa, am dreptate?

— Maşina noastră nu e prea discretă. O să încerc ceva.

Surprins, el se contorsionă pentru a schimba locul. Pe artera care ducea la pod, maşinile continuau să ruleze încet. El miji ochii pentru a nu o scăpa din priviri pe Alice. Resursele acestei fete nu încetau să-l surprindă. Se strecura neobservată printre maşinile blocate în trafic. Deodată, fu cuprins de panică văzând-o că îşi scoate pistolul din geacă. Se oprise la o Honda Acord cam învechită, de culoare bej.

Maşina omului de rând, se lumină el brusc.

Cu arma în mână, Alice îşi îndreptă revolverul spre geamul maşinii. Pasagera ieşi fără să mai stea pe gânduri. O zbughi la fugă sărind peste barieră şi coborând panta cu

gazon care se întindea pe mai bine de douăzeci de metri.

Gabriel nu-şi putu stăpâni un şuierat de admiraţie. Întoarse capul. Maşina poliţiştilor era în capătul opus, la începutul rutei ocolitoare. La distanţa aceea, era imposibil să fi putut vedea ceva.

Abandonă şi el Mini Cooper-ul şi se duse lângă Alice în Honda chiar în momentul în care circulaţia se relua.

*

Gabriel îi făcu şmechereşte cu ochiul şi se prefăcu apoi că se plânge pentru a destinde atmosfera:

— Începusem să mă ataşez de maşinuţa englezească! Era mai elegantă decât hârbul ăsta.

Din cauza stresului, trăsăturile lui Alice se înăspriseră.

— În loc s-o faci pe clovnul, mai bine ai arunca o privire în torpedou.

El se execută şi descoperi ceea ce îi lipsise cel mai mult de când se trezise: un pachet de ţigări şi o brichetă.

— Domnul fie lăudat! zise el aprinzându-şi o ţigară.

Trase adânc două fumuri, după care i-o întinse lui Alice.

Fără a lăsa volanul, trase şi ea din ţigară. Gustul acru al tutunului i se urcă la cap. Trebuia să mănânce urgent ceva, altfel avea să leşine.

Deschise fereastra pentru a respira un pic de aer proapsăt. În dreapta, zgârie-norii din Midtown străluceau cu putere, în timp ce în stânga ei şirurile de imobile din Lower East Side o duceau cu gândul la decorurile romanelor poliţiste vechi pe care le devora Paul, soţul ei.

Paul…

Îşi alungă amintirile şi se uită la ceas.

Trecuse deja mai bine de-o oră de când se treziseră

inconştienţi în parc. De atunci, ancheta lor nu avansase câtuşi de puţin. Nu numai că misterul rămânea întreg, dar se mai adăugaseră şi alte întrebări care făceau situaţia şi mai nebuloasă. Şi mai periculoasă.

Investigaţia lor trebuia să se desfăşoare mult mai rapid şi în privinţa asta Gabriel avea dreptate: nu puteau face mare lucru fără bani.

— Dă-mi adresa casei de amanet, zise ea în timp ce maşina intra în Manhattan.

6

Chinatown

A îmbătrâni nu înseamnă, în definitiv, altceva decât a nu te mai teme de trecut.

Stefan ZWEIG

Maşina trecu de strada Bowery şi o coti pe Mott Street. Alice găsi un loc de parcare în faţa unui plafar chinezesc. Spaţiul nu era mare, dar, printr-o manevră impecabilă, reuşi să se strecoare între o camionetă de marfa şi un *food truck*[1] care vindea *dim sum*[2]*.*

— Dacă îmi amintesc eu bine, amanetul este mai în josul străzii, preciză Gabriel trântind portiera berlinei.

Alice îl urmă după ce încuie maşina.

Fără a mai pierde timpul, o luară pe artera principală a cartierului. Mott Street era o stradă îngustă care colcăia de lume şi zumzăia de animaţie; un coridor de imobile din că>

rămidă brună, cu scări de incendiu metalice, care traversa Chinatown de la nord la sud.

---

[1] Camion-restaurant ambulant.

[2] Gustări chinezeşti uşoare, servite dimineaţa sau după-amiaza ca aperitive pentru ceai.

Pe trotuar se înşirau prăvălii dintre cele mai diverse cu vitrine acoperite de ideograme: saloane de tatuaj şi de acupunctura, bijuterii, buticuri cu false produse de lux, băcănii şi magazine cu preparate din carne, ale căror tejghele te îmbiau cu carcase de broaşte ţestoase eviscerate, deasupra cărora atârna o armată de raţe lăcuite agăţate în cârlige.

În curând ajunseră în dreptul unei faţade cenuşii, deasupra căreia se afla un neon uriaş în formă de dragon. Firma Pawn Shop – Buy – Sell – Ioan sclipea în lumina dimineţii.

Gabriel deschise uşa casei de amanet. Alice îl urmă de-a lungul unui culoar lugubru care dădea într-o încăpere mare, fără ferestre, luminată slab.

Pe rafturile metalice erau îngrămădite sute de obiecte disparate: televizoare cu ecran plat, poşete de firmă, instrumente muzicale, animale împăiate, tablouri abstracte.

— Ceasul, ceru Gabriel întinzând mâna.

Încolţită, Alice ezită. La moartea soţului ei, se debarasase, fără îndoială prea repede, de toate lucrurile – haine, cărţi, mobilier – care îi aminteau de bărbatul pe care îl iubise atât de mult. Acum, nu-i mai rămăsese decât ceasul lui, un Patek Philippe din aur roz, cu calendar perpetuu şi fazele lunii, pe care Paul îl avea de la bunicul lui.

De-a lungul lunilor, ceasul devenise un fel de talisman, o legătură invizibilă care o lega de memoria lui Paul. Alice îl purta în toate zilele, repetând în fiecare dimineaţă gesturile pe care le făcea altă dată soţul ei: strângea brăţara de piele în jurul încheieturii, învârtea butonul lateral, ştergea cadranul. Obiectul o liniştea, îi dădea sentimentul – un pic

artificial desigur, dar atât de securizant – că Paul mai era cu ea, undeva.

— Te rog, insistă Gabriel.

Înaintară spre o tejghea protejată de un geam din sticlă blindată, în spatele căruia stătea un tânăr asiatic cu înfăţişare androgină şi aspect îngrijit: tunsoare structurată, blugi slim, ochelari de calculatorist, haină cambrată, pe sub care se vedea un tricou fluorescent cu personaje de Keith Haring[7].

— Cu ce vă pot ajuta? întrebă chinezul netezindu-şi o şuviţă de păr de după ureche.

Aerul său afectat contrasta cu ambianţa slinoasă pe care o degaja locul. Alice îşi scoase ceasul de la mână cu regret şi îl puse pe tejghea.

— Cât oferiţi?

Creditorul luă ceasornicul şi îl examină pe toate părţile.

— Aveţi vreun document care să dovedească autenticitatea obiectului? Un certificat de origine, de exemplu?

— Nu-l am la mine, bălmăji tânăra fulgerându-l cu privirea.

Funcţionarul manipulă cronograful cam brusc, jucându-se cu acele, învârtind butonul lateral.

— Este foarte fragil, bombăni ea.

— Reglez data şi ora, se justifică el fără să ridice capul.

— Dar este reglat! Gata, ajunge! îl luaţi sau nu?

— Vă ofer 500 de dolari pe el, propuse asiaticul.

— Sunteţi nebun! explodă Alice smulgându-i ceasul din

---

[7] Artist graffiti, celebru în anii 1980, care s-a inspirat din viaţa cotidiană a newyorkezilor.

mână. Este o piesă de colecţie! Valorează de o sută de ori mai mult!

Se pregătea să iasă din magazin, dar Gabriel o apucă de braţ.

— Calmează-te! îi ordonă el luând-o deoparte. N-am venit să *vindem* ceasul soţului tău, înţelegi? Doar îl lăsăm gaj. Ne vom întoarce să-l luăm înapoi imediat ce ne vom rezolva problema.

Ea clătină din cap.

— Nici vorbă! O să găsim altă soluţie.

— Nu există altă soluţie şi o ştii prea bine! zise el răspicat ridicând vocea. Ascultă, suntem presaţi de timp. Trebuie să mâncăm ceva ca să ne recăpătăm forţele şi n-o să putem face nimic fără bani. Haide, aşteaptă-mă afară şi lasă-mă pe mine să negociez cu tipul.

Alice îi întinse cu amărăciune ceasul cu brăţară şi ieşi din magazin.

Abia ajunsă în stradă, simţi un miros de mirodenii, de peşte afumat şi de ciuperci fermentate, pe care nu-l sesizase cu câteva minute mai înainte. Aceste efluvii îi provocară brusc greaţă. Convulsia o zgudui, făcând-o să se aplece în faţă pentru a vomita un firicel de bilă galbenă şi acidă, eliminată de stomacul ei gol. Cuprinsă de o uşoară ameţeală, se ridică sprijinindu-se de zid.

Gabriel avea dreptate. Trebuia neapărat să mănânce ceva.

Se frecă la ochi şi îşi dădu seama că îi curgeau lacrimi pe obraji. Simţea că-i fuge pământul de sub picioare. Cartierul acela o apăsa, era pe cale să cedeze fizic. Se resimţea după eforturile depuse un pic mai devreme. Rana de la încheietură o ustura, muşchii coapsei o dureau îngrozitor.

Dar mai ales se simţea foarte singură, cuprinsă de amărăciune şi disperare.

Flashbackuri orbitoare îi scânteiară în minte. Episodul ceasului reînvia un trecut dureros. Se gândi la Paul. La prima lor întâlnire. La fascinaţia pe care o simţise atunci. La violenţa pe care iubirea o purta în ea: o forţă capabilă să distrugă toate temerile.

Amintirile ieşeau la suprafaţă, ţâşnind în mintea ei cu puterea unui gheizer.

Amintirile zilelor fericite care n-aveau să se mai întoarcă.

Îmi amintesc…

Cu trei ani în urmă

Paris

Noiembrie 2010

Plouă fără oprire, toarnă cu găleata.

— Ia-o la dreapta, Seymour, uite acolo, strada Saint Thomas-d Aquin.

Mişcările continue de du-te-vino ale ştergătoarelor abia reuşesc să înlăture şuvoaiele de ploaie care se abat asupra Parisului. În pofida acţiunii lamelelor de cauciuc, perdeaua translucidă se reface aproape imediat pe parbriz.

Maşina noastră neinscripţionată părăseşte Bulevardul Saint-Germain pentru a o lua pe artera îngustă care dă în piaţa bisericii.

Cerul este negru. De ieri-seară, furtuna îneacă totul. În faţa noastră, peisajul pare să se lichefieze. Frontonul bisericii a dispărut înghiţit de nori. Ornamentele şi basoreliefurile se pierd în ceaţă. Numai îngerii de piatră adăpostiţi prin unghere se mai disting sub potopul de apă.

Seymour dă ocol piaţetei şi parchează pe un loc de livrare chiar în faţa cabinetului ginecologic.

— Crezi că întârzii mult?

— Nu mai mult de douăzeci de minute, promit eu. Doctoriţa mi-a confirmat programarea pe e-mail. Am prevenit-o că mă grăbesc.

El îşi verifică mesajele primite pe telefon.

— Ascultă, e o braserie un pic mai sus. Mă duc să-mi iau un sandvici cât te aştept şi o să sun la secţie ca să aflu cum stau Savignon şi Cruchy cu interogatoriul.

— OK, trimite-mi un SMS dacă ai noutăţi şi mulţumesc că m-ai însoţit, zic eu trântind portiera în urma mea.

Aversa mă izbeşte în plin. Îmi ridic geaca deasupra capului pentru a mă adăposti de ploaie şi parcurg în pas alergător cei zece metri care separă maşina de cabinetul medical. Secretarei îi ia aproape un minut să-mi deschidă. Când intru în sfârşit în hol, constat că vorbeşte la telefon. Îmi face un mic semn pentru a se scuza şi mă îndrumă spre sala de aşteptare. Deschid uşa încăperii şi mă prăbuşesc într-unul dintre fotoliile de piele.

De azi-dimineaţă, trăiesc un adevărat coşmar din cauza unei nenorocite de infecţii urinare care s-a declanşat brusc. Un adevărat calvar: dureri de burtă, senzaţia că trebuie să fac pipi, care mă apucă din cinci în cinci minute, arsuri insuportabile la fiecare micţiune şi chiar prezenţa deprimantă a sângelui în urină.

Colac peste pupăză, nici că se putea moment mai nepotrivit pentru aşa ceva, căci am *cu adevărat* o zi proastă. În ultimele douăzeci şi patru de ore, echipa mea a fost pe toate fronturile. Ne chinuim să obţinem mărturiile unui

criminal împotriva căruia nu avem probe solide şi tocmai ne-am trezit pe cap cu un nou caz: asasinarea unei femei găsite fără suflare la ea acasă, într-un imobil burghez din strada Faisanderie, arondismentul 16. O educatoare tânără, strangulată cu sălbăticie cu o pereche de ciorapi. Este ora 15.00. Eu şi Seymour suntem la locul crimei de la 7.00 dimineaţa. Le-am luat chiar noi declaraţii vecinilor. N-am mâncat nimic, mi-e greaţă şi am senzaţia că urinez lame de ras.

Îmi scot pudriera din geantă şi, uitându-mă în oglinda ei, încerc să-mi aranjez un pic părul. Am o figură de zombi, hainele îmi sunt ude şi mi se pare că miros ca un câine plouat.

Trag adânc aer în piept ca să mă liniştesc. Nu e prima oară când sufăr de aceste dureri. Chiar dacă sunt îngrozitoare, ştiu că se tratează uşor: o doză de antibiotic şi, după o zi, n-o să mai am niciun simptom. Am fost la farmacia care e vizavi de casa mea, dar oricât am insistat, farmacistul n-a vrut să-mi dea nimic fără reţetă.

— Domnişoara Schäfer?

O voce de bărbat mă face să-mi ridic capul din pudrieră şi să mă uit spre un halat alb. În locul doctoriţei mele, stă un tip frumos, cu pielea bronzată, a cărui faţă pătrată e încadrată de un păr blond ondulat şi luminată de nişte ochi zâmbitori.

— Sunt doctorul Paul Malaury, se prezintă el aranjându-şi ochelarii cu rame din carapace de broască ţestoasă.

— Dar eu am programare la doamna doctor Poncelet…

— Colega mea este în concediu. Probabil v-a spus că îi ţin locul.

Mă enervez.

— Nicidecum, dimpotrivă, mi-a confirmat programarea pe e-mail.

Îmi scot telefonul şi caut e-mailul pe ecran ca dovadă. Recitindu-l, îmi dau seama că tipul are dreptate, parcursesem superficial mesajul, reţinând doar confirmarea programării, dar nu şi anunţul despre concediu.

La dracu'!

— Intraţi, vă rog, propune el cu o voce blândă.

Descumpănită, ezit. Cunoşteam prea bine bărbaţii ca să fi vrut vreodată să am pe vreunul ca ginecolog. Mi s-a părut întotdeauna că o femeie era mai capabilă să înţeleagă o femeie. Chestie de psihologie, de sensibilitate, de intimitate. Neîncrezătoare, îl urmez totuşi în cabinet, foarte hotărâtă să nu lungesc discuţia.

— Foarte bine, zic. O să fiu directă, doctore. Am nevoie doar de un antibiotic pentru a trata o cistită. De obicei, doctoriţa Poncelet îmi dă un antibacterian în monodoză…

Mă priveşte încruntând sprâncenele şi îmi taie vorba oprindu-mă din turuit:

— Iertati-mă, dar bănuiesc că nu vreţi totuşi să scrieţi reţeta în locul meu, nu-i aşa? Cred că înţelegeţi că nu vă pot prescrie un antibiotic fără să vă consult.

Încerc să-mi stăpânesc furia, dar am înţeles că lucrurile aveau să fie mai complicate decât prevăzusem.

— Vă spun că am o cistită cronică. N-aveţi ce alt diagnostic să puneţi.

— Fără nicio îndoială, domnişoară, dar aici eu sunt medicul.

— Într-adevăr, eu nu sunt medic. Sunt poliţist şi am de lucru până peste cap! Aşa că nu mă faceţi să-mi pierd timpul

cu un test idiot care o să dureze ore în şir!

y

— Totuşi, asta se va întâmpla, zice el întinzându-mi o bandă urinară. Şi o să vă prescriu şi un examen citobacteriologic pe care să-l faceţi într-un laborator.

— Dar încăpăţânat mai sunteţi! Daţi-mi antibioticele alea şi să terminăm odată!

j

— Ascultaţi, fiţi rezonabilă şi nu vă mai purtaţi ca o toxicomană! mai există şi altceva pe lumea asta în afară de antibiotice.

Brusc, mă simt scârbită şi idioată în acelaşi timp. Un nou junghi îmi chinuie burta. Oboseala acumulată de când am intrat în Brigada Criminalistică mă inundă ca lava unui vulcan. Prea multe nopţi nedormite, prea multă violenţă şi oroare, prea multe fantome imposibil de alungat.

Mă simt la capătul puterilor, secătuită. Am nevoie de soare, de o baie caldă, de o tunsoare nouă, de o garderobă mai feminină şi de două săptămâni de vacanţă departe de Paris. Departe de mine.

Îl privesc pe tipul ăsta elegant, manierat, calm. Chipul lui frumos este liniştit, zâmbetul blând, figura încântătoare. Neverosimilul său păr blond şi buclat mă exasperează. Până şi ridurile mici din jurul ochilor sunt atrăgătoare. Iar eu mă simt urâtă şi stupidă. O idioată ridicolă care-i vorbeşte despre problemele pe care le are cu vezica.

— Va hidrataţi suficient? continuă el. Ştiţi că jumătate din cazurile de cistită pot fi vindecate doar bând pur şi simplu doi litri de apă pe zi?

Nu-l mai ascult. În asta constă forţa mea: descurajarea nu

mă ţine niciodată prea mult. Asemenea unor flash-uri, nişte imagini îmi explodează în minte. Cadavrul femeii de la locul crimei de azi-dimineaţă. Clara Maturin, strangulată în mod sălbatic cu un ciorap din nailon. Ochii ei ieşiţi din orbite, faţa pe care i s-a întipărit spaima. Nu am dreptul să pierd timpul. Nu am dreptul să las să-mi fie distrasă atenţia. Trebuie să-l încolţesc pe asasin înainte de a mai încerca să ucidă din nou.

— Dar fitoterapia? întreabă blondul cel frumuşel. Să ştiţi că plantele pot fi foarte utile, mai ales sucul de merişor.

Dintr-o mişcare pe cât de bruscă, pe atât de neaşteptată, trec în spatele biroului şi desprind o reţetă în alb din carnetul său.

— Aveţi dreptate, o să-mi scriu singură reţeta!

Este atât de stupefiat, încât nu schiţează niciun gest pentru a mă împiedica.

Aşa că fac stânga-mprejur şi plec trântind uşa.

*

Paris, arondismentul 10 O lună mai târziu Decembrie 2010

Ora 7.00 dimineaţa.

Automobilul Audi goneşte prin noapte şi ajunge în Piaţa Colonel-Fabian. Luminile oraşului se reflectă pe impozantul val de beton şi sticlă al sediului Partidului Comunist. Este un frig îngrozitor. Dau căldura la maximum şi intru în rond ca s-o iau pe strada Louis-Blanc. În timp ce traversez canalul Sain-Martin, deschid radioul.

— France Info, este ora 700, Bernard Thomasson vă prezintă jurnalul.

— Bună ziua, Florence, bună ziua tuturor. În Ajunul Crăciunului, intemperiile riscă să monopolizeze actualitatea,

rămânând principalul subiect al ştirilor de azi. Meteo France tocmai a lansat o alertă de cod portocaliu, temându-se de o ninsoare abundentă care ar urma să se abată asupra Parisului spre sfârşitul dimineţii. Căderea zăpezii va perturba puternic circulaţia în Île-de-France…

Petrecerea asta idioată! La naiba cu obligaţiile de familie. Din fericire, Crăciunul nu cade decât o dată pe an. Dar pentru mine, chiar şi o dată pe an e prea mult.

La această oră matinală, Parisul este ferit de furtuna care se anunţă, dar răgazul va fi de scurtă durată. Profit de fluiditatea circulaţiei şi trec în trombă prin faţa Gării de Est pentru a o lua pe Bulevardul Magenta, traversând în goană arondismentul 10 de la nord la sud.

O detest pe maică-mea, o detest pe soră-mea, îl detest pe frate-miu. Şi urăsc reuniunile astea anuale care se transformă mereu în coşmar. Berenice, sora mea mai mică, locuieşte la Londra, unde are o galerie de artă pe New Bond Street. Fabrice, cel mai mare dintre noi, lucrează în finanţe la Singapore. În fiecare an, îşi iau partenerii de viaţă şi copiii, şi fac o haltă în vila mamei, în apropiere de Bordeaux, pentru a petrece Crăciunul, după care zboară spre destinaţii exotice şi însorite precum Maldive, Mauritius, Caraibe.

(…) Centrul de informaţii rutiere vă recomandă cu tărie să nu vă luaţi maşina în regiunea pariziană ca şi în departamentele limitrofe din vest. O precauţie care pare greu de respectat în Ajunul Crăciunului. Prefectura se arată şi ea foarte îngrijorată, temându-se ca zăpada să nu lase locul poleiului la căderea serii, când temperaturile vor scădea sub zero grade.

Strada Reamur, apoi strada Beaubourg. Traversez

cartierul Le Marais prin vest şi ies în piaţa primăriei care e inundată de lumini. În depărtare, silueta a doua turnuri masive şi a săgeţii de la Notredame se decupează în noapte.

În fiecare an, cu câteva mici variaţii, aceeaşi piesă de teatru se joacă în timpul celor două zile: mama o să facă elogiul reuşitei lui Berenice şi a lui Fabrice, al alegerii lor în viaţă, al carierei lor. O să cadă pe spate în faţa plozilor, o să le laude buna educaţie şi reuşita şcolară. Conversaţiile se vor învârti tot în jurul aceloraşi teme: imigraţia, impozitele exasperante, denigrarea Franţei.

Pentru ea, pentru ei, eu nu exist. Nu sunt de-a lor. Sunt genul de fată băieţoasă, fără eleganţă, fără distincţie. O ratată de funcţionară. Sunt fata lui taică-miu.

Dificultăţile de circulaţie riscă să afecteze unele linii de metrou şi de RER. Aceeaşi problemă şi în aer. Aeroporturile Parisului se aşteaptă la o zi neagră, cu mii de pasageri care se vor trezi probabil blocaţi la sol.

Căderile masive de zăpadă se pare că vor ocoli în schimb Valea Ronului şi zona mediteraneeană. La

Bordeaux, *Toulouse şi Marseille, temperaturile vor varia între 15°Ieşi 18°C, în timp ce la Nisa şi Antibes veţi putea lua masa de prânz la terasă, mercurul termometrului urcând până la 20°C.*

M-am săturat să fiu judecată de nişte idioţi. M-am săturat de remarcile lor previzibile şi repetate: „Tot nu ţi-ai găsit niciun tip?”, „Nu eşti pregătită să rămâi însărcinată…”, „De ce te îmbraci aşa naşpa?”, „De ce continui să trăieşti ca o adolescentă?”. M-am săturat de mesele lor vegetariene pentru a-ţi păstra silueta şi a fi sănătos, de seminţele lor pentru păsări, de boabele dezgustătoare de quinoa, de

galetele de tofu şi de piureul de conopidă.

O iau pe strada Coutellerie ca să traversez cheiurile pe podul Notredame. Locul este magic: la stânga, Hotel-Dieu cu clădirile lui istorice, la dreapta, faţada fostei închisori Conciergerie şi acoperişul de la Turnul Orologiului.

Fiecare dintre aceste reveniri în casa părintească îmi dă senzaţia că mă întorc în urmă cu treizeci de ani, îmi reactivează rănile copilăriei şi traumatismele adolescenţei, scoate din nou la suprafaţă conflictele fratricide, reînvie o singurătate absolută.

În fiecare an, îmi spun că e ultima oară şi în fiecare an recidivez. Fără să ştiu cu adevărat de ce. O parte din mine mă împinge să tai punţile definitiv, dar cealaltă ar da oricât numai pentru a le vedea feţele în ziua în care mă voi prezenta îmbrăcată ca o prinţesă, la braţ cu un tip bine din toate punctele de vedere.

Malul stâng. Merg de-a lungul cheiului, apoi fac la stânga pe strada Saints-Peres. Încetinesc, îmi aprind farurile de avarie şi parchez în colţul străzii Lille. Trântesc portiera maşinii, îmi pun brasarda portocalie de intervenţie şi sun la interfonul unui frumos imobil proaspăt renovat.

Ţin degetul apăsat pe buton vreo treizeci de secunde. Ideea mi-a încolţit în minte pe la începutul săptămânii şi a necesitat câteva cercetări. Ştiu că sunt pe cale să fac o nebunie, dar faptul că sunt conştientă de asta nu este suficient pentru a mă convinge să renunţ.

— Da, ce este? întreabă o voce somnoroasă.

— Paul Malaury? Poliţia judiciară, deschideţi, vă rog.

— Cum, dar…

— E poliţia, domnule, deschideţi!

Una dintre uşile mari de la intrare se deblochează dintr-un clic. Renunţ la ascensor şi mă reped la scări, urcând câte două trepte deodată până la etajul al treilea, unde bat cu pumnul în uşă.

— Vin, vin acum!

Bărbatul care îmi deschide este chiar ginecologul cel frumuşel, dar în dimineaţa asta nu se simte prea în largul său: este în boxeri şi într-un tricou vechi, buclele blonde îi sunt ciufulite, iar pe faţă i se citesc uimirea, oboseala şi neliniştea.

— Hei, dar vă cunosc, sunteţi…

— Căpitan Schäfer, Brigada Criminalistică. Domnule Malaury, vă informez că sunteţi plasat în arest preventiv, începând din acest moment, joi, 24 decembrie, ora 7.16 dimineaţa. Aveţi dreptul să…

— Iertaţi-mă, dar nu poate fi decât o eroare! Care este acuzaţia, dacă nu vă supăraţi?

— Fals şi uz de fals. Vă rog să mă urmaţi.

— Este o glumă?

— Nu mă obligaţi să-i chem pe colegii mei, domnule Malaury.

— Pot măcar să-mi iau pe mine nişte pantaloni şi o cămaşă?

— Bine, dar repede. Şi luaţi-vă şi o haină groasă, avem probleme cu căldura la sediul poliţiei.

În timp ce se îmbracă, arunc o privire înăuntru. Apartamentul în stil Haussmann a fost transformat într-un soi de atelier cu decoraţie minimalistă. Au fost dărâmaţi câţiva pereţi despărţitori, a fost albit parchetul vechi, model

Point de Hongrie8, dar s-au păstrat cele două şeminee şi mulurile.

În spatele unei uşi, înfăşurată într-un cearşaf, zăresc o femeie roşcată de vreo douăzeci de ani care mă priveşte cu nişte ochi miraţi. Aşteptarea se prelungeşte prea mult.

— Grăbeşte-te, Malaury! strig eu lovind cu pumnul în uşă. N-ai nevoie de zece minute ca să-ţi pui nişte nădragi!

Doctorul iese din baie tras la patru ace. Şi-a recăpătat în mod indiscutabil infatuarea şi etalează o haină din tweed, nişte pantaloni în carouri, un trenci din gabardină şi o pereche de ghete din piele cerată. Îi spune câteva cuvinte roşcatei ca s-o liniştească şi mă urmează pe scară.

— Unde vă sunt colegii? mă întreabă când ajungem în stradă.

— Sunt singură. Doar nu era să mobilizez trupele speciale ca să te scol din pat…

— Dar asta nu e o maşină de poliţie, nu-i aşa?

— Este o maşină de poliţie neinscripţionată. Nu mai face nazuri şi urcă în faţă.

El ezită, dar în cele din urmă se aşază lângă mine.

Demarez şi mergem în tăcere în timp ce începe să se lumineze de ziuă. După ce traversăm arondismentul 6 şi cartierul Montparnasse, Paul se hotărăşte să întrebe:

— Acum, pe bune, ce-i cu tot circul ăsta? Ştii că aş fi putut să depun plângere împotriva ta luna trecută pentru furt de reţetă medicală! Mulţumeşte-i asistentei mele, ea m-a convins să n-o fac, găsindu-ţi o grămadă de circumstanţe atenuante. Şi ca să-ţi spun adevărul gol-goluţ, a folosit chiar

---

[8] Parchet tradițional franțuzesc, realizat din lemn masiv de stejar sau nuc.

cuvântul „ţicnită”.

— Să ştii că şi eu am căutat informaţii despre tine, Malaury, zic eu scoţând din buzunar nişte documente fotocopiate.

El desface teancul şi începe să citească încruntând din sprâncene.

— Ce-s astea, mai exact?

— Dovezi că ai dat declaraţii false de luare în spaţiu locativ în beneficiul a două persoane din Mali fără acte, ca să poată depune cerere pentru obţinerea vizei de şedere.

— Ei şi? Solidaritatea, umanitatea sunt crime?

— Din punct de vedere juridic, asta se cheamă „fals şi uz de fals” şi se pedepseşte cu trei ani de închisoare şi 45.000 de euro amendă.

— Credeam că nu mai sunt locuri în închisori. Şi de când se ocupă cei de la criminalistică de asemenea găinării?

Nu mai avem foarte mult până la Montrouge. Tai Bulevardul Mareşalilor, merg o porţiune pe centură, apoi o iau pe A6 ca să ajung în „Aquitania”, autostrada care leagă Parisul de Bordeaux.

Când zăreşte intersecţia de la Wissous, Paul începe să se panicheze de-a binelea.

— Dar unde mă duci, de fapt?

— La Bordeaux, sunt sigură că-ţi place vinul…

— Nu se poate, nu vorbeşti serios!

— O să petrecem Crăciunul la mama mea. Vei fi foarte bine primit, o să vezi.

El întoarce capul, se uită să vadă dacă nu suntem urmăriţi şi face o glumă ca să se mai liniştească.

— Am ghicit: ai o cameră de supraveghere în maşină. Voi

poliţiştii aveţi un program cu camera ascunsă, nu-i aşa?

În timp ce continui să conduc, îmi fac curaj şi îi explic în câteva minute târgul pe care l-am pus la cale: renunţ la povestea cu declaraţiile false de luare în spaţiu şi, în schimb, el acceptă să se dea drept logodnicul meu în timpul petrecerii de Crăciun.

Preţ de câteva secunde ce par nesfârşite, rămâne tăcut şi nu mă scapă din ochi. Mai întâi nu-i vine să creadă, abia apoi înţelege grozăvia:

— Doamne Dumnezeule, tu nu glumeşti, nu-i aşa? Chiar ai pus la cale toată tărăşenia asta fiindcă n-ai curajul să-ţi asumi alegerile de viaţă în faţa familiei. Grozav! Nu de un ginecolog ai nevoie, ci de un psihiatru.

Încasez loviturile şi, după câteva minute, revin cu picioarele pe pământ. Are dreptate, bineînţeles, nu sunt decât o laşă. Şi, în definitiv, la ce mă aşteptam? Să-l amuze participarea la micul meu joc de roluri? Brusc mă simt regina gafelor. În asta constau forţa şi slăbiciunea mele: să ascult mai mult de instinct decât de raţiune. Aşa am rezolvat câteva anchete di-»

ficile şi am reuşit să intru în Brigada Criminalistică la treizeci şi patru de ani. Dar uneori intuiţiile mele sunt greşite şi mă fac s-o dau în bară. Ideea de a-l prezenta pe tipul ăsta familiei mele mi se pare acum pe cât de ciudată, pe atât de nepotrivită, îmbujorată de ruşine, capitulez:

— Ai dreptate. Îmi… îmi pare rău. O să întorc şi o să te duc înapoi acasă.

— Opreşte mai întâi la următoarea staţie de benzină. Rezervorul este aproape gol.

*

Fac plinul cu benzină super. Am degetele lipicioase şi vaporii de carburant mă fac să întorc capul. Când revin la maşină, descopăr că Paul Malaury nu mai este pe locul pasagerului. Ridic capul şi îl zăresc prin geamul restaurantului, făcându-mi semne largi cu mâna ca să mă duc la el.

— Ţi-am comandat un ceai, îmi zice invitându-mă să iau loc.

— N-ai nimerit-o, nu beau decât cafea.

— Ar fi fost prea simplu, zâmbeşte el ridicându-se pentru a merge să-mi aducă băutura de la automat. Tipul ăsta are ceva care mă derutează: o latură flegmatică de gentleman englez, un mod de a păstra o anumită clasă în toate împrejurările.

Se întoarce după două minute punându-mi în faţă un pahar de cafea şi un croasant înfăşurat într-un şerveţel de hârtie. >) >

— Nu se compară cu cele de la Pierre Herme9, dar nu sunt nici aşa rele cum par la prima vedere, mă asigură el pentru a destinde atmosfera.

Ca să-şi susţină spusele, muşcă din cornul lui şi îşi înăbuşă un căscat indiscret.

— Şi când te gândeşti că m-ai trezit la ora 7.00! Măcar o dată puteam şi eu să dorm până târziu!

— Ţi-am zis că te duc înapoi. O să ai destul timp să te bagi iar în pat cu dulcineea ta.

Ia o gură de ceai şi întreabă:

---

[9] Renumit patiser francez.

Inspection Generale des Services - serviciu de inspecție al poliției franceze.

— Mărturisesc că nu prea te înţeleg. De ce vrei să petreci Crăciunul cu nişte oameni care în mod evident îţi fac

mai mult rău decât bine?

— Las-o baltă, Malaury. Aşa cum ai spus, nu eşti psihiatru.

— Şi tatăl tău ce crede despre asta?

Evit întrebarea.

— Tatăl meu e mort de mult.

— Nu mă mai aburi! exclamă el întinzându-mi smartphone-ul.

Mă uit pe ecran ştiind dinainte ce o să găsesc. În timp ce puneam benzină, Malaury se conectase la internet şi făcuse niscaiva cercetări. Nu mă mira că dăduse peste un articol de actualitate, de acum câteva luni, care prezenta rătăcirile tatălui meu.

Ex„superpoliţistul" Alain Schäfer, condamnat la doi ani de închisoare în urmă cu trei ani, arestarea lui a provocat un adevărat seism în sânul poliţiei din Lille. În zorii zilei de 2 septembrie, comisarul de divizie Alain Schäfer a fost ridicat de la domiciliul său de poliţiştii de la IGS1 veniţi să-l interogheze în legătură cu acţiunile şi anturajul lui.

După o anchetă de mai multe luni, poliţia poliţiei a dat în vileag existenţa unui sistem de corupţie la scară mare şi de delapidare instaurat de acest ofiţer de rang înalt din Poliţia Judiciară a departamentului Nord.

Poliţist de modă veche, respectat, ba chiar admirat. De semenii săi, Alain Schäfer recunoscuse în timpul arestului. Preventiv că alunecase „de partea cea rea a baricadei" întreţinând relaţii amicale cu mai multe figuri cunoscute din lumea crimei organizate. Deviere care l-ar fi condus în

special la sustragerea de cocaină şi canabis, înainte de punerea lor sub sigiliu, pentru a-i plăti pe informatori.

Ieri, tribunalul corecţional din Lille l-a declarat pe fostul poliţist vinovat de „corupţie pasivă", de „asociere cu infractori", de „trafic de stupefiante" şi de „violarea secretului profesional"…

Ochii mi se aburesc şi părăsesc repede ecranul. Cunosc pe de rost ticăloşiile tatălui meu.

— Până la urmă, nu eşti decât un băgăcios!

— Tu vorbeşti? Scuză-mă, dar râde hârb de oală spartă…

— Bun, tatăl meu e la zdup, ei şi?

— Poate că pe el ar trebui să te duci să-l vezi de Crăciun, nu?

— Vezi-ţi de treburile tale!

j

El insistă.

— Pot să te întreb unde este închis?

— Ce-ţi pasă?

— La Lille?

— Nu, la Luynes, în apropiere de Aix-en-Provence. Acolo unde locuieşte a treia lui nevastă.

— De ce nu te duci să-l vezi?

Oftez şi ridic tonul:

— Pentru că nu mai vorbesc cu el. Graţie lui mi-am dorit să fac această meserie. Era modelul meu, singura persoană în care aveam încredere, iar el a trădat această încredere. A minţit pe toată lumea. Nu-l voi ierta niciodată.

— Tatăl tău n-a ucis pe nimeni.

— Nu poţi înţelege.

Furioasă, mă ridic brusc de pe scaun, hotărâtă să ies din capcana în care am intrat singură. El mă apucă de braţ.

— Vrei să merg cu tine?

— Ascultă, Paul, eşti foarte drăguţ, foarte politicos şi în mod clar discipol al lui Dalai Lama, dar nu ne cunoaştem. Am dat-o în bară cu tine şi mi-am cerut scuze. Dar în ziua în care voi dori să-mi revăd tatăl, mă voi lipsi de prezenţa ta, OK?

— Cum vrei. Totuşi, Crăciunul, perioada sărbătorilor… poate că acum e cel mai bun moment, nu?

— Mă agasezi. Nu suntem într-un film Disney.

El schiţează un zâmbet slab. Fără să vreau, mă aud totuşi spunându-i:

— Şi chiar dacă aş vrea, n-aş putea. Nu dai buzna aşa în vorbitorul unei închisori. Îţi trebuie o autorizaţie, îţi trebuie…

El mă prinde la înghesuială:

— Eşti poliţistă. Poţi să aranjezi asta prin telefon.

Până la urmă, intru în jocul lui şi mă hotărăsc să-l testez.

— Să fim serioşi, până la Aix-en-Provence facem şapte ore cu maşina. Cum Parisul va fi înzăpezit, nu vom mai putea să ne întoarcem în capitală.

— Hai să ne încercăm norocul! zice el. O să conduc eu.

Un foc mi se aprinde în piept. Debusolată, ezit câteva secunde. Îmi vine să cedez în faţa acestei idei nebuneşti, dar nu sunt sigură de motivaţiile mele. Sunt într-adevăr stimulată de dorinţa de a-mi revedea tatăl sau de perspectiva de a petrece câteva ore cu acest necunoscut care în mod evident nu mă va judeca, orice-aş spune, orice-aş face?

Mă uit în ochii lui şi-mi place ceea ce văd.

Îi arunc cheile, pe care le prinde din zbor.

*

Evry, Auxerre, Beaune, Lyon, Valence, Avignon…

Ne continuăm periplul suprarealist pe Autostrada Soarelui. Pentru prima dată după mult timp, am lăsat garda jos în faţa unui bărbat. Îl las să mă domine, mă las condusă. Ascultăm cântece la radio, mâncând biscuiţi Petit Beurre şi Pepito.

E plin de firimituri şi soare peste tot. Ca o adiere de vacanţă, de Provence, de Mediterana. De libertate.

Exact de asta aveam nevoie.

*

Este ora 13.30 când Paul mă lasă la poarta închisorii din Luynes. Tot drumul am respins ideea confruntării cu tatăl meu. Stau nemişcată în dreptul faţadei austere, prevăzute cu camere de supraveghere, nu mai pot să dau înapoi.

Ies după o jumătate de oră cu ochii în lacrimi, dar uşurată. Că. Mi-am revăzut tatăl. Că i-am vorbit. Că am plantat sămânţa unei reconcilieri care nu mi se mai pare de acum înainte imposibilă. Acest prim pas a fost fără îndoială cel mai bun lucru pe care l-am făcut în ultimii ani. Şi îl datorez unui bărbat pe care abia dacă-l cunosc. Cineva care a ştiut să vadă în mine altceva decât voiam să-i arăt.

Nu ştiu ce ascunzi, domnule Malaury, nu ştiu dacă eşti la fel de sucit ca mine sau pur şi simplu un tip ca toţi ceilalţi, dar îţi mulţumesc.

Eliberată de o greutate care mi s-a luat de pe suflet, adorm în maşină.

j

*

Paul îmi zâmbeşte.

— Ţi-am zis că bunica avea o casă pe Coasta Amalfitană? Ai fost vreodată în Italia de Crăciun?

Când am deschis ochii, tocmai treceam frontiera italiană. Acum, suntem la San Remo şi soarele îşi aruncă ultimele săgeţi de foc. Departe de Paris, de Bordeaux, de ploaie şi de sediul de la numărul 36.

Îi simt ochii aţintiţi asupra mea. Am impresia că-l cunosc dintotdeauna. Nu înţeleg cum o legătură atât de intimă a putut să se ţească între noi atât de repede.

Există momente rare în viaţă când o uşă se deschide şi când ţi se oferă o întâlnire pe care n-o mai aşteptai. Cea cu fiinţa complementară care te acceptă aşa cum eşti, care te ia pe de-a-ntregul, care îţi ghiceşte şi îţi acceptă contradicţiile, temerile, resentimentul, furia, şuvoiul de noroi negru care îţi curge prin minte. Şi pe care îl domoleşte. Cel care îţi întinde o oglindă în care nu-ţi mai este frică să te priveşti.

*

E de ajuns o clipă. O privire. O întâlnire. Pentru a schimba cu totul o viaţă. Persoana potrivită, momentul potrivit. Capriciul complice al hazardului.

Am petrecut seara de Ajun a Crăciunului într-un hotel din Roma.

A doua zi, am mers de-a lungul Coastei Amalfitane, am traversat Valea Dragonului până la grădinile suspendate din Ravello.

Cinci luni mai târziu, eram căsătoriţi.

În mai, am aflat că voi avea un copil.

Există momente în viaţă când o uşă se deschide şi eşti

i inundat de lumină. Clipe rare când ceva se descătuşează în tine. Pluteşti în imponderabilitate, goneşti pe o autostradă fără radar. Alegerile devin limpezi, răspunsurile înlocuiesc întrebările, frica cedează locul iubirii.

Trebuie să trăieşti aceste momente.

Căci rareori durează.

7

Muşcând din ţărână y y

Putem întotdeauna mai mult decât ne credem în stare.

Joseph KESSEL

Chinatown

Astăzi

Ora 10.20

Zumzetul mulţimii. Miasme de peşte uscat care îţi întorc stomacul pe dos. Scârţâitul unei uşi metalice.

Gabriel ieşi din amanet şi făcu câţiva paşi pe Mott Street. Zărindu-l, Alice se smulse brusc din amintirile ei.

— Te simţi bine? întrebă el ghicindu-i tulburarea.

— Mi-e bine, îl asigură ea. Aşadar, ce-ai făcut cu ceasul soţului meu?

y

— Am scos 1.600 de dolari pe el, zise el fluturând mândru un teanc de bancnote. Şi îţi promit că îl vom recupera foarte repede. Între timp, cred că meritǎm cu prisosinţă micul dejun.

Ea îl aprobă şi se grăbiră să părăsească Chinatown pentru trotuarele mai primitoare ale Bulevardului Bowery. O luară spre nord, mergând pe partea însorită a marii artere.

Într-un trecut nu foarte îndepărtat, partea aceasta din

Manhattan era un cartier periculos plin de drogaţi, prostituate şi boschetari. Acum, devenise un loc primitor, elegant şi la modă. Artera era luminoasă şi aerisită, arhitectura ei variată, vitrinele colorate. În mijlocul imobilelor din gresie, al prăvălioarelor şi restaurantelor se detaşa silueta derutantă a muzeu>

lui de artă contemporană, New Museum. Cele şapte etaje ale clădirii semănau cu o stivă de cutii de pantofi puse unele peste altele într-un echilibru precar. Liniile ei distincte şi culoarea faţadei – un alb imaculat prins în funii argintii – făceau notă discordantă în decorul patinat al cartierului Lower East Side.

Alice şi Gabriel intrară în Peppermill Coffee Shop, prima cafenea care le ieşi în cale.

j

Se instalară într-un compartiment, pe două banchete aşezate faţă în faţă. Ziduri cadrilate cu alb, muluri, perete vitrat, parchet din lemn de stejar masiv: agreabil şi rafinat în acelaşi timp, locul era îmbietor şi contrasta cu agitaţia din Chinatown. Pătrunzând prin acoperişul mare de sticlă, o frumoasă lumină de toamnă umplea sala şi făcea să strălucească aparatele espresso din spatele barului.

În centrul fiecărei mese era încastrată o tabletă digitală care le permitea clienţilor să consulte meniul, să navigheze pe internet sau să aibă acces la ziare şi reviste.

Alice studie meniul. Foamea îi rodea atât de tare stomacul, încât auzea cum îi chiorăiau maţele. Comandă un cappuccino şi un bagel cu somon. Gabriel optă pentru un *latte*[10] şi un

[10] *Caffe latte*—cafea espresso cu lapte.

sandvici Monte-Cristo.

Purtând vestă, cravată şi pălărie Stetson Fedora, un barman cu maniere preţioase le servi rapid comanda.

Se năpustiră asupra gustării şi îşi băură cafeaua aproape dintr-o sorbitură. Alice îşi devoră din câteva înghiţituri chifla cu somon, cremă de brânză, rondele de ceapă şi mărar. Recăpătându-şi forţele, închise ochii şi se lăsă legănată de acordurile vechi de blues difuzate de radioul din lemn lăcuit. O încercare de a-şi goli mintea şi „de a-şi reîncărca bateriile", cum spunea bunica ei.

— Sigur ne-a scăpat ceva, zise Gabriel înfulecând ultimele firimituri din sandvici.

Apoi îi făcu semn, de departe, barmanului să le mai aducă un rând. Alice deschise ochii şi îi ţinu isonul.

— Trebuie să reluăm totul de la zero. Să facem o listă cu indiciile pe care le avem şi să încercăm să le exploatăm: numărul de telefon de la Greenwich Hotel, seria de cifre gravată pe antebraţul tău…

Îşi înfrână elanul. Un chelner cu pilozitate excesivă tocmai se încruntase zărind petele de sânge de pe cămaşa ei. Alice ridică discret fermoarul bluzonului.

— Propun să împărţim banii, sugeră Gabriel scoţând din buzunar cei 1.600 de dolari pe care îi primise de la chinez. Este inutil să mizăm totul pe-o carte.

Puse în faţa franţuzoaicei opt bancnote de 100 de dolari. Alice le pipăi şi le băgă în buzunarul mic al blugilor. Atunci simţi în fundul buzunarului un cartonaş dreptunghiular îndoit. Îşi încruntă sprâncenele şi îl desfăcu pe masă.

— Ia uită-te la asta!

Era cotorul unui tichet de depunere, aşa cum se dau la vestiarele marilor restaurante sau la depozitele de bagaje ale hotelurilor. Gabriel se aplecă în faţă ca să-l vadă mai bine: tichetul avea numărul 127. În filigran, cele două litere G şi H întretăiate formau un logo discret.

— Greenwich Hotel! strigară ei într-un singur glas. Într-o clipită, descurajarea se risipise.

— Să mergem! zise tânăra.

— Dar nici n-am gustat cartofii prăjiţi!

— O să te ghiftuieşti mai târziu, Keyne!

Alice consulta deja tableta tactilă pentru a găsi adresa hotelului, în timp ce Gabriel achita nota de plată la bar.

— La intersecţia dintre Greenwich Street şi North Moore Street, îl informă ea pe când se întorcea la masă.

Alice luă cuţitul de pe masă şi îl strecură tiptil în buzunarul gecii. El îşi aruncă haina pe umăr.

Şi ieşiră mergând în aceeaşi cadenţă.

*

Honda se oprise în spatele a doua taxiuri parcate unul lângă altul. În inima cartierului Tribela, Greenwich Hotel era o clădire înaltă din cărămidă şi sticlă care se ridica la câţiva

metri de malul râului Hudson.

— E o parcare un pic mai jos, pe Chambers Street, zise Gabriel arătând un panou indicator. Mă duc să parchez şi…

— Nici să nu te gândeşti! îi tăie vorba Alice. Intru singură şi tu o să mă aştepţi aici, cu motorul pornit, pentru a-mi asigura o portiţă de scăpare în caz că lucrurile vor merge prost.

— Şi dacă nu te întorci într-un sfert de oră, ce fac? Chem

poliţia?

— Poliţia sunt eu! răspunse ea ieşind din maşină.

Văzând-o că se îndreaptă spre intrare, un portar îi deschise uşa zâmbind. Ea îi mulţumi printr-un semn din cap şi pătrunse în hol.

Alice înaintă într-o sală de aşteptare de un lux discret, care se prelungea cu un elegant salon-bibliotecă scăldat într-o lumină delicată. O canapea Chesterfield şi nişte fotolii cu tapiţerie din stofa erau aranjate în jurul unui şemineu mare în care ardeau două lemne foarte groase. Mai departe, o fereastră mare lăsa să se ghicească o curte interioară plină de flori care te ducea cu gândul la Italia.

— Bine aţi venit, doamnă, cu ce vă pot ajuta? întrebă o tânără a cărei ţinută se asorta cu decorul heteroclit şi trendy: ochelari cu rame groase din carapace de broască ţestoasă, fustă africană, cămaşă cu imprimeuri geometrice, breton roşcat, filat şi subţire.

— Am venit să-mi recuperez bagajul, zise Alice întinzându-i tichetul.

— Bineînţeles. O clipă, vă rog.

Ea îi întinse tichetul colegului ei care dispăru într-o mică încăpere alăturată de unde ieşi după treizeci de secunde cu o servietă-diplomat, al cărei mâner era înfăşurat într-o brăţară autocolantă purtând numărul 127.

— Poftiţi, doamnă.

E prea frumos ca să fie adevărat, gândi Alice luând servieta.

Se hotărî să-şi forţeze norocul.

— >

— Aş vrea să aflu identitatea persoanei care a lăsat această valiză la depozitul de bagaje.

Tânăra de la recepţie încruntă sprâncenele.

— Dar credeam că dumneavoastră aţi lăsat-o, doamnă, altfel nu v-aş fi dat-o niciodată. Dacă aşa stau lucrurile, o să >

vă rog să binevoiţi să mi-o înapoiaţi…

— Poliţia din New York, detectiv Schäfer! zise Alice fără să-şi piardă cumpătul. Anchetez acum…

— Mi se pare că aveţi un accent prea franţuzesc pentru un poliţist newyorkez, o întrerupse angajata hotelului. Arătaţi-mi un act de identitate, vă rog.

— Numele clientului! îi ceru Alice ridicând tonul.

— Ajunge, chem direcţia!

Înţelegând că pierduse duelul, Alice bătu în retragere. Strângând mânerul servietei, străbătu cu paşi repezi distanţa până la ieşire şi trecu fără probleme de portar.

Tocmai pusese piciorul pe trotuar când se declanşă urletul unei alarme. O sirenă stridentă de peste 100 de decibeli, care atrase asupra tinerei poliţiste toate privire trecătorilor.

Panicată, Alice îşi dădu atunci seama că urletul sirenei nu venea din hotel, cum crezuse la început, ci chiar din… servietă.

Alergă câţiva metri pe trotuar, căutând din ochi maşina şi pe Gabriel. Se pregătea să traverseze strada când o descărcare electrică o fulgeră, ţintuind-o pe loc.

Ameţită, cu răsuflarea tăiată, dădu drumul servietei şi se prăbuşi pe asfalt.

Partea a doua

Memoria durerii

8

Memoria durerii

Nefericirea noastră-adevărată Nu de ce fură anii ne e dată, Ci de ce Ltsă-n urma lor când pleacă. William WORDSWORTH

Sirena mai scoase câteva urlete, apoi se opri la fel de brusc precum se pornise.

Prăbuşită pe asfalt, Alice se chinuia să-şi revină în simţiri. Urechile îi tiuiau. Vederea îi era tulbure, ca şi cum cineva îi trăsese un văl peste ochi. Încă ameţită, reuşi să distingă o umbră aplecată asupra ei.

— Hai, sus!

Gabriel o ajută să se ridice şi o însoţi până la maşină. O aşeză pe scaunul pasagerului şi se întoarse să ia servieta aruncată un pic mai departe pe trotuar.

— Repede!

El băgă cheia în contact şi demară în trombă. O răsucire de volan la dreapta, alta la stânga şi ajunseră în West Side Highway, bulevardul cel mai vestic al oraşului, care mergea de-a lungul fluviului.

— Fir-ar să fie, suntem supravegheaţi! strigă Alice revenindu-şi din starea de confuzie în care o aruncase electroşocul.

Era albă ca varul, avea greţuri şi palpitaţii. Picioarele îi tremurau şi un reflux acid îi ardea pieptul.

— Ce ţi s-a întâmplat?

— Servieta-diplomat era o capcană, după cum bine ai văzut! răspunse ea exasperată. Cineva a ştiut că eram la hotel şi a declanşat de la distanţă alarma şi descărcarea electrică.

— Devii paranoică…

— Mi-ar fi plăcut să fii tu electrocutat în locul meu, Keyne! N-are niciun rost să fugim dacă cineva ne urmărește toate mișcările!

— Dar cui aparţine această servietă, de fapt?

— N-am putut să aflu.

Maşina gonea cu toată viteza spre nord. Soarele orbea orizontul. În partea dinspre fluviu se puteau vedea feriboturi şi veliere care pluteau pe Hudson, zgârie-norii din Jersey City şi porticurile metalice ale fostelor debarcadere.

Gabriel ieşi din rând pentru a depăşi o dubă. Când întoarse capul spre Alice, constată că tânăra apucase cuţitul pe care-l furase din cafenea şi îşi sfâşia căptuşeala de la geaca de piele.

— Încetează, eşti nebună de legat!

Bazându-se pe instinct, ea nici măcar nu se obosi să-i răspundă. Cuprinsă de însufleţire, se răsuci pentru a-şi scoate ghetele şi, cu ajutorul cuţitului, scoase primul toc.

— Alice, ce naiba te-a apucat?

— Uite ce căutam! răspunse ea fluturând triumfal o cutiuţă minusculă pe care tocmai o scosese din a doua talpă.

— E un microfon?

— Nu, un sistem GPS miniaturizat. Aşa am fost localizaţi.

Şi pun pariu că ai şi tu unul în bascheţi sau în căptuşeala hainei. Cineva ne urmăreşte în timp real, Keyne. Trebuie să ne schimbăm amândoi hainele şi încălţările. Acum!

— De acord, capitulă el cu o privire îngrijorată.

Alice lăsă geamul în jos şi aruncă receptorul GPS pe fereastră, apoi luă servieta-diplomat. Era o servietă rigidă din piele netedă şi avea încuietoare dublă cu cifru. În mod

intenţionat sau nu, electrificarea mânerului era acum dezactivată. Alice încercă s-o deschidă, dar sistemul de protecţie o împiedică.

— M-aş fi mirat să reuşeşti, bombăni Gabriel.

— O să găsim mai târziu un mod de a sparge încuietoarea. Până atunci, să găsim un loc discret de unde să ne cumpărăm haine noi.

Alice îşi simţi pleoapele grele şi îşi masă tâmplele. Migrena revenea, ochii îi ardeau. Scotoci în torpedou şi luă o pereche de ochelari de soare vechi pe care-i văzuse puţin mai devreme. Aveau rame din agate ochi-de-pisică şi braţe cu paiete. Şi-i puse la ochi. Diversitatea arhitecturală a acestui colţ de oraş o hipnotiza şi îi provoca ameţeli. În depărtare, ca o uriaşă carte deschisă pusă pe piloţi, recunoscu silueta albăstrie a hotelului Standard care se ridica peste *High Line.* Liniile geometrice ale construcţiilor moderne din sticlă şi aluminiu şi cele ale micilor imobile din căr*ă, y* midă maro ale vechiului New York, rămase încă neschimbate, se amestecau într-un mod haotic.

În depărtare, ca un aisberg de sidef, o clădire translucidă cu forme neregulate spărgea linia orizontului şi orbea peisajul cu o lumină ireală.

*

Se învârtiră o vreme între Meatpacking District şi Chelsea, până când descoperiră un mic butic pe Strada 27 care ţinea mai mult surplus militar american decât ţoale vechi. Foarte lungă, unica încăpere era un vesel talmeş-balmeş, unde ţinutele militare coexistau cu niscaiva costume de firmă la preţ scăzut.

— Grăbeşte-te, Keyne, ordonă Alice intrând în magazin.

Nu suntem aici ca să facem shopping, ai înţeles?

Răscoliră printre haine şi încălţări: bocanci militari, bascheţi din pânză, jachete de aviator, hanorace groase, jachete de camuflaj, centuri, eşarfe arăbeşti keffiyeh…

Alice găsi rapid un pulover negru cu guler rulat, un tricou mulat, nişte blugi, o pereche nouă de ghete şi o jachetă militară de camuflaj, de culoare gri-bej.

Gabriel părea mai circumspect.

— Hotărăşte-te odată! îl presă ea. Uite, ia asta şi asta, zise ea aruncându-i nişte pantaloni kaki şi o cămaşă de bumbac decolorată.

— Dar nu sunt *exact* mărimea mea, şi nici tocmai stilul meu!

— Nu e sâmbătă seara şi nu te duci la agăţat gagici, îi răspunse ea desfăcându-şi nasturii de la bluză pentru a se dezbrăca.

Jazzmanul îşi completă ţinuta cu o pereche de bocanci şi o geacă trei sferturi cu guler de oaie. Alice mai puse ochii pe o geantă-sac Musette din pânză groasă, cu două şnururi de închidere din piele, şi pe un toc vechi de armă ca să-şi poarte pistolul Glock într-un mod mai discret. Cum nu exista cabină de probă, se schimbară doar la câţiva metri unul de altul. Gabriel nu se putu abţine să nu arunce o privire piezişă spre Alice.

— Nu profita de ocazie ca să-ţi clăteşti ochii, perversule! îl certă ea acoperindu-şi pântecul cu puloverul din lână.

Întrucât tânăra exagerase în glumă, Gabriel afişă o mină ruşinată şi se întoarse ca şi cum fusese prins asupra faptului. Totuşi, ceea ce văzuse îl îngrozise: privind trupul lui Alice, întrezărise o cicatrice impresionantă care părea să se întindă

de la pubis până la buric.

*

— Vă dau totul la 170 de dolari, zise proprietarul magazinului, un zdrahon chelios şi îndesat, cu o barbă enormă ca a chitareştilor de la ZZ Top.

În timp ce Gabriel îşi punea bocancii, Alice ieşi în stradă şi aruncă într-un container toate hainele de care se dezbrăcaseră. Nu păstră decât o bucată de pânză din cămaşa ei pătată de sânge.

Un indiciu care s-ar putea dovedi preţios, gândi ea strecurând-o în geanta militară.

Uitându-se pe celălalt trotuar, Alice zări un minimarket. Traversă strada şi intră în autoservire. Cumpără şerveţele umede pentru a se şterge pe faţă, Ibuprofen pentru durerea de cap şi o sticluţă de apă minerală. În timp ce se apropia de casă, îi veni o idee. Se întoarse, străbătu raioanele şi în cele din urmă găsi un mic spaţiu consacrat telefoniei. Examină diferitele produse ale unui operator telefonic ce propunea modele fără abonament. Alese aparatul cel mai ieftin oferit într-un pachet la 14,99 dolari şi cumpără şi o cartelă prepay de o sută douăzeci de minute de convorbiri, valabilă nouăzeci de zile.

Când ieşi cu produsele cumpărate, fu surprinsă de o pală de vânt. În pofida soarelui strălucitor, rafale violente măturau strada, făcând să zboare frunzele moarte şi cărând nori de praf. Îşi duse mâna la faţă pentru a se proteja. Sprijinit în coate de capota maşinii, Gabriel o observa.

— Aştepţi pe cineva? îl tachină ea.

El agita prin faţa ochilor unul dintre foştii săi bascheţi.

— Să ştii că aveai dreptate: era un microcip şi în

mergătorul meu.

Ca un baschetbalist, Gabriel ochi o pubelă de pe stradă şi aruncă pantoful Converse. Acesta ricoşă, căzând în container.

— Coş de trei puncte, strigă el cu însufleţire.

— Gata, ai terminat cu prostiile? Putem să plecăm?

Un pic ofensat, Gabriel îşi ridică gulerul de la haină şi dădu din umeri ca un puşti care tocmai a fost muştruluit.

Alice se instală la volan şi puse punga de hârtie de la minimarket ca şi geanta ei din pânză pe bancheta din spate, alături de servieta diplomat.

— Trebuie să găsim un mod de a deschide valiza.

— Mă ocup eu de treaba asta, o asigură Gabriel punându-şi centura.

Ca să se depărteze cât mai mult posibil de fostele lor haine echipate cu cipuri de localizare, merseră mai mulţi kilometri spre nord, traversând Hell's Kitchen până la Strada 48. Se opriră într-o fundătură care dădea spre o grădină comunitară, în care un grup de copii culegeau dovleci sub supravegherea profesoarei lor.

Cartierul era calm. Nu turişti, nu agitaţie. Astfel că le era greu să creadă că se află la New York. Îşi lăsară maşina sub frunzişul îngălbenit al unui arţar. Strecurate printre ramuri, razele portocalii ale soarelui sporeau impresia de linişte.

— Cum ai de gând să deschizi diplomatul? întrebă Alice trăgând frâna de mână.

— O să forţez încuietorile cu ajutorul cuţitului pe care l-ai furat. Nu par să fie foarte solide.

— Eşti tare naiv, oftă ea.

— Ai cumva o idee mai bună?

— Nu, dar a ta n-o să meargă în veci.

— O să vedem! zise el cu un aer dispreţuitor, întorcându-se pentru a lua servieta-diplomat de pe bancheta din spate.

Ea îi dădu cuţitul şi privi, ca o spectatoare neîncrezătoare, cum se străduieşte să introducă lama în încuietoarea valizei. Toate încercările se dovediră zadarnice. După o vreme, Gabriel îşi pierdu răbdarea, se enervă şi vru să forţeze, dar cuţitul alunecă şi îi zgârie uşor palma.

— Au!

— Ei, drăcie, dar concentrează-te un pic! se enervă Alice.

Gabriel se dădu bătut. Dintr-odată, redevenise mai serios. În mod vizibil, ceva îl tulbura.

— Care este problema ta? îl atacă ea.

— Tu.

— Eu?

— Mai înainte, în magazinul second-hand, ţi-am văzut cicatricea de pe burtă… Ce naiba ai păţit?

Chipul lui Alice se posomorî brusc. Deschise gura să riposteze, dar, cuprinsă de o profundă lehamite, întoarse capul şi îşi frecă pleoapele oftând. Tipul ăsta avea să-i facă numai probleme. Bănuise că se va întâmpla aşa de la bun început…

Când redeschise ochii, buza îi tremura. Durerea se trezea. Amintirile o asaltau. Dureroase.

— Cine ţi-a făcut asta, Alice? insistă el.

Gabriel simţi că pătrunsese pe un teritoriu minat. Ţinu să-şi justifice curiozitatea.

— Cum vrei să ieşim din beleaua asta dacă nu avem puţină încredere unul în altul?

Alice luă o gură de apă minerală. Refuzul de a se confrunta cu trecutul se atenuă.

— Totul a început în noiembrie 2010, zise ea. Cu uciderea unei tinere educatoare pe care o chema Clara Maturin…

Îmi amintesc…

Cu doi ani şi jumătate în urmă
Un an de sânge şi furie încă o femeie ucisă în vestul Parisului
(Le *Parisien,* 11 mai 2011)

Nathalie Roussel, o stewardesă de douăzeci şi şase de ani, a fost găsită azi-dimineaţă strangulată la domiciliul ei din strada Meissonnier, o arteră liniştită din arondismentul 17. Tânăra locuia singură şi este descrisă de cei apropiaţi ca *„o persoană calmă, fără probleme, adesea plecată de acasă din cauza profesiei". Vecinul ei de palier a întâlnit-o cu câteva ore înainte de asasinat: „Era bine dispusă şi se bucura că obţinuse bilete la concertul lui Stâng care urma să aibă loc a doua zi, la sala Olympia. N-am simţit-o deloc ameninţată".*

Potrivit unor surse apropiate anchetei, mai mulţi martori afirmă că au văzut un bărbat părăsind în grabă imobilul şi fugind pe un scuter cu trei roţi, marca Piaggio. Se pare că autorul faptelor ar fi un bărbat de talie mijlocie, cu siluetă subţire şi zveltă, purtând pe cap o cască neagră de motociclist.

Direcţia centrală a poliţiei judiciare a fost însărcinată cu ancheta. După primele constatări, nu jaful ar fi fost mobilul principal al asasinatului, chiar dacă telefonul mobil al victimei pare să fi fost furat.

Crima aminteşte în mod straniu de uciderea Clarei

Maturin, o tânără educatoare din arondismentul 16, strangulată cu sălbăticie cu un ciorap din nailon, în noiembrie 2010. Întrebat ce crede despre acest lucru, procurorul Republicii a declarat că, în stadiul actual al investigaţiei, anchetatorii nu neglijează nicio pistă.

*

Crime în vestul Parisului: poliţia se teme de un ucigaş în serie

(Le *Parisien,* 13 mai 2011)

Potrivit mărturiilor unui anchetator, expertizele criminalistice ar fi arătat că ciorapul din nailon cu care a fost strangulată stewardesa Nathalie Roussel ar aparţine Clarei Maturin, tânăra educatoare asasinată în noiembrie 2010.

Acest fapt, ţinut secret până în prezent de poliţie, ar stabili o legătură macabră între victime. O pistă care i-ar duce pe anchetatori pe urmele unui criminal fetişist, al cărui mod de operare constă în a ucide folosind articole de lenjerie ale victimei lui precedente.

Prefectura poliţiei refuză deocamdată să confirme acest nou element.

*

O altă femeie ucisă în arondismentul 16

(Le Parisien, 19 august 2011)

Maud Morel, o infirmieră de la Spitalul american din Neuilly, a fost asasinată alaltăieri seară în apartamentul ei din Bulevardul Malakoff. Portarul imobilului a fost cel care a găsit în această dimineaţă corpul femeii strangulată cu sălbăticie cu o pereche de ciorapi.

Deşi poliţia refuză să o recunoască în mod oficial, această precizare sugerează existenţa unei legături evidente între

această omucidere şi celelalte două comise în noiembrie 2010 şi mai anul trecut în arondismentele 16 şi 17.

Deşi mobilul crimelor rămâne misterios, anchetatorii sunt convinşi că cele trei femei îl cunoşteau pe agresor suficient de bine, încât să aibă încredere în el. Într-adevăr, victimele au fost găsite în apartamentul lor, fără să se poată constata vreo urmă de efracţie. Alt element tulburător: telefoanele mobile ale victimelor rămân deocamdată de negăsit.

*

Crime în vestul Parisului: ipoteza unui ucigaş în serie se confirmă

(Le Parisien, 20 august 2011)

După uciderea brutală a lui Maud Morel, infirmiera de la Spitalul american din Neuilly asasinată în urmă cu trei zile, anchetatorii nu mai au astăzi nicio îndoială asupra legăturii dintre această omucidere şi celelalte două crime comise în acelaşi perimetru începând din luna noiembrie 2010.

Întrebat despre eventualitatea acţiunii unui ucigaş în serie, procurorul Republicii a fost obligat să recunoască în cele din urmă că „cele trei crime prezintă într-adevăr similitudini în ceea ce priveşte modul de operare". Perechea de ciorapi cu care a fost ucisă domnişoara Morel îi aparţinea lui Nathalie Roussel, stewardesa asasinată astă-primăvară, ea însăşi strangulată cu o pereche de dresuri aparţinând educatoarei Clara Maturin. Acest element a condus la revizuirea tratamentului judiciar al acestor crime. Cazurile au fost grupate şi sunt de acum înainte sub autoritatea aceluiaşi judecător de instrucţie. Chestionat aseară la jurnalul televizat de pe France 2, ministrul de Interne a dat asigurări că „toate mijloacele umane şi materiale sunt şi vor

fi mobilizate pentru găsirea autorului sau autorilor acestor crime”.

*

Crime în vestul Parisului:
un suspect în arest preventiv

(Le *Parisien,* 21 august 2011)

Un şofer de taxi considerat a fi un suspect serios în ancheta asupra seriei de crime comise din luna noiembrie încoace în frumoasele cartiere ale capitalei a fost reţinut şi plasat în arest preventiv vineri seara. În urma percheziţiei efectuate la domiciliul său, a fost găsit telefonul mobil al lui Maud Morel, ultima victimă.

Taximetristul, eliberat!

(Le Parisien, 21 august 2011)

(…) Bărbatul a putut furniza câte un alibi pentru toate crimele.

El le-a spus poliţiştilor care l-au interogat că o dusese cu taxiul pe Maud Morel în urmă cu câteva zile şi că tânăra îşi pierduse pur şi simplu telefonul în maşina lui.

*

O nouă crimă traumatizează vestul Parisului

(Le *Parisien,* 9 octombrie 2011)

Virginie Andre, funcţionară la o bancă, divorţată, mamă a unui băieţel, a fost găsită azi-dimineaţă sugrumată în apartamentul ei din Bulevardul Wagram. Corpul a fost descoperit de fostul ei soţ care venise să-i aducă fiul de trei ani a cărui custodie o împart.

*

Panică în oraş:
sute de poliţişti îl caută pe ucigaşul din vestul Parisului

(Le Parisien, 10 octombrie 2011)

O anchetă ieşită din comun mobilizează sute de poliţişti porniţi pe urmele unui asasin care nu are deocamdată nici nume, nici chip, dar care terorizează de unsprezece luni femeile singure ce locuiesc în arondismentele 16 şi 17.

Ce legătură există între Clara Maturin, educatoare, sugrumată în 12 noiembrie 2010, Nathalie Roussel, stewardesă, ucisă în 10 mai 2011, Maud Morel, infirmieră, găsită moartă în 18 august, şi Virginie Andre, funcţionară la bancă, asasinată duminica trecută? Sunt femei tinere, celibatare sau divorţate, cărora anchetatorii le-au cercetat îndeaproape trecutul şi anturajul fără să fi găsit deocamdată vreo pistă serioasă.

Patru omucideri care respectă acelaşi mod de operare. Patru victime, aparent fără legătură între ele, dar care par toate suficient de intime cu asasinul lor, încât să-i deschidă uşa apartamentului.

Această serie de crime de neînţeles provoacă panică în rândul locuitorilor din cele două arondismente ale capitalei. Pentru a linişti populaţia, prefectura a înmulţit patrulele şi intervenţiile, îndemnându-i pe cetăţeni să semnaleze orice comportament suspect.

A

Îmi amintesc…

Cu doi ani în urmă

Paris

21 noiembrie 2011

Staţia de metrou Solferino, arondismentul 7.

Gâfâind, urc cu greu scările de la metrou. Când ajung

afară, primesc în plină figură o rafală umedă. Îmi deschid umbrela şi o ţin cu faţa în bătaia vântului ca să nu se întoarcă pe dos. Sunt însărcinată în şapte luni şi jumătate şi mă duc la clinică, unde am întâlnire cu Rose-May, moaşa care trebuie să mă asiste în timpul naşterii.

Luna noiembrie n-a fost decât un lung tunel întunecat şi ploios. Începutul acestei după-amiezi nu face excepţie. Grăbesc pasul. Faţadele albe ale străzii Bellechasse strălucesc în ploaie.

Am picioarele umflate, spatele zdrobit şi mă dor articulaţiile. Suport dificil luarea în greutate provocată de sarcină. M-am îngrăşat atât de mult, încât am nevoie ca Paul să mă ajute să mă încalţ! Pantalonii mă strâng sub burtă, sunt condamnată să port numai rochii. Nopţile mele sunt scurte şi, de câte ori vreau să mă scol din pat, sunt nevoită să mă rostogolesc pe o parte ca să îmi pot pune picioarele jos.

Colac peste pupăză, de câteva zile, am din nou greţuri şi stări de oboseală care mă doboară când mi-e lumea mai dragă.

Din fericire, nu sunt decât două sute de metri de la gura de metrou până la strada Las Cases. În mai puţin de cinci minute am ajuns la clinică. Împing uşa, îmi anunţ sosirea la recepţie şi, sub privirile dezaprobatoare ale celorlalţi pacienţi, îmi iau o cafea de la automatul din sala de aşteptare.

Sunt frântă de oboseală. Pântecul îmi tresaltă, ca şi cum nişte bule mari s-ar sparge, ca şi cum nişte văluşoare s-ar rostogoli în interior. Lucru care îl amuză mult pe Paul atunci când mi se întâmplă asta acasă.

În ce mă priveşte, este mai complicat. Sarcina este o stare

incredibilă, magică, dar nu reuşesc să mă bucur de ea. Entuziasmul meu este mereu contracarat de o neliniște surdă, de un presentiment rău şi de întrebări dureroase; nu ştiu dacă o să fiu o mamă bună, mi-e teamă ca nu cumva copilul meu să nu fie sănătos, mi-e groază că n-o să ştiu să mă ocup de el…

De o săptămână, sunt teoretic în concediu de maternitate. Paul şi-a îndeplinit partea lui de îndatoriri aranjând camera bebeluşului şi instalând scaunul pentru copii în maşina mea. Eu îmi propusesem să fac multe lucruri – să cumpăr primele hăinuţe, un cărucior, o cădiţă, produse de îngrijire şi de toaletă –, dar am tot amânat aceste proiecte pentru mai târziu.

Adevărul este că n-am încetat niciodată cu adevărat să lucrez la anchetă. *Ancheta mea*\ cea a morţii celor patru femei strangulate în vestul Parisului. Echipa mea fusese însărcinată cu rezolvarea primei crime, dar am eşuat. De atunci, cazul a devenit prea important şi ne-a fost luat. Eu am fost pusă pe tuşă, dar încă mă obsedează chipurile acelea înţepenite pe care a rămas întipărită groaza. Mă gândesc la ele tot timpul. O obsesie care îmi afectează sarcina şi mă împiedică să mă gândesc la viitor. Examinez mereu aceleaşi imagini, întorc pe toate părţile aceleaşi ipoteze, mă pierd în supoziţii, reiau fără încetare firul cazului.

*

Firul…

Să găsesc firul invizibil care le leagă pe Clara Maturin, Nathalie Roussel, Maud Morel şi Virginie Andre. Chiar dacă nimeni n-a descoperit-o încă, legătura există fără doar şi poate. Aceste patru femei au ceva în comun care deocamdată

le-a scăpat tuturor anchetatorilor.

Chiar şi mie.

Mai ales mie.

Ştiu că o evidentă se ascunde sub ochii mei şi această cer
>

titudine mă omoară. Dacă nu este oprit, individul va continua să ucidă. O dată, de două ori, de zece ori… Este prudent, invizibil, insesizabil. Nu lasă nicio urmă, nici amprentă, nici ADN. Nimeni nu poate explica de ce cele patru victime i-au deschis uşa fără să se teamă, la o oră destul de târzie a serii. Nu avem decât o vagă mărturie despre un bărbat cu o cască neagră care fuge pe un scuter cu trei roţi, cum există cu miile în regiunea pariziană.

Îmi iau o nouă cafea de la automat. Simt curenţi de aer, este frig. Ţin mâinile în jurul paharului de plastic în căutarea unui pic de căldură. Cu ochii în gol, refac pentru a mia oară filmul evenimentelor, recitând înlănţuirea faptelor precum o mantra.

Patru victime: patru femei care locuiesc singure. Trei celibatare şi o mamă de familie divorţată. Acelaşi perimetru geografic. Acelaşi mod de operare.

Mult timp, ziarele l-au supranumit pe criminal „ucigaşul hoţ de telefoane”. Chiar şi poliţiştii credeau la început că fura celularul victimelor sale pentru a şterge anumite urme compromiţătoare: apeluri, filme, fotografii… Dar această ipoteză nu stătea în picioare. Sigur, telefoanele celei de-a doua şi celei de-a treia victime rămăseseră mult timp de negăsit. Dar, contrar a ceea ce apăruse în presă, ipoteza nu se confirma nici pentru prima victimă, nici pentru ultima. Şi dacă mobilul stewardesei nu fusese niciodată localizat, cel al

infirmierei fusese pur şi simplu uitat într-un taxi.

*

Mă uit în propriul meu telefon. Am descărcat sute de fotografii ale celor patru victime. Nu poze morbide de la locul crimelor, ci imagini din viaţa cotidiană, recuperate de pe calculatoarele lor.

Derulez fotografiile şi mă întorc mereu la cele ale Clarei Maturin. Prima victimă, – educatoarea: cea de care mă simt poate cea mai apropiată. Una dintre poze mă impresionează în mod deosebit: este o fotografie tradiţională cu clasa, datată octombrie 2010, făcută în curtea grădiniţei. Toţi elevii de la grupa mare a grădiniţei Joliot-Curie sunt adunaţi în jurul educatoarei lor. Poza este plină de viaţă. Feţele copiilor mă fascinează. Unii sunt foarte serioşi, în timp ce alţii o fac pe clovnii: râsete nebuneşti, degete în nas, urechi de măgar… În mijlocul lor, Clara Maturin afişează un zâmbet sincer. Este o femeie drăguţă, pe care o bănuieşti a fi discretă, cu părul blond tăiat drept. Poartă un impermeabil gri-bej descheiat, care lasă să se vadă un taior-pantalon destul de elegant şi o eşarfă de mătase Burberry căreia îi recunoşti celebrul imprimeu. O ţinută pe care o aprecia probabil în mod deosebit fiindcă se regăseşte şi în alte poze: la nunta unei prietene în mai 2010, în Bretania, în timpul unui sejur la Londra în august, acelaşi an, şi chiar în ultima ei fotografie, făcută cu câteva ore înainte de a muri de o cameră de supraveghere din strada Faisanderie. Trec de la o poză la alta şi regăsesc de fiecare dată aceeaşi ţinută fetiş: impermeabil, taior de *working girl,* eşarfă Burberry înfăşurată ca un turban. În timp ce mă opresc mai mult la ultima, un detaliu îmi sare în ochi pentru prima oară: eşarfa

nu este aceeaşi. Ca să fiu sigură, dau zoom cu trei degete pe ecranul tactil. Deşi rezoluţia camerei de supraveghere este proastă, sunt aproape sigură că imprimeul este diferit.

În ziua morţii, Clara nu purta eşarfa ei fetiş.

Simt cum mă trece un fior.

Un detaliu fără importanţă?

Creierul mi se pune totuşi în mişcare, încercând să găsească o explicaţie logică. De ce Clara Maturin îşi schimbase eşarfa în ziua aceea? Poate că o împrumutase unei prietene? Poate că o dusese la curăţătorie? Poate că o pierduse?

Poate că o pierduse…

Maud Morel, a doua victimă, *pierduse* şi ea ceva: telefonul, care fusese în cele din urmă găsit într-un taxi. Şi mobilul lui Nathalie Roussel – despre care se crezuse la fel că a fost furat –, poate că şi el fusese pierdut?

Pierdut.

Două telefoane, o eşarfă…

Şi Virginie Andre? Ea ce îşi pierduse?

Viaţa.

Şi mai ce? Ies din albumul foto al telefonului meu pentru a trece în modul apelare şi formez numărul lui Seymour.

— Salut, eu sunt. În legătură cu uciderea lui Virginie Andre, ştii cumva dacă, undeva în procedură, este menţionat un obiect pe care l-ar fi pierdut recent?

— Alice! Eşti în concediu, ce naiba! Ocupă-te de pregătirea venirii pe lume a bebeluşului tău!

Îi ignor reproşurile.

— Îţi aminteşti sau nu?

— Nu, nu ştiu nimic despre aşa ceva, Alice. Nu mai lucrăm la cazul ăsta.

— Ai putea afla numărul fostului ei soţ? Trimite-mi-l pe mobil. O să-l întreb chiar eu.

— Bine, oftă el.

— Mersi, bătrâne.

După trei minute, un SMS de la Seymour se afişează pe ecranul telefonului meu. Îl sun pe Jean-Marc-Andre imediat şi-i las un mesaj pe robot, cerându-i să mă contacteze cât mai repede posibil.

— Doamna Schäfer! Iar aţi venit pe jos! mă ceartă Rose-May uitându-se urât la mine.

Este o femeie corpolentă din Reunion, cu un puternic accent creol şi care, de câte ori vin s-o văd, mă ia la rost ca şi cum aş fi o fetiţă.

>

— Ba nu! zic eu urmând-o într-una dintre sălile de la etajul trei unde îşi ţine cursurile de pregătire pentru naştere.

Îmi cere să mă întind pe pat, apoi mă examinează pe îndelete şi mă asigură că nu există riscul de naştere prematură întrucât colul este în continuare bine închis. Este mulţumită să constate că fătul s-a întors şi nu mai este în şezut.

— Capul este bine poziţionat în jos şi spatele bebeluşului este la stânga. Este poziţia ideală! Chiar a început să coboare un pic.

Folosind două cabluri, îmi instalează nişte electrozi pe pântecul gol şi conectează ecograful care înregistrează ritmul cardiac al bebeluşului şi contracţiile uterine.

Aud bătăile inimii fiului meu.

Sunt emoţionată, ochii mi se umplu de lacrimi, dar în acelaşi timp un frison de angoasă mă apasă în piept. Apoi Rose-May îmi explică ce să fac atunci când voi începe să simt contracţii, în mod normal cam peste vreo patru, cinci săptămâni.

— Dacă au loc la fiecare zece minute, ia un antispasmodic şi aşteaptă o jumătate de oră. Dacă durerea a trecut, înseamnă că a fost o alertă falsă. Dacă persistă şi…

Îmi aud telefonul vibrând în buzunarul gecii, nu departe de mine. O întrerup pe moaşă, mă ridic în şezut şi mă aplec pentru a-mi lua celularul.

— Sunt Jean-Marie Andre, mă anunţă vocea din aparat. Ascultându-mi robotul telefonic, am…

— Mulţumesc că m-aţi sunat, domnule. Sunt căpitanul Schäfer, unul dintre ofiţerii de poliţie însărcinaţi cu ancheta privind asasinarea fostei soţii. Vă amintiţi cumva dacă, în zilele dinaintea morţii, pierduse ceva?

— Ce să piardă?

— Nu ştiu exact. O haină? O bijuterie? Un portofel?

— Ce legătură are asta cu uciderea ei?

— Poate niciuna, dar trebuie să cercetăm toate pistele. Nu vă amintiţi nimic legat de vreun obiect pierdut?

Se gândeşte un moment, apoi:

— Ba da, tocmai…

Se întrerupe în mijlocul frazei. Îi simt vocea cuprinsă de emoţie, dar îşi revine şi explică.

— Este de altfel unul dintre motivele pentru care ne-am certat ultima dată când mi l-a lăsat pe fiul nostru. Îi reproşam că pierduse ursuleţul din pluş al lui Gaspard, o

jucărie fără de care nu reuşea să adoarmă. Virginie susţinea că pierduse ursuleţul în parcul Monceau. Mi-a vorbit de serviciul de obiecte pierdute, dar…

Biroul de Obiecte Pierdute…

Îmi simt inima bătându-mi cu putere în piept. Adrenalină pură.

— O clipă, domnule Andre, vreau să fiu sigură că înţeleg bine: Virginie s-a dus chiar ea la Biroul de Obiecte Pierdute sau avea de gând să se ducă?

— Mi-a zis că se dusese *deja* şi completase un formular pentru a fi anunţată în caz că ursuleţul din pluş era găsit.

Nu-mi vine să-mi cred urechilor.

— Bine, mulţumesc. Vă sun dacă am noutăţi.

Îmi scot electrozii, mă ridic în picioare şi mă îmbrac în grabă.

— Îmi pare rău, Rose-May, dar sunt nevoită să plec.

— Nu! Nu vorbiţi serios, doamna Schäfer. În starea dumneavoastră, nu…

Am împins deja batantele uşii şi sunt în lift. Îmi deschid telefonul pentru a chema un taxi. Aştept în hol tropăind de nerăbdare.

Este ancheta mea.

Orgoliul se trezeşte în mine. Mă gândesc că zeci de poliţişti de la Criminalistică au cercetat amănunţit programul victimelor şi poate că tuturor le-a scăpat ceva esenţial.

Ceva ce eu tocmai am găsit…

*

Strada Morillons nr. 36, arondismentul 15, chiar în spatele parcului Georges-Brassens

Taxiul mă lasă în faţa sediului Biroului de Obiecte

Pierdute, un frumos imobil din anii 1920 din cărămidă roz şi piatră albă. Chiar dacă serviciul ţine de Prefectura Poliţiei din Paris, este o structură administrativă în care nu lucrează niciun poliţist şi în care n-am pus piciorul niciodată.

Îmi arăt legitimaţia la intrare şi cer să fiu primită de director. În timp ce aştept, arunc o privire în jurul meu. În spatele ghişeelor, vreo zece funcţionari îi primesc cu indiferenţă pe cei veniţi să lase câte-un obiect pe care l-au găsit pe stradă şi pe cei veniţi să-şi recupereze bunurile sau să semnaleze pierderea lor.

— Stephane Dalmasso, încântat.

Ridic capul. Cu mustăţi stufoase, obraji căzuţi, ochelari cu lentile mici şi rotunde din plastic colorat, directorul serviciului din strada Morillons are o figură simpatică şi un puternic accent de Marsilia.

— Alice Schäfer, de la Criminalistică.

— Încântat. Cât mai aveţi? întreabă el privindu-mi pântecul.

— O lună şi jumătate, poate mai puţin.

— Un copil vă înnobilează ca om! zice el invitându-mă să-l urmez în biroul său.

Intru într-o încăpere spaţioasă amenajată ca un mic muzeu unde sunt expuse cele mai insolite obiecte recuperate de oficiu: o Legiune de Onoare, o proteză pentru genunchi, un craniu uman, o bucată de metal provenind din World Trade Center, o urnă cu cenuşa unei pisici, o sabie yakuza şi chiar… o rochie de mireasă.

— Un taximetrist ne-a adus-o acum câţiva ani. Luase un cuplu care tocmai îşi pusese verigheta pe deget. Tinerii însurăţei s-au certat şi s-au despărţit pe traseu, îmi explică

Stephane Dalmasso.

— Deţineţi o veritabilă peşteră a lui Ali Baba…

— În majoritatea timpului, ni se aduc mai ales portofele, ochelari, chei, telefoane şi umbrele.

— Impresionant, zic aruncând o privire la ceasul de la mână.

— Am poveşti cu duiumul, dar îmi imaginez că sunteţi grăbită, ghiceşte el invitându-mă să iau loc. Aşadar, cărui fapt datorez vizita Brigăzii Criminalistice?

— Lucrez la un caz de omucidere. Aş vrea să ştiu dacă o ea

fiecare Virginie Andre a venit la dumneavoastră în ultimele zile.

— Pentru ce?

— Ca să afle dacă aţi găsit ursuleţul de pluş al băieţelului ei pierdut în parcul Monceau.

Aşezat pe un fotoliu rotativ, Dalmasso se apropie de biroul său şi apasă pe unul dintre butoanele tastaturii pentru a-şi activa computerul.

— Virginie Andre, aţi zis? întreabă el răsucindu-şi mustaţa.

Confirm dând din cap. Directorul lansează o căutare în programul său.

— Nu, îmi pare rău, n-am primit nicio cerere cu acest nume în decursul ultimei luni.

— Poate că a făcut o declaraţie de pierdere online sau telefonic.

— Aş fi găsit-o. Toate cererile sunt în mod obligatoriu consemnate în baza noastră de date. Angajaţii noştri

completează formularele direct în format electronic.

— Ciudat, soţul ei mi-a spus că depusese un dosar la voi. Puteţi să mai verificaţi alte trei persoane, vă rog?

Scriu numele pe agenda Filofax cu spirale aşezată pe birou, apoi o întorc.

Dalmasso îmi descifrează scrisul şi introduce succesiv cele trei nume: „Clara Maturin 1, „Nathalie Roussel", „Maud Morel".

— Nu, negativ pentru toate trei.

Simt o imensă decepţie. Îmi trebuie mai multe secunde ca să admit că m-am înşelat.

— Bun, asta e. Mulţumesc pentru ajutor.

În timp ce mă ridic să plec, simt nişte furnicături şi duc mâna la burtă. Bebeluşul se agită ca de obicei enorm de mult. Împinge foarte tare în pântecul meu ca şi cum ar vrea să-l întindă. Numai de n-ar fi contracţii…

— Vă simţiţi bine? se îngrijorează Dalmasso. Vreţi să vă chem un taxi?

— Da, vreau, zic eu aşezându-mă la loc pe scaun.

— Claudette! strigă el la secretară. Găseşte-mi o maşină pentru domnişoara Schäfer.

Cu figura severă şi contrariată, o femeie micuţă cu părul vopsit într-un roşcat oribil intră în birou două minute mai târziu cu o ceaşcă aburindă în mână.

— Taxiul trebuie să sosească dintr-un moment în altul, mă asigură ea. Vreţi un pic de ceai îndulcit?

Accept băutura şi încet-încet îmi revin. Fără să ştiu de ce, mărunţica mă priveşte tot cu răutate. Venită de nicăieri, o

întrebare îmi trece brusc prin minte.

— Domnule Dalmasso, am uitat să vă întreb ceva: printre angajaţii dumneavoastră, este vreunul care are scuter cu trei roţi?

— Din câte ştiu eu, nu. E mai degrabă o chestie pentru tipi, nu? Şi, după cum aţi putut constata, majoritatea angajaţilor noştri sunt femei.

— Erik vine cu un motor din ăsta, ne întrerupe secretara.

Mă uit ţintă în ochii lui Dalmasso.

— Cine este Erik?

— Erik Vaughn este un colaborator temporar. Lucrează la noi în vacanţe, în perioadele de vârf sau atunci când concediul medical al unuia dintre angajaţii noştri se prelungeşte.

— Este prezent astăzi?

— Nu, dar o să-l reangajăm fără îndoială de Crăciun.

Prin peretele de sticlă canelată al biroului, zăresc taxiul care mă aşteaptă în ploaie.

— Aveţi adresa lui?

— O să vă facem rost de ea, mă asigură el întinzând un post-it intact secretarei lui.

Acest nou element mi-a reaprins speranţa. Nu vreau să pierd timpul. Îmi scriu în grabă numărul de telefon şi adresa de e-mail pe agenda lui Dalmasso.

— Vă rog să căutaţi perioadele în care Vaughn a lucrat aici în ultimii doi ani şi să mi le trimiteţi pe mobil sau pe e-mail.

Iau fluturaşul adeziv pe care mi-l întinde „Claudette”, trântesc uşa în urma mea şi mă reped spre maşină.

În interiorul taxiului miroase a transpiraţie. Radioul este la maximum şi contorul afişează deja 10 euro. Îi dau adresa

şoferului – un imobil din strada Parent-de-Rosan, în arondismentul 16 – şi îi cer cu fermitate să dea radioul mai încet. El îmi vorbeşte de sus până când îi arăt legitimaţia de poliţist.

Sunt exaltată, tremur şi mă inundă bufeuri de căldură.

Trebuie să mă calmez. Derulez în minte un scenariu construit pe ipoteze improbabile, dar în care vreau să cred. Erik Vaughn, un angajat al biroului de obiecte pierdute, se foloseşte de postul lui pentru a-şi alege viitoarele victime. Clara Maturin, Nathalie Roussel, Maud Morel şi Virginie Andre l-au întâlnit toate patru, dar el nu le-a introdus niciodată fişa în programul oficiului. Din acest motiv numele lor nu figurează în baza de date. A reuşit să le câştige încrederea, să le facă să vorbească, adunând maximum de informaţii: le cunoaşte adresa, ştie că locuiesc singure. După această primă întâlnire, Vaughn lasă să treacă câteva zile, apoi se duce acasă la prada lui, pretinzând că-i aduce obiectul pierdut. Din nefericire, cele patru femei au considerat că e normal să-l lase să intre. Nu te temi niciodată de cel care îţi aduce o veste bună. Eşti uşurat că ţi-ai găsit eşarfa preferată, telefonul mobil sau ursuleţul de pluş al copilului. Aşa că-i deschizi uşa, chiar dacă e trecut de nouă seara.

Nu, bat câmpii. Câte şanse sunt ca lucrurile să se fi întâmplat chiar aşa? Una la o mie? Deşi…

Drumul este rapid. După ce a străbătut Bulevardul Victor Hugo, maşina trece prin faţa Spitalului Georges Pompidou şi traversează Sena, nu departe de poarta Saint-Cloud.

Nu te duce singură…

Ştiu mai bine decât oricine că rezolvarea unei anche

te criminalistice nu este o muncă individuală. Este o procedură adaptată şi foarte codificată, fruct al unei îndelungi activităţi de echipă. De aceea îmi doresc foarte mult să-l sun pe Seymour şi să-i împărtăşesc descoperirile mele. Ezit, apoi mă hotărăsc să aştept până când primesc datele cu perioadele în care Erik Vaughn a lucrat la Biroul de Obiecte Pierdute.

Telefonul vibrează. Îmi consult mesageria. Dalmasso mi-a trimis programul de lucru al lui Vaughn în format Excel. Dau click pe ecran, dar fişierul nu se deschide.

Format incompatibil.

La dracu'…

— Aţi ajuns.

Din cale-afară de nesuferit, taximetristul mă lasă în mijlocul unei străduţe cu sens unic, înghesuită între strada Boileau şi Bulevardul Mozart. Plouă şi mai tare. Apa îmi şiroieşte pe gât. Simt greutatea bebeluşului, foarte jos şi foarte compactă, astfel că mi-e din ce în ce mai greu să merg.

Întoarce-te!

Printre case de oraş şi mici imobile, reperez o clădire cenuşie la numărul pe care mi l-a notat secretara. O construcţie tipică anilor 1970: un bloc din beton sinistru şi foarte lung care desfigurează strada.

Găsesc numele „Vaughn" la interfon şi apăs pe buton.

Niciun răspuns.

În stradă, pe locul rezervat vehiculelor pe două roţi, se află o motocicletă, o Chappy Yamaha veche, şi un scuter cu trei roţi.

Insist pe sonerie şi apăs pe toate butoanele până când un

locatar al imobilului îmi deschide uşa.

Remarc etajul unde locuieşte Vaughn, apoi urc pe scări fără să mă grăbesc. Încep să simt ca nişte lovituri de picior în burtă. Lovituri de picior care mă alarmează.

Ştiu că sunt pe cale să fac o tâmpenie, dar ceva mă împinge să merg mai departe. *Ancheta mea.* Nu aprind lumina. Urc scările una câte una în întuneric.

Etajul 6.

Uşa lui Vaughn este întredeschisă.

Îmi scot pistolul din geantă felicitându-mă în sinea mea că am avut intuiţia de a-l lua cu mine. Îl strâng cu amândouă mâinile.

Simt sudoarea amestecată cu ploaie care îmi curge pe spate până la şira spinării.

Strig:

— Erik Vaughn? Poliţia. O să intru.

Împing uşa, continuând să ţin mâinile strânse bine pe pistol. Înaintez pe coridor. Apăs pe întrerupător, dar curentul electric a fost tăiat. Afară, ploaia răpăie pe acoperiş.

Apartamentul este aproape gol. Lumină nu, aproape nicio mobilă, câteva cutii de carton puse chiar pe jos în salon, în mod evident, pasărea şi-a părăsit cuibul.

Mă mai liniştesc un pic. Iau mâna dreaptă de pe pistol ca să-mi scot telefonul. În timp ce formez numărul lui Seymour, simt o prezenţă în spatele meu. Las telefonul, mă întorc şi dau cu ochii de un bărbat cu fata ascunsă de o caz>

că de motociclist.

Deschid gura ca să urlu, dar până să iasă vreun ţipăt, simt lama unui cuţit înfigându-mi-se în carne.

Lama care este pe cale să-mi ucidă fiul.

Vaughn îmi loveşte pântecul iar şi iar.

Picioarele mi se înmoaie şi mă prăbuşesc la pământ.

În mod confuz, simt cum îmi trage ciorapii. Apoi mă simt plecând, purtată de un fluviu de ură şi sânge. Ultimul meu gând este pentru tatăl meu. Mai exact, îmi vin în minte cuvintele pe care şi le-a tatuat pe antebraţ:

Cel mai frumos şiretlic al diavolului este să te convingă că nu există.

9

Riverside

Veşnicia este suma momentelor prezente.

Emily DICKINSON

Hell's Kitchen, New York

Astăzi Ora 11.15

Alice îşi terminase povestirea de un minut. Încă sub şoc, Gabriel tăcea. Căută o vorbă de consolare, dar, de teama unei stângăcii, preferă să păstreze tăcerea.

Cu ochii mijiţi, tânăra privea în gol frunzele îngălbenite purtate de vânt. Zumzetul oraşului părea îndepărtat. Aproape că se putea auzi cântecul păsărilor sau susurul fântânii care trona în centrul micuţei grădini. Să reînvie trecutul în faţa acestui necunoscut fusese dureros, dar cathartic. Ca o şedinţă la psihanalist. Deodată, venită de nicăieri, o evidenţă o smulse din visare.

— Ştiu cum să deschidem servieta! zise ea făcându-l pe vecinul ei să tresară.

El luă diplomatul şi îl puse culcat pe genunchi.

— Două încuietori securizate printr-un dublu cod de trei cifre, constată ea.

— Desigur, admise el făcând ochii mari. Şi ce-i cu asta?

Ea se aplecă spre el şi îi ridică mâneca de la cămaşă, făcând să apară seria de cifre gravate cu cutterul:

141197

— Punem pariu că ăsta e codul?

Ea testă combinaţia învârtind diferitele rotiţe, apoi trase de cele două închizători în acelaşi timp. Se auzi un clic sonor şi servieta se deschise.

Goală.

Cel puţin aşa părea. Alice detectă un compartiment ascuns, separat printr-un fermoar. Trase de el pentru a ajunge la fundul dublu şi descoperi o trusă micuţă din piele de aligator maro-gălbuie.

În sfârşit.

Cu mâinile tremurânde, deschise gentuţa de voiaj trăgând de cheiţa fermoarului. Într-o casetuţă capitonată era fixată, cu o panglică elastică, o seringă medicală mare, prevăzută cu un ac protejat printr-un capac.

— Ce naiba e chestia asta? întreabă Gabriel.

Fără să scoată seringa din cutiuţa ei, Alice o examină mai de aproape. În corpul gros al pompei cilindrice, un lichid albastru foarte deschis strălucea în soare.

Un medicament? Un drog? Douăzeci de mililitri de ser necunoscut…

Frustrată, trase la loc fermoarul de alamă. Dacă s-ar fi aflat la Paris, ar fi putut face analiza substanţei, dar aici era imposibil.

— Ca să afli efectele acestei drăcovenii, ar trebui să ai curajul de a ţi-o injecta… zise Gabriel.

— Inconştienţa de a ţi-o injecta, rectifică Alice.

El îşi luă haina şi îşi puse mâna streaşină la ochi pentru a se apăra de soare.

— Este un telefon public la capătul străzii, zise arătând cu degetul. Mă duc să încerc să-l sun pe prietenul meu saxofonist din Tōkyō.

— OK, te aştept în maşină.

Alice îl privi pe Gabriel cum se depărtează până la cabina telefonică. Şi iarăşi avu acea senzaţie descurajantă că mintea i se învârtea în gol, supusă focului unui bombardament de întrebări fără răspuns.

De ce ea şi Gabriel nu-şi aminteau nimic din ce se întâmplase cu o noapte în urmă? Cum ajunseseră în Central Park? Al cui era sângele de pe cămaşa ei? De unde îşi procurase pistolul? De ce lipsea un glonţ din încărcător? Cine îi scrisese în palmă numărul de telefon de la hotel? Cine crestase cu cutterul braţul lui Gabriel? De ce servieta-diplomat avea un dispozitiv electric? Ce conţinea seringa?

Acest şuvoi de întrebări îi provocă ameţeală.

Alice în ţara belelelor…

Simţi tentaţia să-l sune pe Seymour ca să afle dacă găsise ceva pe camerele de supraveghere din parcare şi de pe aeroporturile pariziene, dar ştia că prietenul ei avea nevoie de mai mult timp pentru a face investigaţii. Până atunci, trebuia să aibă o iniţiativă. Să facă ceea ce ştia ea mai bine: să ancheteze.

Să ancheteze cu mijloacele pe care le avea la îndemână.

O maşină de poliţie în patrulare apăru în intersecţie şi parcurse strada la ralanti. Alice plecă ochii rugându-se să nu fie reperată. Fordul Crown trecu prin faţa ei fără să se

oprească. Un avertisment gratuit pe care îl luă în serios. Trecuse mai bine de-o oră de când furase Honda, amenințând-o pe proprietară cu arma. Aceasta avusese tot timpul să declare furtul și nu va întârzia să le transmită polițiștilor descrierea și numărul de înmatriculare. Dacă păstra mașina, însemna să-și asume prea multe riscuri.

Odată decizia luată, Alice își strânse lucrurile – cuțitul șterpelit din cafenea, pachetul de telefonie, tubul de Ibuprofen, șervețelele umede, trusa în care se afla seringa, bucata de cămașă pătată de sânge – și băgă totul în geanta-sac. Își puse tocul de pistol, strecură în interior Glock-ul, apoi ieși din mașină lăsând cheile pe scaun.

Să ancheteze cu mijloacele pe care le are la îndemână.

Ce ar face dacă ar fi la Paris? Ar începe prin a preleva amprente de pe seringă pe care le-ar introduce apoi în FAED11.

Dar ce putea face aici? în timp ce traversa trotuarul pentru a ajunge la Gabriel, o idee insolită îi încolți în minte.

— Am reușit să vorbesc cu Kenny, o anunță el cu un zâmbet larg. Dacă avem nevoie, prietenul meu este de acord să ne împrumute apartamentul lui de la Astoria, în Queens. Nu e chiar aproape, dar e mai bine decât nimic.

— Haide Keyne, la drum! Am pierdut destul timp. Și sper că-ți place să mergi pe jos fiindcă ne abandonăm mașina.

— Unde mergem?

Ea îi zâmbi.

— Într-un loc care ar trebui să-i placă unuia ca tine care și-a păstrat sufletul de copil.

---

[11] Fișier automatizat de amprente digitale.

— Nu-mi spui mai mult?

— Se apropie Crăciunul, Gabriel. Te duc să-ţi cumperi jucării!

10

Amprente

Duşmanul este cel mai bun profesor.

LaoTZU

Alice şi Gabriel se fofilară printre turiştii prezenţi în piaţa din faţa sediului General Motors, la colţul dintre Fifth Avenue şi Strada 59.

Îmbrăcaţi în soldaţi de plumb, cei doi uşieri ai magazinului FAO Schwartz îi primeau cu un zâmbet larg pe vizitatorii acestei vechi instituţii newyorkeze.

În cel mai mare magazin de jucării din Manhattan, mulţimea se înghesuia deja. Destinat aproape în întregime jucăriilor de pluş, parterul reconstituia un cort uriaş de spectacol cu animale în mărime naturală evadate de la un circ: un leu care rage, un tigru sărind printr-un cerc în flăcări, un elefant purtând pe spinare trei maimuţe în livrea. Mai departe, un spaţiu reproducea interiorul unei creşe. Deghizaţi în infirmiere, angajaţii purtau în braţe păpuşele bucălate care semănau izbitor cu bebeluşi adevăraţi.

— Îmi zici şi mie totuşi ce căutăm aici? se plânse Gabriel.

Alice ignoră întrebarea şi luă scara rulantă. În timp ce tânăra traversa etajul în pas alergător, jazzmanul străbătea spaţiile cu un aer visător, observându-i pe cei mici cu un oarecare amuzament. Nişte copii săreau pe clapele unui pian gigantic pus chiar pe jos, alţii le cereau părinţilor să-i fotografieze alături de personaje din *Star Wars* construite

din piese de Lego şi înalte de doi metri. Alţii asistau la un spectacol de marionete gen *Muppets Show.*

Continuând să se ţină după Alice, Gabriel scotocea prin raioane, îngăduindu-şi pentru o clipă o întoarcere în copilărie: figurine dinozauri, puzzle-uri Ravensburger de cinci mii de piese, Playmobil, maşinuţe metalice, trenuleţe electrice, circuite labirintice.

Un adevărat paradis pentru prichindei.

În spaţiul deghizărilor, se împopoţonă cu o mustaţă falsă à la Groucho Marx, îşi puse o pălărie de Indiana Jones şi se duse după Alice la raionul „educaţie şi ştiinţă". Foarte concentrată, poliţista examina cu răbdare cutiile de jocuri: microscoape, telescoape, truse de chimist, schelete din plastic cu organe de poziţionat etc.

— Dacă găseşti din întâmplare un bici…

Ea ridică ochii spre el şi îl privi consternată.

— Nu încetezi niciodată s-o faci pe bufonul, Keyne?

— Cum pot să te-ajut?

— Las-o baltă, îl bruftului ea.

Vexat, el plecă, dar se întoarse după câteva clipe.

— Pun pariu că asta cauţi, zise arătându-i o cutie cartonată ilustrată cu afişul unui celebru serial de televiziune.

Ea aruncă o privire mai întâi distrată la jucăria pe care i-o întindea – *Şi tu poţi fi Expert*, *kit de iniţiere în criminalistică,* 29,99 dolari – apoi luă cutia pentru a vedea ce conţine: o bandă galbenă pentru scena crimei, o lupă, o legitimaţie, adeziv, ipsos pentru evidenţierea urmelor de încălţăminte, pungi pentru prelevarea de probe, pudră neagră, pensulă magnetică…

— Este exact ce ne trebuie, recunoscu ea surprinsă.

Ca să plătească jocul, Alice se aşeză la o coadă lungă la casa de la primul etaj. Abia când coborî pe scara rulantă la parter, îl regăsi pe Gabriel. Jazzmanul îşi schimbase pălăria de Indiana Jones cu jobenul magicianului Mandrake. Înfăşurat într-o capă neagră, dădea reprezentaţii în faţa unui public a cărui medie de vârstă nu depăşea şase ani. Alice îl privi preţ de câteva secunde derutată, dar şi fascinată de acest tip ciudat. Cu dexteritate şi o plăcere evidentă, el scotea din pălărie tot felul de animale din pluş: un iepure, un papagal, un motănel, un arici, un pui de tigru…

Privirea ei binevoitoare se umbri totuşi repede. Prezenţa copiilor era încă greu de suportat pentru Alice, amintindu-i cu brutalitate că niciodată n-avea să-i dea cu biberonul fiului ei, niciodată n-o să-l ducă la şcoală, la fotbal sau la judo, niciodată n-o să-l înveţe să se apere şi să înfrunte lumea.

Simţind că-i dau lacrimile, clipi din ochi de mai multe ori pentru a le alunga şi făcu câţiva paşi spre Gabriel.

Aluzie la celebrul serial american *CSI: Crime şi investigaţii*, care urmăreşte misiunile unei echipe de experţi criminalişti. Serialul a rulat în Franţa cu titlul *Les Experts.*

— N-o mai face pe clovnul, Keyne! îi ordonă ea trăgându-l de braţ. Îţi amintesc că poliţia este pe urmele noastre!

Cu un gest amplu, „magicianul” îşi dădu jos capa şi îşi trimise jobenul pe raftul cu articole pentru deghizare.

— Mandrake vă salută cu tot respectul! zise el făcând o reverenţă adâncă în râsetele şi aplauzele copiilor.

*

Situat pe Madison Avenue, în spatele catedralei St. Patrick, Pergolese Cafe era unul dintre cele mai vechi *dinners* din

Manhattan. Cu mesele lui din plastic şi banchetele din scai verde, părea ieşit direct din anii I960. Dacă, din afară, cafeneaua nu făcea doi bani, ea îşi răsfăţa numeroşii clienţi obişnuiţi cu salate crocante, hamburgeri savuroşi, ouă Benedict sau păstramă cu ulei de trufe.

Paolo Mancuso, bătrânul proprietar, aduse el însuşi pe un platou comanda pe care tocmai o făcuseră tânăra cu accent franţuzesc şi prietenul ei: doi *lobster rolls12,* două cornete de cartofi prăjiţi şi două sticle de Budweiser.

Abia servit, Gabriel se repezi la mâncare şi luă o mână plină de cartofi prăjiţi: erau crocanţi şi săraţi exact cât trebuie.

Aşezată în faţa lui, Alice se mulţumi cu câteva înghiţituri din sandvici, după care făcu loc pe masă. Îşi puse geanta-sac în faţa ei, dezlegă cele două şnururi şi scoase micuţa trusă găsită în servieta-diplomat. Folosind un şerveţel din hârtie, scoase cu precauţie seringa din învelişul ei de piele, apoi se puse pe treabă.

După ce rupsese ambalajul de plastic al kitului de criminalistică, luă pudra, pensula şi o pungă de prelevare.

— Eşti conştientă că astea sunt doar nişte jucării? obiectă jazzmanul.

— Sunt destul de bune.

După ce îşi ştersese mâinile cu un şerveţel umed, Alice examină calitatea fiecărui component. Pudra neagră pe bază de carbon, conţinând particule fine de fier, era exact ce-i trebuia. Plonjă vârful pensulei magnetice în borcănelul cu pudră şi badijonă corpul seringii. Pudra se lipi de

---

[12] Chiflă de hotdog umplută cu salată de homar.

aminoacizii lăsaţi de porii pielii care venise în contact cu suportul neted din plastic şi scoase treptat la iveală mai multe amprente clare. Alice lovi uşor cu unghia instrumentul medical pentru a face să cadă surplusul de pudră. Ea examină fiecare dintre urme, în mod vizibil recente. Una dintre ele ieşea în evidenţă în mod deosebit: era amprenta cvasi-completă a unui deget arătător sau mijlociu.

— Taie-mi o bucată de scotch, ceru ea.

Gabriel luă rola.

— De mărimea asta?

— Un pic mai lungă. Şi fii atent să nu murdăreşti partea care se lipeşte!

Ea apucă banda adezivă de capăt şi o lipi peste urma lăsată de deget, având grijă să nu rămână bule de aer. Apoi dezlipi scotch-ul pentru a fixa amprenta, luă suportul publicitar pe care era pusă berea ei, îl întoarse şi aplică banda adezivă pe suprafaţa cartonată şi intactă. După care apăsă puternic cu degetul mare pentru a transfera amprenta pe carton.

Când retrase banda adezivă, o amprentă clară şi neagră se decupa pe suprafaţa albă a suportului pentru pahar. Alice miji ochii pentru a examina dungile încâlcite. Linii şi creste suprapuse desenau acelaşi motiv atipic: nişte amprente în formă de arcade, întrerupte de o minusculă cicatrice în formă de cruce.

Îi arătă rezultatul lui Gabriel şi, satisfăcută, strecură suportul de pahar într-o pungă.

— Bun, e foarte frumos ce-ai făcut, recunoscu el, dar la ce o să ne folosească? Ar trebui să putem scana amprenta şi mai ales să o introducem într-o bază de date, nu?

Alice ciuguli câţiva cartofi prăjiţi gândind cu voce tare:

— Apartamentul prietenului tău din Queens…

— Da?

— O să găsim probabil în el un calculator cu o conexiune la internet.

— Internet, poate. Dar, dacă are vreo rablă de calculator, este probabil un laptop pe care trebuie că l-a luat cu el la Tōkyō. Deci, nu te baza pe asta…

Pe chipul tinerei se putea vedea decepţia.

— Cum ajungem acolo? Taxi, metrou, tren…

Gabriel ridică privirea.

Pe peretele de deasupra mesei lor, printre numeroase fotografii de celebrităţi pozând alături de patron, descoperi un plan vechi al oraşului prins în pioneze pe un panou de plută.

— Suntem aproape de Grand Central, zise el arătând cu degetul pe hartă.

Grand Central Station… Alice îşi amintea de această gară ieşită din comun, pe care Seymour i-o arătase într-unul dintre sejururile lor la New York. Coechipierul ei o dusese să mănânce stridii şi langustine la Oyster Bar, un fabulos restaurant de fructe de mare instalat într-o sală mare, cu tavan boltit, de la subsol. Amintindu-şi de această vizită, o idee neaşteptată îi încolţi în minte. Se uită pe hartă. Gabriel avea dreptate, Grand Central se afla la mai puţin de două blocuri de *dinner.*

— Să mergem! zise ea ridicându-se de pe banchetă.

— Ce, deja? Nu luăm şi desert? Doar ai văzut ce mai *cheesecake* au!

— Mă calci pe nervi, Keyne.

*

Pătrunseră în gară pe intrarea situată la colţul dintre Park Avenue şi Strada 42 şi dădură în imensul hol principal unde erau aliniate ghişee şi automate de bilete.

În centru, deasupra biroului de informaţii, celebrul orologiu cu patru cadrane din cupru şi opal servea drept punct de întâlnire pentru îndrăgostiţi de mai bine de o sută de ani.

Deşi nu se afla acolo ca turistă, Alice nu se putu abţine să nu privească locul cu admiraţie.

Nici nu se compară cu Gara de Nord sau cu Gara Saint Lazare, gândi tânăra poliţistă uitându-se în sus. O lumină autumnală, blândă şi liniştitoare, se revărsa prin vitraliile mari laterale, colorând holul în nuanţe de galben şi ocru.

Sub bolta imensă, de aproape patruzeci de metri înălţime, mii de stele pictate pe tavan îţi dădeau senzaţia că te afli sub constelaţiile unei nopţi senine. De aici, Cary Grant pleca la Chicago în *la nord, prin nord-vest,* aici se întâlnea De Niro cu Meryl Streep în *Falling în Love.*

— Urmează-mă, ordonă ea cu o voce suficient de puternică pentru a acoperi vacarmul ambiant.

Alice îşi croi drum prin mulţime, cu Gabriel după ea, pentru a urca scările ce duceau la balconul de est al *Main Concourse.* De aici, de la primul etaj, aveai o vedere panoramică asupra întregului hol care părea şi mai monumental.

În acest cadru maiestuos, aproape sub cerul liber, o mare companie de informatică îşi instalase unul dintre magazinele sale. Alice se strecură printre mesele din lemn deschis la culoare pe care erau prezentate produsele reprezentative

ale mărcii: telefoane, i-Poduri, calculatoare, tablete. Deşi erau securizate prin dispozitive antifurt, puteai avea acces la o bună parte din ele. Vizitatorii – majoritatea turişti – îşi consultau e-mailurile, navigau pe internet sau ascultau muzică la căşti high-tech.

Trebuiau s-o facă repede, căci erau poliţişti şi agenţi de securitate peste tot. Alice evită să se lase acostată de mulţimea de angajaţi îmbrăcaţi cu tricouri roşii care mişunau prin spaţiul de expoziţie şi se apropie de una dintre mesele de demonstraţie.

Îi întinse geanta-sac lui Gabriel.

— Scoate-mi suportul de pahare, îi ordonă ea.

În timp ce el se execută, ea apăsă pe un buton al tastaturii unui MacBook Pro asemănător cu cel pe care îl avea acasă. Dintr-un click, deschise un program care permitea activarea camerei video situate sus, în centrul aparatului, apoi luă suportul de pahare pe care i-l întindea Gabriel. Aşezându-se în faţa ecranului, ea captă mai multe imagini ale amprentei. Cu ajutorul programului de retuşare instalat pe calculator, reglă contrastul şi luminozitatea pentru a obţine o poză cât mai bună posibil, apoi se conectă la contul ei de e-mail.

— Te ocupi tu de tichetele noastre? propuse ea.

Aşteptă ca Gabriel să se depărteze în direcţia automatelor de bilete, apoi începu să-i scrie un e-mail lui Seymour.

Sub imperiul urgenţei, îşi lăsă degetele să alerge pe tastatură.

Către: Seymour Lombart **Subiect:** Help **De la:** Alice Schäfer

Seymour.

Am mai mult ca niciodată nevoie de ajutorul tău. Încerc să

te sun peste vreo oră, dar până atunci trebuie neapărat să-i dai zor cu cercetările.

1. Ai avut acces la camerele de supraveghere din parcare şi din aeroporturi?
2. Mi-ai găsit maşina? Mi-ai urmărit telefonul mobil? Ai verificat ultimele operaţiuni de pe contul meu bancar?
3. Unde ai ajuns cu investigaţiile cu privire la Gabriel Keyne?
4. Îţi ataşez un fişier cu fotografia unei amprente. Poţi s-o introduci urgent în FAED?

Contez pe tine.

Prietena ta.

Alice

11

Little Egypt

(…) nu știu să păstrez oamenii decât atunci când au plecat.

Didier VAN CAUWELAERT

Astoria

La nord-vest de Queens

Amiază

Lumina autumnală scălda piaţeta din faţa gării.

Alice şi Gabriel părăsiră esplanada însorită pentru a se pierde printre clienţii pieţei instalate sub structurile metalice ale metroului de suprafaţă. Cei doi luaseră metroul de la Grand Central până la Lexington Avenue, apoi trenul local până la Astoria Boulevard. Drumul nu durase decât vreo douăzeci de minute, dar schimbarea era totală. Mici imobile tradiţionale din cărămidă înlocuiseră clădirile de sticlă şi >

oţel, în timp ce energia şi viaţa trepidantă din Manhattan lăsaseră loc unei tihne aproape provinciale.

Aerul era saturat de mirosuri îmbietoare de ulei de măsline, de usturoi pisat şi de mentă proaspătă. Tarabele erau pline13

de calamari şi caracatiţe la grătar, musaca, souvlaki1, baclava, frunze de viţă-de-vie şi colţunaşi cu brânză feta. Specialităţi apetisante care nu lăsau loc de îndoială: Astoria era cartierul grecesc istoric al New York-ului.

— Măcar ştii adresa? întrebă Alice văzându-l pe Gabriel că nu prea ştie în ce direcţie s-o ia.

— N-am venit aici decât o dată sau de două ori, se apără jazzmanul. Îmi amintesc că ferestrele apartamentului dau spre Steinway Street.

— Un nume de stradă predestinat pentru un muzician, se amuză Alice.

Îi cerură informaţii unui bătrân care vindea frigărui de vită cu frunze de dafin pe care le frigea pe un grătar.

Urmând indicaţiile lui, străbătură o arteră lungă mărginită de copaci şi case înşiruite, unite una de alta, care aminteau de unele cartiere din Londra. O luară mai apoi pe o stradă comercială foarte aglomerată. Într-o ambianţă cosmopolită, restaurante greceşti, prăvălii cu delicatese vegetariene, fast-food-uri cu kebab, *kaitenzushi14* japoneze şi băcănii coreene coabitau armonios. Un veritabil talmes-balmes

gastronomic concentrat de-a lungul câtorva şiruri de case.

---

[13] „Micul Egipt“ (în original, în limba engleză).

[14] Frigărui greceşti.

Când ajunseră în Steinway Street, frontierele se deplasaseră şi mai mult. De data asta, pe coasta cealaltă a Mediteranei, mai exact în Africa de Nord.

— De câţiva ani, oamenii supranumesc cartierul Little Egypt sau Little Morocco, preciză Gabriel.

R.

Într-adevăr, cu un pic de imaginaţie, puteai cu uşurinţă să te crezi teleportat în plină lume arabă, într-un *soukx* din Cairo sau din Marrakesh. Mirosuri delicioase de miere şi *tajinf* pluteau pe stradă şi, în această parte a cartierului, localurile cu narghilea erau mai numeroase decât tavernele greceşti. Trecură pe lângă o moschee în tonuri aurii, pe lângă o măcelărie halal şi pe lângă o librărie de carte religioasă, în conversaţii, arabă şi engleza se amestecau aproape firesc.

— Cred că aici este, zise Gabriel ajungând în faţa unei *brownstone* cu faţadă deschisă la culoare şi ferestre cu ghilotină, care se ridica deasupra unei frizerii.

Accesul în imobil nu era protejat de niciun cod digital. Nu exista ascensor. Urcară pe scări cu paşi repezi, oprindu-se la etajul trei pentru a lua cheile de la doamna Chaouch, proprietara imobilului, pe care Kenny o sunase înainte.

— E mişto aici, nu-i aşa? zise Gabriel intrând în apartament.

Garsoniera lui Kenny era un vast duplex cu spaţii larg deschise, traversate de grinzi metalice subţiri. Alice înaintă şi ea, contemplând pereţii din cărămidă, tavanele înalte, pardoseala din beton cerat şi rămase mască în faţa unei ferestre mari care oferea o privelişte hipnotizantă asupra râului Hudson.

Ea contemplă fluviul mai bine de-un minut, apoi îşi aruncă

geanta pe o masă mare din stejar masiv, încadrată de o bancă din metal periat şi două fotolii desperecheate.

*15

— Sunt frântă, zise ea prăbuşindu-se pe unul dintre scaune.

— Ştii ce? Mă duc să-ţi pregătesc o baie! propuse Gabriel.

— Ce? Nu, nu te obosi. Avem altceva mai bun de făcut decât…

Dar, surd la protestele ei, jazzmanul dispăruse deja la etaj.

Alice oftă şi rămase o vreme nemişcată, ghemuită între perne. Oboseala o ajunsese brusc. Avu nevoie de mai multe minute pentru a se lupta cu efectele stresului şi ale eforturilor fizice făcute de la acea trezire halucinantă în mijlocul parcului. Când se simţi mai bine, se ridică şi cotrobăi prin dulapurile din bucătărie în căutarea unui ceainic. Puse apă la fiert şi, între timp, se plimbă prin salon, privind maşinal titlurile cărţilor din bibliotecă (Harry Crews, Hunter Thompson, Trevanian…), revistele puse pe măsuţa joasă, picturile abstracte şi minimaliste agăţate pe pereţi.

Luminos şi spaţios, locul se scălda în tonalităţi minerale, înşirând o mie de nuanţe de la gri la bej. Un bun compromis între stilul industrial şi „atotputernicia lemnului suedez”. Apropierea fluviului, decorul ascetic şi minimalist, lumina blândă creau atmosfera protectoare a unui cocon.

Alice căută din ochi un calculator, un router sau un telefon fix.

Nimic.

Într-o cupă mică zări o cheie de maşină prinsă de un inel

---

15 Tocană marocană.

ornat cu un căluţ argintiu în plină cursă.

Un Mustang…? se întrebă ea luând legătura de chei.

Întorcându-se în bucătărie, găsi într-un dulap genmaicha, un ceai verde japonez, amestecat cu boabe de orez brun prăjite şi umflate. Îşi prepară o ceaşcă. Băutura era originală – notele proaspete ale ceaiului verde contrastau cu aroma de alune şi de cereale a orezului –, dar imposibil de băut. Aruncă ceaiul în chiuvetă, apoi deschise uşa din sticlă a dulapului cu vin, încastrat lângă frigider. În mod evident, gazda lor era un amator de vinuri bune. În afară de câteva sticle de pinot noir californian, colecţiona şi vinuri nobile franţuzeşti. Graţie tatălui ei, Alice se pricepea la oenologie. Ea detectă un Château-Margaux din 2000, un Cheval-Blanc din 2006, un Montrose din 2005… Voia să deschidă un Saint-Estephe, dar se răzgândi când văzu un bourgogne: un La Tâche din 1999, obţinut pe domeniul Romanee-Conti. O sticlă extrem de scumpă dintr-un vin pe care nu-l gustase niciodată. Respinse toate motivele raţionale de a nu bea nectarul, deschise sticla şi îşi turnă un pahar mare pe care-l studie înainte de a-l duce la gură. O frumoasă culoare grena, un miros puternic cu note de trandafir, de coacăze roşii şi de ciocolată.

De aşa ceva am nevoie, nu de o ceaşcă de ceai!

Luă o gură de bourgogne şi simţi gustul de fructe roşii şi de mirodenii. Vinul îi mângâia cerul gurii şi îi încălzea stomacul. Goli paharul şi îşi mai turnă repede încă unul.

— Dacă doamna binevoieşte să se ostenească, baia este gata, anunţă Gabriel cu emfază din înaltul mezaninului.

— Îţi torn un pahar?

— Ce? Ai deschis o sticlă? se alarmă el coborând în fugă

treptele scării în spirală.

Se uită la sticla de vin provenind din podgoria Cote de Nuits şi explodă de furie.

— Eşti cu adevărat inconştientă, madam Fără-Jenă! Ştii cât costă vinul ăsta?

— Oh, termină, Keyne, n-am nevoie de lecţiile tale de bună purtare!

— Ciudat mod de a mulţumi unui prieten pentru ospitalitate! insistă el.

— Termină, ţi-am zis! O să-ţi cumpăr nenorocitul ăsta de vin!

— Cu ce? Cu salariul tău de poliţistă?

— Exact! propos, ştii cumva dacă prietenul tău are maşină?

— Mda, Kenny are o rablă. Cred că a câştigat-o la poker.

— Ai idee unde se află?

— Habar n-am.

Lovit brusc de inspiraţie, Gabriel traversă salonul pentru a ajunge la una dintre ferestrele care dădeau spre o curte interioară acoperită cu pietriş. Se aplecă în afară şi văzu vreo zece maşini parcate în jurul unei insuliţe centrale din beton. Miji ochii ca să distingă modelele.

— Poate că asta este, zise el arătând o Shelby de culoare albă, cu două linii albastre.

— Păi, du-te să verifici, îi ceru ea aruncându-i cheile.

El protestă.

— Ia nu-mi mai da ordine! Nu sunt unul dintre subalternii tăi!

— Grăbeşte-te, Keyne, *chiar* avem nevoie de o maşină.

— Şi tu, du-te să-ţi faci baia, draga mea, *chiar* ai nevoie să

te relaxezi!

Ea ridică tonul.

— Să nu mai îndrăzneşti niciodată să-mi spui dra… Dar nici măcar nu putu să-şi termine fraza, căci Keyne tocmai ieşise trântind uşa.

*

La etaj, baia era lipită de un *„master bedroom*organizat după modelul unui apartament de hotel. Alice se aşeză pe pat şi deschise geanta din pânză. Luă kitul de telefonie şi desfăcu învelişul de protecţie din plastic. Pachetul conţinea un celular, un încărcător, un dispozitiv handstree şi instrucţii de utilizare. Pe fundul cutiei, găsi o cartelă plastifiată cu seria aparatului.

Ea conectă telefonul la priză. Pe ecran se afişă un icon indicând un credit de zece minute. Apăsând pe butonul de apel, ajunse la numărul preînregistrat, cel al unei căsuţe vocale care îi ceru să introducă numărul de serie al aparatului.

Alice se execută. Vocea metalică a robotului îi ceru apoi să tasteze codul zonei în care avea de gând să utilizeze telefonul. Amintindu-şi de ceea ce îi spusese Gabriel, tastă 212, codul New York-ului. Aproape instantaneu, i se alocă un număr de telefon pe care îl primi prin SMS. Odată aparatul activat, ea termină setarea introducând numărul cartelei preplătite şi i se acordă imediat o sută douăzeci de minute de convorbiri.

Îşi inaugură creditul sunându-l pe Seymour pe mobil, dar intră mesageria vocală.

— *Sună-mă pe acest număr imediat ce vei putea, Seymour. Chiar am nevoie de ajutor. Fă-o repede, te rog.*

*

Alice trecu apoi în baia separată de cameră printr-un perete despărţitor din pavele de sticlă. Încăperea era decorată într-un stil retro ce amintea de anii 1950: carelaj alb-negru, cadă din fontă cu picioare din cupru, lavoar ca odinioară, robinete vintage din ceramică, mobilier din lemn pictat cu ornamente.

Keyne se ţinuse de cuvânt: sub un nor gros de spumă, o aştepta o baie fierbinte parfumată cu lavandă.

Ce tip ciudat…

Alice se dezbrăcă în faţa unei oglinzi mari, înclinabile, cu ramă din fier forjat, şi intră în apă. Căldura îi mări fluxul sangvin şi îi deschise porii pielii. Muşchii i se relaxară, durerile articulaţiilor se atenuară. Tânăra respiră profund. Avea senzaţia plăcută că este purtată de un val fierbinte şi binefăcător şi, timp de câteva secunde, se abandonă total moleşelii voluptuoase a băii.

Apoi îşi ţinu respiraţia şi se băgă cu capul sub apă.

Alcoolul care îi circula prin sânge şi temperatura apei o făceau să plutească între somnolenţă şi toropeală. Gânduri contradictorii îi treceau prin minte. Pierderea memoriei o înfrigura. Încă o dată, Alice încercă să reconstituie seara dinainte. Mereu aceeaşi gaură neagră care o împiedica să-şi amintească. La început, piesele de puzzle se aranjau cu uşurinţă: barurile, cocktailurile, prietenele, parcarea subterană de pe Bulevardul Franklin-Roosevelt. Apoi drumul până la maşină. Se simte fără vlagă, se clatină. Se vede clar cum deschide portiera micuţei ei Audi şi cum se urcă la volan… Se află cineva

j alături de ea! Acum îşi aminteşte. Un chip care se iveşte

din întuneric pe neaşteptate. Un bărbat. Încearcă să-i distingă trăsăturile, dar ele dispar într-o ceaţă sidefie.

Deodată, şuvoiul de amintiri se întoarce şi mai mult în timp, purtat de curentul unui fluviu care izvorăşte din inima durerii.

A

Îmi amintesc…

Cu doi ani în urmă îmi amintesc.

Sau mai degrabă îmi imaginez.

21 noiembrie 2011.

Sfârşitul unei după-amiezi ploioase în cabinetul medical al soţului meu. Consultaţia îi este întreruptă de un telefon: *„Domnul doctor Paul Malaury? Aici serviciul de chirurgie toracică a Spitalului Hotel-Dieu. Soţia dumneavoastră tocmai a fost adusă la noi. Este într-o stare gravă şi…”*

*

Panicat, Paul îşi ia paltonul, îi bolboroseşte secretarei lui câteva cuvinte în chip de explicaţie şi părăseşte grăbit cabinetul. Îşi recuperează maşina, o Alfa Romeo Giulietta, parcată ca în fiecare zi călare pe un capăt de trotuar în faţa clădirii Regiei Imobiliare a oraşului Paris. Ploaia a distrus amenda pe care o culege zilnic pentru staţionare în loc nepermis. Bagă cheia în contact şi face turul pieţei pentru a ajunge în strada Bac.

S-a înnoptat deja. Este o zi mizerabilă de toamnă care te face să deteşti Parisul, un infern iremediabil, poluat, suprapopulat, împotmolit în mocirlă şi tristeţe. Pe Bulevardul Saint-Germain, maşinile înaintează încet. Paul şterge cu mâneca parbrizul aburit al automobilului său. Paul

șterge cu mâneca lacrimile care îi curg pe obraji.

Alice, bebelușul… Nu poate fi adevărat.

De când a aflat că avea să devină tată, este în al nouălea cer. Și-a imaginat deja viitorul: primele biberoane, plimbările prin grădina Luxembourg, castelele de nisip pe plajă, prima zi de școală, terenurile de fotbal duminica dimineața… O serie de instantanee pe cale să dispară din mintea lui.

Respinge gândurile morbide și încearcă să-și păstreze calmul, dar emoția este prea puternică și corpul îi este scuturat de hohote de plâns. Furia și durerea se amestecă. Plânge ca un copil. Blocat la semafor, dă un pumn năprasnic în volan. Încă îi mai răsună în minte cuvintele internistului care îi descrie o realitate înspăimântătoare: *„Nu vă ascund faptul că este grav, doctore: o agresiune cu armă albă, răni cauzate de lovituri de cuțit în abdomen…”*

Semaforul se face verde. Paul demarează în trombă și trage brusc de volan pentru a o lua pe banda autobuzelor. Se întreabă cum de a putut să se întâmple așa ceva. De ce soția lui, cu care luase masa în acea zi la prânz într-un mic restaurant din strada Guisarde, a fost găsită înjunghiată într-un apartament sordid din vestul Parisului din moment ce trebuia să-și petreacă după-amiaza cu asistenta-moașă ca să se pregătească pentru naștere?

Imaginile îi defilează din nou prin minte: Alice zăcând într-o baltă de sânge, echipajul ambulanței care sosește urgent, paramedicul care face prima constatare: *„Pacientă instabilă, tensiune sistolică 9, puls accelerat la 100 de bătăi/minut, conjunctive palide. O s-o intubăm și o să-i punem perfuzii”.*

Paul semnalizează, depăşeşte două taxiuri şi se pregăteşte să o ia la stânga. Numai că Bulevardul Saint-Michel este blocat de poliţişti din cauza unei manifestaţii. Strânge din dinţi cu toată puterea.

Ei drăcia dracului, nu pot să cred!

Lasă geamul în jos pentru a vorbi cu agenţii, încearcă să forţeze trecerea, dar se loveşte de inflexibilitatea lor şi demarează cu nervozitate înjurându-i.

Claxonul furios al unui autobuz îl bagă în sperieţi când revine pe Bulevardul Saint-Germain fără să semnalizeze.

Trebuie să se calmeze. Să se mobilizeze pentru a-şi salva soţia. Să găsească un medic capabil să facă minuni. Se întreabă dacă ştie vreun confrate la Hotel-Dieu.

Poate Pralavorio? Nu, el lucrează la Bichat. Jourdin? El este la Cochin, dar are ditamai agenda cu numere de telefon. Pe el trebuie să-l sun.

Îşi caută mobilul în paltonul pus pe scaunul pasagerului, dar aparatul este de negăsit.

Bătrâna Alfa Romeo goneşte pe coridorul îngust al străzii Bernardins şi o ia pe podul Arhiepiscopului, supranumit „pasarela îndrăgostiţilor", ale cărui parapete din grilaj sunt acoperite de mii de lacăte care strălucesc în noapte.

Paul mijeşte ochii, aprinde plafoniera şi în cele din urmă vede mobilul care alunecase pe podea. Ţine volanul cu o mână şi se apleacă să-l ia de jos. Când se ridică, este orbit de un far şi zăreşte, stupefiat, o motocicletă care se năpusteşte spre el deşi podul este cu sens unic. E prea târziu ca să mai frâneze. Trage brusc de volan pentru a evita coliziunea. Alfa Romeo este deviată pe dreapta, derapează pe trotuar, ia avânt şi izbeşte în plin un lampadar, după care spintecă

grilajul metalic al podului.

Când maşina lui cade în Sena, Paul este deja mort.

*

Îmi amintesc

Că în aceeaşi zi.

21 noiembrie 2011.

Din orgoliu, din vanitate, din inconştienţă.

Mi-am ucis şi copilul.

Şi soţul.

12

Free Jazz[16]

A trăi înseamnă a lupta.

SENECA

Înăbuşită de apa din cadă, soneria telefonului se făcu auzită cu greu de Alice. Tânăra ieşi din apnee tresărind. Apucă un prosop şi se înfăşură în el, apoi puse mâna pe celular.

— Schäfer, răspunse ea.

— Alice? Eu sunt.

— Seymour, în sfârşit!

— Eşti bine?

— Da, dar am nevoie de informaţiile tale pentru a face progrese. Ai găsit ceva?

— Am primit amprenta de la tine. Frumoasă treabă. Cred că poate fi valorificată. L-am pus pe Savignon să se ocupe.

---

[16] „Jazz liber“ (în original, în limba engleză).

Tocmai o introduce în FAED. Vom avea rezultatul într-o jumătate de oră.

— OK. Mai ai altceva? Camerele de supraveghere din parcare?

— Am dat o fugă până pe Bulevardul Franklin-Roosevelt şi am vizionat înregistrările, dar nu se vede mare lucru. Maşina ta intră în parcare la ora 20.12 şi iese la 0.17.

— Apar şi eu pe imagini?

— Nu, nu prea te distingi…

Ce ghinion!

— Eram singură în momentul ieşirii? Eu conduceam?

— Nu e sigur. Camera a filmat placa de înmatriculare, dar interiorul maşinii este cufundat în semiîntuneric.

— La naiba, nu pot să cred! Ai încercat să prelucrezi imaginile?

— Mda, dar nu se vede nimic. Echipamentul lor e jalnic. Şi prefer să te avertizez imediat, n-am obţinut nimic din aeroporturi. Fără flagrant delict sau comisie rogatorie, e imposibil să avem acces la baza lor de date sau la imaginile lor. Ar fi mult mai simplu dacă am înştiinţa-o pe Taillandier…

— În niciun caz. Le-ai interogat pe prietenele mele?

— Da, pe toate trei. Băuseşi mult, Alice. Şi-au făcut griji pentru tine. Malika şi Karine au propus să te conducă acasă, dar tu nici nu voiai să auzi…

— Spune-mi că ai şi altceva, Seymour…

— Da, am păstrat ce e mai bun la sfârşit. Eşti singură?

— Da, de ce?

— E în legătură cu prietenul tău, Gabriel Keyne… Castelli a

făcut cercetări. Nu există nicio urmă, nicăieri, de vreun pianist de jazz cu acest nume.

— N-am zis că e Ray Charles şi nici Michel Legrand. Dacă are o audienţă confidenţială, e normal să…

— Ascultă, îl ştii pe Castelli. E cel mai bun documentarist de la Criminalistică. Dacă ar fi fost ceva, ar fi găsit, o ştii prea bine. Dar nu e nimic. Nada! Există zeci de Gabriel Keyne, dar niciun muzician cu acest nume, nici pe internet, nici în mediul cântăreţilor de jazz amatori. Şi ţine-te bine că nu ăsta e lucrul cel mai interesant…

Seymour îşi lăsă fraza în suspans ca pentru a face impresie.

Vorbeşte odată, fir-ar să fie!

— Mi-ai zis că susţine că a cântat aseară pe scena din Brown Sugar Club din Dublin? întrebă el.

— Asta mi-a zis.

— Ei bine, este fals. Castelli l-a sunat pe patronul localului. Aseară a fost seară salsa, mambo şi cha-cha-cha la Sugar Club. Singurii care au urcat pe scenă au fost membrii unei mari orchestre de muzică cubaneză sosiţi chiar ieri dimineaţă *y* >

de la Havana.

Uluită, Alice primi rău informaţia. Se surprinse căutând în minte explicaţii pentru a-l apăra pe Gabriel: poate cânta folosind un nume de scenă? Poate aparţinea unui grup? Poate…

— Nu ştiu cine este cu adevărat tipul ăsta, reluă Seymour. Continui să fac cercetări, dar până îi descopăr adevărata identitate, să nu ai încredere în el.

Ea închise telefonul şi rămase nemişcată câteva secunde.

Nu, ipotezele ei nu stăteau în picioare. Se lăsase trasă pe sfoară ca o începătoare. Nu fusese destul de circumspectă şi Keyne o minţise de la bun început.

Dar din ce motiv?

Se îmbrăcă în mare viteză şi îşi puse lucrurile în geantă. Acum, simţea cum o cuprinde frica. Cu inima bubuind, coborî scara, cu arma în mână.

— Keyne? strigă ea intrând în salon.

Se lipi de perete şi înaintă tiptil până la bucătărie, strângând mâna pe pistol. Nimic, apartamentul era gol.

La vedere, pe masă, lângă sticla de vin, găsi un mesaj scris în grabă pe spatele unui plic:

Alice.

Am găsit maşina, dar rezervorul era aproape gol.

Am plecat să fac plinul de benzină.

Te aştept în barul cu narghilea de pe partea cealaltă a străzii.

PS: Sper câţi plac prăjiturile orientale.

Gabriel

13

Shisha Bar

În realitate, există două feluri de vieţi (...): cea pe care oamenii cred că o duci şi cealaltă. Aceasta din urmă e cea care-ţi pune probleme ţi pe care dorim cu ardoare s-o vedem.

James SALTER

Alice coborî rapid în stradă. Îşi pusese pistolul în toc şi geanta de-a curmezişul pieptului. Vântul rece aducea efluvii de mirodenii, de caisă şi zahăr pudră. Văzu maşina parcată în faţa barului cu narghilea: caroserie de culoare crem,

ornamente cromate strălucitoare, benzi albastre sportive, linii agresive. Un tigru adormit gata să ragă.

Tânăra traversă strada cu băgare de seamă şi intră în barul Nefertiti.

Locul era un savuros melanj de influenţe arabe şi occidentale, cu o decoraţie eclectică: găseai amestecate măsuţe joase, fotolii mari, perne brodate cu aur, dar şi o bibliotecă plină de cărţi, un pian dezacordat, un bar vechi din zinc şi lemn de stejar patinat, un joc de darts adus dintr-un pub englezesc…

Ambianţa era plăcută. Cea a unei după-amiezi de toamnă liniştite şi însorite. Nişte studenţi cu look de hipsteri, pitiţi în spatele ecranelor de laptop, coabitau în bună înţelegere cu bătrânii egipteni şi magrebieni ai cartierului, care puneau lumea la cale trăgând din pipele lor cu apă. Aromele dulcegi care emanau din fumul narghilelelor se amestecau cu cele ale ceaiului de mentă, contribuind la crearea unei bule olfactive armonioase şi învăluitoare.

Aşezat la o masă, Gabriel începuse o partidă de şah cu un calculatorist chelios, îmbrăcat cu un dubios pulover pe gât galben fluorescent, din elastan, şi cu o geacă violacee din puf, fără mâneci.

— Keyne, trebuie să vorbim.

Tânărul jucător de şah ridică capul şi se plânse cu o voce piţigăiată:

— Haideţi, doamnă, vedeţi bine că suntem în plină…

— Tu, papagalule, dispari! ordonă ea făcând să zboare piesele de şah.

Înainte ca studentul să poată reacţiona, Alice îl apucă de geaca din puf şi îl ridică de pe scaun. Puştiului i se făcu frică.

Se grăbi să adune piesele care zăceau pe jos şi o luă din loc fără să mai zică nimic.

— Se pare că baia nu te-a calmat, o compătimi Gabriel. Poate că o delicioasă prăjitură orientală o să-ţi pice mai bine. Am auzit că gogoşile lor cu miere şi fructe uscate sunt delicioase. Doar dacă nu preferi un orez cu lapte. Sau o ceaşcă de ceai?

Ea se aşeză cu calm în faţa lui, hotărâtă să-i demaşte minciunile.

— Ştii ce mi-ar face *cu adevărat* plăcere, Keyne?

El ridică din umeri, zâmbind.

— Spune. Dacă e de competenţa mea…

— Apropo de competenţă, vezi pianina de colo, de lângă bar?

El se întoarse şi o uşoară neliniște îi umbri chipul.

— Aş fi fericită dacă mi-ai cânta ceva, continuă Alice, în definitiv, nu am în fiecare zi şansa de a lua ceaiul cu un pianist de jazz!

— Nu cred că-i o idee bună. I-aş deranja pe clienţi şi…

— Hai, termină cu prostiile, dimpotrivă, vor fi încântaţi. Tuturor oamenilor le place să asculte muzică în timp ce trag din narghilea.

Gabriel se eschivă din nou.

— Cu siguranţă, pianul nu este acordat.

— Ăsta-i un detaliu. Haide, Keyne, cântă-mi ceva clasic: *Les feuilles mortes, Blue Monk, April în Paris…* Sau mai bine *Alice în Wonderlands.* O „dedicaţie specială”. Nu poţi să mă refuzi!

Încurcat, el se foi pe scaun.

— Ascultă, cred că…

— Iar eu cred că tu nu eşti pianist cum nu sunt eu călugăriţă!

Gabriel se frecă la ochi şi scoase un oftat lung de resemnare. Parcă uşurat, renunţă să mai nege.

— Bine, te-am minţit, recunoscu el, dar numai în privinţa pianului.

— Şi ar trebui să te cred, Keyne? Sau poate „Keyne" nu este numele tău adevărat?

— În rest, totul este adevărat, Alice! Mă numesc Gabriel Keyne, aseară eram la Dublin şi m-am trezit azi-dimineaţă, legat cu cătuşe de tine, fără să înţeleg cum am ajuns acolo.

— Dar de ce mi-ai îndrugat asemenea gogoşi?

El scoase un nou oftat, conştient că minutele care vor urma nu vor fi uşoare.

— Pentru că sunt ca şi tine, Alice.

Ea încruntă sprâncenele.

— Ca mine?

— Şi eu sunt poliţist.

*

Se lăsă o tăcere apăsătoare.

— Ce eşti?! întrebă Alice după câteva secunde.

— Un agent special FBI repartizat la biroul regional din Boston.

— Îţi baţi joc de mine?! explodă ea.

— Deloc. Şi chiar eram la Dublin aseară, în clubul ăla, Temple Bar, situat în faţa hotelului meu. Mă dusesem să beau câteva pahare ca să mă relaxez după o zi de lucru.

— Şi ce naiba căutai în Irlanda?

— Mă dusesem să mă întâlnesc cu unul dintre colegii mei din Garda Siochana1.

— De ce?

— În cadrul unei cooperări internaţionale la o anchetă.

Forţele de poliţie din Republica Irlanda.

— O anchetă despre ce?

Gabriel luă o gură de ceai, parcă pentru a mai încetini şuvoiul de întrebări şi ca să mai tragă de timp.

— Despre o serie de crime, zise el în cele din urmă.

— Despre un criminal în serie? insistă Alice pentru a-l sili să recunoască.

— Poate, admise el întorcând capul.

Telefonul tinerei vibră în buzunarul gecii. Ea privi ecranul pe care se afişa numărul lui Seymour. Ezită. Captivată de dezvăluirile lui Keyne, nu voia să-şi asume riscul de a-i întrerupe confidenţele.

— Ar trebui să răspunzi, o sfătui Gabriel.

— Ce-ţi pasă?

— E prietenul tău poliţist, nu-i aşa? Nu eşti curioasă să ştii cui aparţin amprentele luate de pe seringă?

Ea se supuse.

— Alo.

— Eu sunt, Alice, răspunse Seymour cu o voce tulburată.

— Ai introdus amprenta în FAED?

— Unde ai găsit-o, Alice?

— Pe o seringă. O să-ţi explic mai târziu. A fost identificată, da sau nu?

— Da, avem un rezultat, dar suntem în rahat până-n gât.

— De ce?

— Fişierul ne-a indicat că amprenta ar aparţine lui…

— Ar aparţine cui, fir-ar să fie?

— Lui Erik Vaughn, răspunse el cu o voce pierită.

— Erik Vaughn…

Informaţia o luă pe Alice prin surprindere, asemenea unui upercut.

— Da, bărbatul care a încercat să te ucidă şi…

— La naiba, ştiu cine este Erik Vaughn!

Ea închise ochii, simţi că se clatină, dar o *forţă* de inerţie o împiedică să se prăbuşească.

— Este imposibil, Seymour, zise ea tranşant, cu o voce calmă.

Un oftat la celălalt capăt al firului.

— Ştiu că este greu de crezut, dar am verificat de zece ori rezultatele. Sunt mai mult de treizeci de puncte de concordanţă. De data asta, sunt obligat s-o înştiinţez pe Taillandier.

— Mai lasă-mi câteva ore, te rog.

— Imposibil, Alice. De acum înainte, tot ce are legătură cu Vaughn ne face să intrăm pe un teren minat. Ne-ai băgat deja în rahat odată cu cazul ăsta.

— Foarte delicat din partea ta că-mi aminteşti.

Ea se uită la bătrânul orologiu publicitar Pepsi Cola din spatele barului.

13.15, ora New York-ului.

— Este 19.15 la Paris, nu-i aşa? Lasă-mă până la miezul nopţii.

Tăcere.

— Te rog!

— Nu este o idee prea bună…

— Şi mai cercetează amprenta. Sunt *sigură* că nu e a lui Vaughn.

Un nou oftat.

— Iar eu sunt sigur că Vaughn este la New York, Alice. Că te caută şi că e hotărât să te ucidă.

14

Two people[17]

Monştrii există cu adevărat, fantomele la fel…

Trăiesc în noi şi uneori câştigă…

Stephen KING

Particule fine, multicolore, dansau în lumină.

Jaluzelele de lemn întredeschise filtrau razele soarelui. Barul cu narghilea fremăta. Arome puternice de portocale, curmale şi alune pluteau în sala mare, unde o clientelă pestriţă trăgea cu nonşalanţă din narghilea sau ronţăia cornuleţe marocane, aşa-numitele coarne de gazelă.

Alice şi Gabriel stăteau faţă în faţă, tăcuti. Un tânăr se apropie de masa lor pentru a-i servi din nou cu ceai de mentă. O făcu în stil marocan, ridicând cu atenţie ceainicul foarte sus, deasupra paharelor, ca să se formeze la suprafaţă un guleraş de spumă.

Cu coatele pe masă, Gabriel îşi puse mâinile, cu degetele încrucişate, sub bărbie. Faţa i se înăsprise. Venise ceasul explicaţiilor.

— Amprenta de pe seringă îi aparţine lui Erik Vaughn, mă înşel cumva?

— De unde îi ştii numele?

---

[17] „Doi oameni“ (în original, în limba engleză).

— Pe el îl urmăream în Irlanda.

Alice îl ţintui cu privirea şi nu-şi mai luă ochii de la el.

— De ce în Irlanda?

— Este o poveste lungă. Acum zece zile, unitatea FBI din Boston a fost alertată de poliţia statului Maine în legătură cu o crimă neobişnuită comisă în comitatul Cumberland. Eu am fost trimis la locul crimei împreună cu partenerul meu, agentul special Thomas Krieg.

— Cine era victima? întrebă poliţista.

— Elizabeth Hardy, treizeci şi unu de ani, o infirmieră care lucra la Sebago Cottage Hospital. Găsită asasinată la ea acasă, strangulată…

— … cu un ciorap de nailon, ghici Alice.

Keyne confirmă cu un semn din cap.

Inima lui Alice începu să bată cu putere, dar ea încercă să-şi stăpânească emoţia. Poate că era aceeaşi semnătură ca a lui Vaughn, dar acelaşi *modus operandi* nu însemna neapărat acelaşi criminal.

— După asasinat, continuă Keyne, am consultat fără succes bazele de date Vicap. Nu voiam să-ţi spun, dar hackerii noştri au posibilitatea de a intra în bazele de date ale poliţiei europene: Viclas din Germania, Salvac din Franţa…

— Sper că glumeşti, nu?

— Nu te arăta aşa surprinsă, la război ca la război, se eschivă el. Pe scurt, aşa am aflat de seria de crime şi agresiuni comise de Erik Vaughn la Paris din noiembrie 2010 şi până în noiembrie 2011.

— Şi ai făcut legătura?

— Am solicitat o întâlnire pentru a sta de vorbă cu şefa ta, directoarea Brigăzii Criminalistice.

— Mathilde Taillandier?

— Trebuia să mă întâlnesc cu ea săptămâna viitoare la Paris, dar mai întâi m-am dus în Irlanda. Consultând bazele de date internaţionale, aflasem de o altă crimă care avusese loc în urmă cu opt luni la Dublin.

— Acelaşi tip de victimă, aceeaşi semnătură?

— Mary McCarthy, douăzeci şi patru de ani, o studentă doctorandă la Trinity College. Găsită strangulată cu un ciorap în camera de cămin.

— Şi crezi că autorul e Vaughn?

— Este evident, nu?

— Nu.

— Am pierdut urma lui Vaughn la Paris, când te-a agresat. De atunci, este o fantomă. Poliţia franceză n-a avansat deloc cu ancheta.

— Şi ce-i cu asta?

— O să-ţi spun ce cred eu. Vaughn este un ucigaş cameleon, capabil să-şi schimbe identitatea atunci când se simte ameninţat. Cred că a părăsit Parisul de multă vreme, că a făcut o haltă în Irlanda şi că acum se află în Statele Unite.

— Asta pentru că ai două crime cu moduri de operare aparent similare?

— Perfect similare, o corectă Keyne.

— În definitiv, Vaughn nu este primul ucigaş care îşi strangulează victimele cu un ciorap de nailon!

— Nu te face că nu pricepi, Schäfer. Vaughn le-a ucis pe toate aceste femei cu ciorapii victimei *precedente.* Acest

detaliu constituie specificul semnăturii lui. O ştii prea bine!

— Şi victima ta din Boston, cu ce a fost strangulată?

— Cu nişte colanţi roz cu alb. Exact la fel cu cei pe care îi purta studenta irlandeză în ziua când a fost omorâtă!

— Te ambalezi prea repede. Ucigaşul tău din Irlanda sau din Statele Unite este un simplu imitator. Un complice, un om de paie, un soi de admirator ce reproduce crimele lui Vaughn cu minuţiozitate.

— Un *copycate,* nu-i aşa? îi vedem în fiecare seară în serialele poliţiste de la TV, dar, în cincisprezece ani de meserie, eu n-am întâlnit niciodată aşa ceva. Asemenea indivizi nu există în realitate.

— Bineînţeles că există! Zodiacul newyorkez, cazul Hance…

El ridică mâna pentru a o întrerupe.

— Sunt nişte cazuri vechi de treizeci de ani pe care le găsim în manualele de criminologie…

Alice nu se dădea bătută.

— Credeam că FBI-ul este ceva mai riguros. Vă năpustiţi mereu cu ochii închişi în capcanele care vi se întind?

Gabriel îşi pierdu răbdarea.

— Ascultă, voiam să te menajez, Alice, dar, dacă vrei o probă irefutabilă, îţi pun una la dispoziţie.

— Ah, da?

— Ştii cu ce fel de ciorapi a fost strangulată tânăra irlandeză?

— Spune-mi.

— Cu o pereche de colanţi de gravidă din dantelă, cu imprimeu piele de şarpe albastru-verzui. Perechea pe care o purtai tu acum doi ani când Vaughn a fost cât pe ce să te

ucidă.

Urmă un moment de tăcere. Dezvăluirea îi provocă tinerei fiori reci pe şira spinării. Poliţia nu divulgase niciodată presei acest detaliu. Cum ar fi putut un imitator să ştie cum arătau şi ce marcă erau colanţii ei?

Îşi masă tâmplele.

— Bun, OK, să admitem. Care este teoria ta?

— Cred că Vaughn ne-a adus împreună ca să ne sfideze. Şi faptul că am găsit una dintre amprentele lui arată că am dreptate. Mai întâi, tu: poliţista franceză care îl cunoaşte cel mai bine fiindcă l-a vânat cu înverşunare. Tu, femeia căreia i-a ucis copilul ce urma să se nască. Tu, cu furia şi ura ta faţă de el. Apoi, eu: agentul FBI însărcinat cu ancheta şi care i-a dat de urmă în Statele Unite. Doi poliţişti împotriva lui. Doi poliţişti hotărâţi să-i vină de hac, dar doi poliţişti cu slăbiciunile şi demonii lor, care trec brusc de la statutul de vânător la cel de pradă.

Alice privi această posibilitate cu un amestec de spaimă şi excitare. Perspectiva asta avea ceva înfricoşător.

— Fie că Vaughn se află sau nu în spatele acestor crime, are în mod obligatoriu un discipol sau un om de paie, zise ea. Aseară, tu erai la Dublin şi eu eram la Paris. Într-un mod sau altul, a trebuit să ne urce în avion şi nu cred că tipul ăsta are darul ubicuităţii.

— Sunt de acord cu tine.

Alice îşi luă capul în mâini. Cazul lua o întorsătură neaşteptată care, de câteva ore, scotea la suprafaţă traumatisme şi suferinţe cu care se lupta de ani de zile.

— Un singur lucru mă deranjează, Keyne: de ce ai aşteptat

atâta timp până să-mi dezvălui adevărata ta identitate?

— Pentru că trebuia să știu mai multe despre tine, despre implicarea și motivațiile tale. Și mai ales aveam interesul să strâng suficiente informații pentru ca FBI-ul să nu-mi ia ancheta. Apoi, între noi fie vorba, detest mai mult decât orice să fiu umilit și de data asta m-am lăsat dus de nas ca un pifan…

— Dar de ce ai inventat personajul ăsta, pianistul de jazz?

— Mi-a venit așa, pe moment. Mi-a plăcut întotdeauna jazz-ul și Kenny, cel mai bun prieten al meu, chiar este saxofonist.

— Și acum ce propui?

— Mai întâi, trecem pe la laboratorul de hematologie medico-legală din Upper East Side ca să lăsăm eșantionul de sânge prezent pe cămașa ta. FBI-ul lucrează frecvent cu ei. Sunt îngrozitor de scumpi, dar au aparatură și echipe foarte performante. Cu ajutorul lor, vom putea avea un profil genetic în două ore.

— Bună idee. Și după aceea?

— Ne întoarcem la Boston cu mașina, ne punem de acord, mergem la cei de la FBI și le povestim tot ce știm, rugându-ne să nu-mi ia ancheta.

Alice îl privi pe Gabriel și constată că fizionomia i se schimbase de când se deconspirase. Latura jovială a instrumentistului de jazz lăsase locul gravității polițistului. O privire mai întunecată, trăsături mai dure, un chip împietrit de neliniște. Era ca și când făceau cunoștință încă o dată.

Îi

— Merg cu tine, încuviință ea. Dar cu o condiție: odată ajunși la Boston, vreau să particip la anchetă.

— Asta nu depinde de mine, după cum bine ştii.

— Oficial sau neoficial, facem echipă: îmi dai informaţiile tale şi ţi le dau pe ale mele. Dacă nu, drumurile noastre se despart aici şi adio bucată de cămaşă. Faci cum vrei!

Gabriel scoase o ţigară din pachetul început pe care-l recuperase din Honda. Şi-o aprinse şi trase câteva fumuri nervoase pentru a-şi oferi timp de gândire.

Alice îl privea cu coada ochiului. Acum, îl recunoştea în sfârşit ca pe unul dintre ai săi: un poliţist monomaniac, în stare de orice ca să-şi păstreze cazul. Un poliţist care îşi petrecea probabil o bună parte a nopţilor punându-se în pielea criminalilor pentru a le înţelege motivaţiile. Un poliţist pentru care prinderea asasinilor avea ceva sacru.

Gabriel scoase cheile de la maşină şi le puse pe masă.

— De acord, hai să mergem, consimţi el strivindu-şi ţigara într-o farfuriuţă.

15

Para bellum

Si vis pacem, para bellum. *Dacă vrei pace, pregăteşte-te de război.*

VEGETIUS

Un cub Rubik înalt de douăzeci de metri situat în partea de est a Fifth Avenue.

Înghesuit între Mount Sinai Hospital şi Muzeul oraşului New York, laboratorul de hematologie medico-legală ocupa ultimul etaj al unei clădiri ultramoderne a cărei faţadă cristalină – constituită din panouri pătrate de sticlă multicolore – te ducea cu gândul la celebrul cub geometric cu trei dimensiuni.

Gabriel şi Alice avură nevoie de mai puţin de-un sfert de oră pentru a ajunge la frontiera dintre Upper East Side şi Spanish Harlem. Din fericire, era ora prânzului şi numeroase locuri de parcare se eliberaseră. Îşi lăsară maşina pe una dintre străzile care mărgineau imensa incintă unde se aflau spitalul şi campusul şcolii de medicină.

— Mă aştepţi în maşină, OK?

— Glumeşti? Nici vorbă, vin cu tine!

— Bine, oftă Gabriel. Dar mă laşi pe mine să vorbesc. Eu conduc ancheta, ai înţeles?

— Înţeles, şefu', se maimuţări ea deschizând portiera.

Ieşi şi el din maşină.

— Şi nu pierdem timpul, bine? zise el uitându-se la ceasul unui parcometru.

Alice dădu din cap în tăcere şi îl urmă în hol, apoi în ascensor. În acel moment al zilei, etajul laboratorului era aproape gol. La recepţie, o secretară termina de mâncat o salată de crudităţi dintr-o caserolă de plastic.

Gabriel se prezentă şi ceru s-o vadă pe Eliane Pelletier, directoarea adjunctă a laboratorului.

— Este franţuzoaică? se miră Alice tresărind la consonanta

numelui.

— Nu, e din Québec. Şi te avertizez, este un pic mai specială, mărturisi el ridicând dintr-o sprânceană.

— Adică?

— Nu vreau să-ţi stric surpriza.

Eliane Pelletier apăru imediat în capătul culoarului:

— Gaby, dragul meu, ai venit să mi-o prezinţi pe logodnica

ta?! îi strigă ea de departe.

Era o femeie mică şi robustă, cu părul grizonant tăiat scurt. Purta ochelari pătraţi şi o bluză albă descheiată peste o amplă tunică neagră. Rotundă şi blândă, faţa ei te ducea cu gândul la o păpuşă rusească.

— Sunt fericită că te-ai aşezat în sfârşit la casa ta, îl tachină ea îmbrăţişându-l.

El se feri să-i facă jocul.

— Eliane, ţi-o prezint pe căpitan Schäfer de la Brigada Criminalistică din Paris.

— Bună, drăguţo, zise ea strângând-o în braţe. Francezi afurisiţi!18 Haideţi!

y

Ei o urmară în birou.

— Avem puţin timp, Eliane. Poţi să faci o analiză ADN plecând de la acest eşantion de sânge? Laboratoarele noastre sunt supraîncărcate.

Alice scoase din geantă bucata de material ruptă din cămaşa ei şi i-o întinse directoarei.

— O să-l pun pe unul dintre biologii mei să se ocupe, promise ea luând punga de prelevare. Ce cauţi, mai exact?

— O amprentă genetică exploatabilă. Poţi s-o faci rapid?

— În şase ore îţi convine? propuse ea aranjându-şi ochelarii.

— Glumeşti?

— Pot să folosesc sonde miniaturale şi să reduc astfel timpul de extracţie a ADN-ului şi amplificarea lui, dar te va

---

[18] în original, „Maudits Franşais“; expresie folosită, în glumă, de canadienii din Quebec faţă de francezi, ca semn de simpatie.

costa mai scump…

— Fă-o cât de repede poţi. Imediat ce ai rezultatele, trimite-i-le lui Thomas Krieg odată cu factura. Aş vrea să-l sun ca să-l avertizez. Pot folosi telefonul tău fix?

— Simte-te ca acasă, Gaby. Mă apuc imediat de treabă.

Directoarea dispăru, lăsându-i singuri în birou.

— Care e numărul tău de mobil? Dacă nu te deranjează, aş vrea să i-l comunic lui Thomas ca să poată da de noi cu uşurinţă.

Alice fu de acord şi îi scrise noul număr pe un fluturaş autocolant care era pe birou.

În timp ce Gabriel îşi suna colegul, ea ieşi pe culoar. Îşi activă telefonul, formă numărul tatălui ei, dar intră direct anunţul lapidar al căsuţei vocale.

„Aţi sunat la Alain Schäfer. Momentan, nu sunt disponibil. Lăsaţi un mesaj după semnalul sonor”, cerea o voce morocănoasă de om grosolan.

— Tată, sunt Alice. Sună-mă imediat ce poţi. Este ceva urgent. Foarte urgent.

Închise. Se gândi câteva secunde, apoi se hotărî să-l sune pe Seymour.

— Tot eu sunt.

— Îmi făceam griji, fir-ar să fie! Ai vorbit cu Keyne?

— Da, pretinde că este agent special al FBI, de la agenţia din Boston.

— Vorbeşti serios? Tipul ăsta te duce cu preşul, Alice!

— Poţi încerca să verifici, dar cred că de data asta spune adevărul. Anchetează o crimă care prezintă asemănări cu cele ale lui Erik Vaughn.

— O să-i dau un telefon lui Sharman, tipul de la

Washington pe care l-am ajutat în cazul Petreus.

— Mulţumesc, Seymour. Eşti tot la birou? Vreau să-mi mai faci un serviciu.

Poliţistul parizian nu-şi putu stăpâni un oftat.

— Alice, numai asta fac de azi-dimineaţă!

— Aş vrea să-ţi iei maşina şi…

— Acum? Este imposibil. Am de lucru până la ora 23.00!

Ea nu-i luă în seamă protestele.

— Ia-o pe Autostrada de Est până la Metz, apoi continuă până la Sarreguemines.

— Alice, dar sunt cel puţin 350 de kilometri!

Ea continuă fără să-l asculte:

— Intre Sarreguemines şi Sarrebourg, este o fostă fabrică de zahăr dezafectată. Nu ştiu exact unde se află, dar cere-i lui Castelli s-o localizeze, nu cred că sunt multe în regiune.

— Ţi-am zis că nu mă duc, Alice!

— Ia cu tine o lanternă, un cleşte mare şi nişte tuburi fiuorescente. Sună-mă când ajungi acolo. Aş vrea să verifici ceva.

— Sunt opt ore de mers dus-întors!

— Nu ţi-aş cere să te duci dacă n-ar fi important. Fă-o în numele prieteniei noastre! îl imploră ea. Numai în tine pot avea încredere, ce dracu'!

La celălalt capăt al firului, Seymour simţi disperarea prietenei lui şi capitulă.

— Spune-mi măcar ce ar trebui să găsesc, oftă el.

— Un cadavru, sper.

*

Drumul.

Viteza.

Peisajul care defilează.

Bâzâitul puternic al motorului V8.

La radioul maşinii, vocea de neuitat a lui Otis Redding.

Un enorm tahometru instalat în centrul tabloului de bord antic.

Şi reflexiile de chihlimbar şi miere ale pletelor lui Alice.

Plecaseră din Manhattan la ora 14.00, merseseră aproape două ore, traversând o bună parte din Connecticut: mai întâi, o luaseră pe Interstate 95, care se întindea de-a lungul coastei, apoi pe Inerstate 91, care urca spre nord. Circulaţia era fluidă, autostrada însorită, mărginită când de brazi, când de ginkgo biloba, ulmi şi stejari albi.

Cu mintea în altă parte, aproape că nu-şi vorbiseră tot drumul, pierduţi în gândurile lor. Fiecare îşi rumega propriile nelinişti.

Automobilul Shelby GT gonea ca o săgeată. La volanul bolidului, Gabriel se imagină pentru o clipă în pielea unui tânăr din anii ’60, mândru de Mustangul lui, care o ducea pe frumoasa 1 ui *girlfriend* să vadă ultimul film cu Steve McQueen, ascultând hiturile lui Roy Orbison sau Everly Brothers, şi se temea de viitoarea recrutare, care avea să-l trimită poate în Vietnam.

Întoarse capul spre Alice. Cu o figură gravă şi impenetrabilă, poliţista era cufundată în gânduri, cu mâna crispată pe telefon în aşteptarea unui apel. Cu jacheta ei de camuflaj, cu tenul deschis la culoare, cu pometii înalţi şi părul dat pe spate, degaja o frumuseţe sălbatică, aproape marţială. Era cât se poate de evident: Alice Schäfer era în război. Dar, în spatele durităţii trăsăturilor, se întrezărea când şi când o altă femeie, mai blândă şi mai liniştită.

Se întrebă cum era *înainte.* Înainte de tragedie. Surâzătoare, calmă, fericită? Ar fi putut oare să se îndrăgostească de o asemenea femeie dacă ar fi întâlnit-o pe străzile Parisului? Ar fi abordat-o? Ea s-ar fi uitat la el? îşi imagină scena, prelungind cu plăcerea această divagaţie.

Apoi, la radio, The Clash, U2 şi Eminem îl înlocuiră pe Otis Redding. Vraja se rupse. *Goodbye* anii I960 şi digresiuni romantice. Înapoi la realitate.

Gabriel clipi din ochi şi lăsă în jos parasolarul pentru a se proteja de lumina puternică.

Apoi se uită din nou în oglinda retrovizoare, pentru a întâlni privirea lui Alice care tocmai îşi strângea părul în coc.

— Trebuie să te uiţi la drum, Keyne.

— Aş vrea să-mi explici ceva…

El lăsă fraza în aer. Alice îi susţinu privirea în oglindă.

— Cum poţi fi *sigură* că amprentele de pe seringă nu sunt ale lui Vaughn?

Ea ridică din umeri, agasată.

— Este o supoziţie, după cum ţi-am spus. Nu o certitudine.

— Nu-ţi bate joc de mine: deşi toate indiciile noastre îl acuză, tu n-ai crezut nici măcar o clipă că Erik Vaughn se află în Statele Unite. Am mii de ore de interogatoriu la activ. Ştiu când cineva mă minte şi exact asta faci tu în acest moment.

Ea se apără timid.

— N-ai niciun motiv să…

— Îţi atrag atenţia că eu sunt singurul poliţist autorizat să mă ocup de acest caz! îi tăie el vorba ridicând tonul. Am fost corect cu tine, ţi-am dat toate informaţiile pe care le am, deşi nimic nu mă obliga s-o fac.

Ea oftă. El continuă:

— Mi-ai cerut să te iau în echipă cu mine şi să-ţi pledez cauza în faţa superiorilor mei ca să participi şi tu la anchetă. Foarte bine, accept, chiar dacă pentru asta îmi pun credibilitatea în joc. Dar, dacă suntem parteneri, ne spunem tot, OK?

Ea dădu din cap. Era genul de discurs care îi plăcea.

— Aşadar, te mai întreb încă o dată, Alice: cum poţi fi sigură că amprentele de pe seringă nu sunt ale lui Vaughn?

Ea îşi masă tâmplele şi respiră adânc înainte de a se destăinui:

— Pentru că Vaughn este mort, Keyne. Vaughn a murit de mult.

Îmi amintesc…

Cu mai puţin de doi ani în urmă îmi amintesc.

5 decembrie 2011.

Lumina alburie a unei camere de spital.

Un soare de iarnă care apune şi nu mai are puterea să răzbată prin storuri.

Mirosul greţos de antiseptice şi mâncare.

Dorinţa de a muri.

*

Trei săptămâni s-au scurs de la agresarea mea de către Erik Vaughn şi de la moartea lui Paul. Stau apatică în patul meu, cu ochii ficşi, pierduţi în gol. O perfuzie cu antibiotice îmi este pusă în antebraţ. În ciuda analgezicelor, cea mai mică mişcare îmi taie burta. În ciuda calmantelor şi a antidepresivelor, cel mai neînsemnat gând îmi sfâşie inima.

Când ambulanţa m-a adus la spital, pierdusem deja mult

sânge. Mi s-a făcut o ecografie abdominală pentru a confirma moartea bebeluşului şi a stabili bilanţul leziunilor. Loviturile de cuţit mi-au perforat peretele uterului, mi-au secţionat o arteră, mi-au provocat răni digestive şi mi-au atins intestinul subţire.

Niciodată n-aş fi avut mai multă nevoie de Paul alături >

de mine decât în clipa aceea. O nevoie vitală de a-i simţi prezenţa, de a ne plânge toată durerea împreună, lipiţi unul de altul, şi de a-i cere iertare, iertare, iertare…

M-au anunţat de moartea lui chiar înainte de a mă duce în sala de operaţie. Chiar înainte de a-mi deschide pântecul pentru a-mi scoate copilaşul ucis. Atunci, ultimele legături care mă mai ţineau în viaţă s-au rupt. Am urlat de furie şi de durere, lovindu-i pe medicii care încercau să mă calmeze, după care m-am prăbuşit sub efectul anesteziei.

*

Mai târziu, după operaţie, un idiot de doctor mi-a zis că, într-un fel, avusesem „noroc". La sfârşitul sarcinii, fătul ocupa atât de mult spaţiu în burta mea, încât îmi împingea organele mai în spate. Bebeluşul meu a încasat aşadar în locul meu loviturile care ar fi trebuit să-mi fie fatale. Bebeluşul meu

mi-a salvat viaţa.

Ideea asta îmi este insuportabilă.

Mi-au suturat toate rănile interne. Mi-au scos o bucată din intestin. Mi-au spus chiar că reuşiseră să-mi păstreze o parte din uter pentru o eventuală viitoare sarcină.

Ca şi cum, după asta, era posibil să mai ai într-o bună zi o

altă iubire, o altă sarcină, un alt copilaş.

Mama a luat trenul şi a venit să mă vadă, dar n-a stat decât douăzeci de minute. Fratele meu mi-a lăsat un mesaj pe robot. Sora mea s-a mulţumit cu un SMS. Din fericire, Seymour vine de două ori pe zi şi face tot ce-i stă în putinţă ca să mă consoleze. Băieţii de la secţie trec şi ei, dar tăcerea lor le trădează decepţia, furia: nu numai că i-am lucrat pe dedesubt, dar am compromis una dintre anchetele cele mai importante pe care serviciul de criminalistică le-a avut de rezolvat în ultimii ani.

Din fundul patului meu, le surprind privirile care nu înşală şi în care citesc amărăciunea şi reproşul. Ştiu foarte bine ce gândeşte toată lumea: că din cauza mea Erik Vaughn este încă în libertate.

Şi că, oricât de oribil este ceea ce mi s-a întâmplat, nu pot, de fapt, să dau vina decât pe mine însămi.

*

Înot în vaporii medicamentoşi ai pilulelor pe care personalul spitalului mă obligă să le înghit. Singura soluţie pe care au găsit-o pentru a mă împiedica să-mi tai venele sau să mă arunc pe fereastră este să-mi anestezieze creierul, să-mi împietrească inima.

În pofida minţii mele amorţite, aud scârţâitul ascuţit al uşii care se deschide şi văd silueta masivă a tatălui meu. Întorc capul pentru a-l privi cum înaintează lent spre patul meu.

Alain Schäfer în toată splendoarea lui: coamă grizonantă, trăsături trase, barbă de trei zile. Poartă veşnica lui „uniformă” de poliţist – o haină trei sferturi din piele cu dublură din blană peste un pulover pe gât, nişte blugi, cizme

cu botul pătrat. La mână are un vechi Rolex Daytona din oţel – la fel cu cel pe care-l poartă Belmondo în filmul *Panică în oraş* – pe care i l-a făcut cadou mama cu un an înainte de naşterea mea.

— Rezişti, campioano? întreabă el trăgându-şi un scaun pentru a se aşeza lângă mine.

Campioană. O poreclă care datează din copilărie. Nu mi-a mai zis aşa de cel puţin douăzeci şi cinci de ani. O amintire iese la suprafaţă: când mă însoţea, copil fiind, la turneele de tenis din weekend. Este adevărat că am câştigat împreună cupe şi trofee, eu pe teren şi el în tribune. Avea mereu un cuvânt bun la momentul potrivit. Privirea liniştitoare şi vorba nimerită. Dorinţa de victorie cu orice preţ.

Tatăl meu vine să mă vadă în toate zilele. Cel mai adesea seara; rămâne cu mine până adorm. Este singurul care mă înţelege cât de cât şi care nu mă judecă. Singurul care mă apără, pentru că şi el ar fi acţionat fără îndoială în acelaşi mod. Dependent de adrenalină, şi el şi-ar fi asumat toate riscurile, şi el s-ar fi dus acolo singur, cu arma în mână, cu capul plecat.

— Am trecut pe la hotel s-o văd pe maică-ta, mi-a zis el deschizând o mapă din piele. Mi-a dat ceva ce îi cer de mult timp.

Îmi întinde un album foto cu legătură din pânză uscată pe care tocmai l-a scos din servietă. Fac un efort pentru a mă ridica în şezând, aprind lampa de deasupra patului şi dau paginile separate cu folie transparentă.

Albumul datează din 1975, anul naşterii mele. Pe paginile cartonate, pozele, fixate cu ajutorul unor colţare autocolante, au sub ele nişte adnotări făcute cu pixul care au trecut proba

timpului.

Primele fotografii sunt din primăvara anului 1975. O văd pe mama însărcinată în şase luni. Uitasem cât de mult semăn cu ea. Uitasem şi cât de mult se iubiseră părinţii mei la început. Răsfoind albumul, o întreagă epocă prinde viaţă prin intermediul fotografiilor îngălbenite. Revăd şi garsoniera micuţă pe care o împărţeau pe atunci în strada Delambre din Montparnasse. Tapetul pictat în oranj psihedelic al camerei unde tronează un fotoliu în formă de ou, nişte etajere-cuburi pe care sunt aranjate discurile de vinii cu treizeci şi trei de turaţii ale lui Dylan, Hendrix şi Brassens, un telefon din bachelită, un poster cu echipa AS Saint-Étienne din perioada ei de glorie.

În fiecare poză, mama şi tata sunt cu zâmbetul pe buze şi în mod vizibil foarte fericiţi la ideea de a deveni părinţi. Păstraseră totul, fotografiaseră tot ce ţinea de marele eveniment: analiza de sânge care îmi anunţa naşterea, prima ecografie, ideile de nume scrise pe un blocnotes cu spirală: Emma sau Alice pentru o fată, Julien sau Alexandre pentru un băiat.

Dau o nouă pagină şi mă simt sugrumată de emoţie. La maternitate, în ziua când m-am născut. Un bebeluş care urlă în braţele tatălui său. Sub poză, recunosc scrisul mamei:

„12 iulie 1975: Micuţa noastră Alice! Este la fel de cuminte ca mami şi tatii”.

Pe pagina opusă, brăţara mea de la naştere prinsă cu scotch şi o fotografie făcută câteva ore mai târziu. De data asta, „micuţa Alice” doarme liniştită în leagăn, vegheată de părinţii ei care au cearcăne vineţii sub ochi, dar stele în priviri. Şi din nou scrisul mamei:

„Începem o viaţă nouă. Sentimente noi ne bulversează existenţa. Am devenit părinţi”.

Lacrimi amare mi se rostogolesc pe obraji la evocarea unor sentimente pe care eu nu la voi cunoaşte niciodată.

— De ce naiba îmi arăţi aşa ceva? zic eu azvârlind albuj *i* mul pe pat.

Îmi dau seama că şi tata are ochii umezi.

— Când mama ta a născut, eu ţi-am făcut prima baie şi ţi-am dat primul biberon cu lapte, mărturiseşte el. A fost cel mai emoţionant moment din viaţa mea. În ziua aceea, luându-te pentru prima dată în braţe, ţi-am făcut o promisiune.

Se opri câteva secunde cu vocea sugrumată de emoţie.

— Ce promisiune? întreb.

— Promisiunea că, atât timp cât voi trăi, nu voi lăsa niciodată pe nimeni să-ţi facă rău. Te voi proteja orice s-ar întâmpla şi oricare vor fi consecinţele.

Înghit în sec.

— Ei bine, după cum vezi, nu trebuie să faci asemenea promisiuni, pentru că nu pot fi ţinute.

Oftează şi se freacă la ochi pentru a-şi şterge lacrimile pe care nu le poate stăpâni, apoi scoate din servietă o mapă cartonată.

— Am făcut ce-am putut. Am făcut ceea ce trebuia să fac, îmi explică el întinzându-mi mapa.

Înainte de a o deschide, îi arunc o privire întrebătoare. Atunci mă anunţă:

— L-am găsit, Alice.

— Despre cine vorbeşti?

— L-am găsit pe Erik Vaughn.

Rămân cu gura căscată. Mintea mea refuză să înţeleagă ceea ce tocmai am auzit. Îi cer să repete.

— L-am găsit pe Erik Vaughn. N-o să-ţi mai facă rău niciodată.

Un fior de gheaţă mă paralizează. Timp de câteva secunde ne uităm unul la altul în tăcere.

— Este imposibil! De când a fugit, jumătate din poliţiştii Franţei îl caută. Prin ce miracol ai reuşit tu să-l găseşti singur?

— Nu contează, am reuşit.

Mă enervez.

— Dar ai fost destituit, nu mai eşti poliţist. Nu mai ai echipă, nu mai ai…

— Am păstrat contacte, îmi explică el fără să mă scape din ochi. Ţipi care-mi datorează servicii. Oameni care cunosc alţi oameni şi care la rândul lor cunosc pe alţii. Ştii cum funcţionează asta.

i

— Nu tocmai.

— Încă mai am informatori printre taximetrişti. Unul dintre ei l-a luat pe Erik Vaughn de lângă poarta Saint-Cloud chiar în seara în care te-a atacat. Şi-a abandonat MP3-ul când a înţeles că era identificat.

Simt c-o să-mi plesnească inima în piept. Tatăl meu continuă:

— Taxiul l-a dus în Seine-Saint-Denis, la Aulnay-sous-Bois, într-un hotel mizerabil, în apropiere de piaţa General-Leclerc.

Îmi ia din mâini mapa cu documente şi scoate din ea mai multe fotografii, de genul celor pe care le fac poliţiştii când

stau la pândă.

— În timp ce toată lumea îl credea în străinătate, ticălosul se ascundea la mai puţin de douăzeci de minute de Paris. A stat acolo cinci zile sub un nume de împrumut, cu o carte de identitate falsă. Îşi limita deplasările, dar, pentru a părăsi ţara, încerca să-şi facă rost de un paşaport fals. În ultima zi, pe la ora 23.00, a ieşit să ia aer. Era singur şi mergea pe lângă ziduri, cu o şapcă îndesată pe cap şi cu ochii în pământ. Atunci l-am atacat.

— Cum aşa, în plină stradă?

— Noaptea, zona este pustie. I-am dat două lovituri cu o bară de fier în gât şi în cap. Era deja mort când l-am băgat în portbagajul maşinii mele Range Rover.

Încerc să înghit, dar mi s-a pus un nod în gât. Mă agăţ de bara metalică de siguranţă de pe marginea patului.

— Şi… ce ai făcut cu corpul?

— Am mers o bună parte din noapte înspre Lorraine. Găsisem locul perfect pentru a mă descotorosi de acel monstru: o fostă fabrică de zahăr dezafectată între Sarrebourg şi Sarreguemines.

Îmi întinde alte poze care îmi evocă decorul unui film de groază, amplasat la dracu-n praznic. În spatele unui gard din fier forjat, un şir de clădiri lăsate în paragină. Ferestre zidite. Şeminee din cărămidă roşie care ameninţau să se prăbuşească. Cuve gigantice din metal pe jumătate înfipte în pământ. Benzi rulante stricate. Cărucioare blocate pe şinele invadate de ierburi înalte. Tractoare cu excavator înţepenite în rugină.

Îmi arată cu degetul o imagine.

— În spatele zonei de depozitare, există trei puţuri din

piatră, construite unul lângă altul, care dau într-un rezervor subteran. Corpul lui Vaughn putrezește în cel din mijloc. Nimeni nu-l va găsi niciodată aici.

Îmi arată o ultimă fotografie. Imaginea ghizdului unui puț împrejmuit cu un grilaj greu de metal.

— Această răzbunare ne aparține, zice tatăl meu, strângându-mă de braț. Acum, cazul va fi clasat. Mai întâi, pentru că nu vor mai exista crime. Și apoi, cum Vaughn are rude în Irlanda și în Statele Unite, se va crede că a fugit în străinătate, ba chiar că s-a sinucis.

Îi susțin privirea fără să clipesc. Sunt împietrită, incapabilă să rostesc vreun cuvânt, sfâșiată de sentimente violente și contradictorii.

După o primă senzație de ușurare, urmează un soi de furie surdă. Strâng pumnii până când unghiile mi se înfig în carne. Tot corpul mi se încordează. Îmi curg lacrimile și simt cum îmi iau foc obrajii.

De ce m-a privat tatăl meu de această răzbunare, de răzbunarea *meai*

După moartea soțului și a copilașului meu, singura rațiune pentru care mai puteam să mă agăț de viață era să-l urmăresc și să-l ucid pe Erik Vaughn.

Acum, nu-mi mai rămâne nimic.

Partea a treia

Sânge și furie

16

Pe urmele ucigașului

Lucrurile teribile și sângeroase sunt uneori cele mai frumoase.

Donna TARTT

Kilometrii defilau cu repeziciune.

Pierdut în gânduri, fumând ţigară după ţigară, Gabriel conducea cu ochii aţintiti la drum.

Un panou de semnalizare indica: *Următoarea ieşire Hartford,* apoi imediat un altul: *Boston 105 mile.* Cu viteza asta, vor ajunge la birourile FBI în mai puţin de două ore.

Cu fruntea lipită de geam, Alice încerca să-şi pună ideile în ordine. În lumina ultimelor revelaţii, clasa informaţiile, regrupa elementele şi datele într-un soi de dosare imaginare pe care le aranja mai apoi în diferite compartimente ale minţii ei.

Un lucru o deranja însă. Cuvintele lui Seymour cu privire la camerele de supraveghere din parcare: *camera a filmat placa de înmatriculare, dar interiorul maşinii este cufundat în semiîntuneric.*

Murea de dorinţa de a vedea *ea însăşi* acele imagini.

Mereu această nevoie de a controla totul.

De a verifica toate detaliile.

Dar cum să facă? Să-l sune iar pe Seymour? Era inutil. Doar o prevenise: *am dat o fugă până pe Bulevardul Franklin Roosevelt şi am vizionat înregistrările, dar nu se vede mare lucru.* Seymour văzuse filmul, dar nu intrase în posesia lui. Logic. În absenţa comisiei rogatorii, nu putuse să-l obţină. Se dusese în parcare şi probabil negociase aprig cu tipul de la securitate pentru a-l viziona pe loc.

Trecu mental în revistă relaţiile pe care le avea. Îşi deschise telefonul şi formă numărul de mobil al comisarului Marechal, care conducea subdirecţia regională a Poliţiei

Transporturilor.

— Salut Franck, sunt Schäfer.

— Alice? Unde eşti? Mi s-a afişat un număr lung pe ecran.

— Sunt la New York.

— Brigada Criminalistică ţi-a plătit călătoria?

— E o poveste lungă, o să-ţi explic…

— Mda, am înţeles. Anchetezi tot pe cont propriu. N-o să te schimbi niciodată!

— Aşa este şi, de altfel, de-asta te sun.

— Alice, este ora 10.00 noaptea! Sunt acasă… Ce vrei?

— Imaginile înregistrate de o cameră de supraveghere. Parking Vinci de pe Bulevardul Franklin-Roosevelt. Mă interesează tot ce ai putea să găseşti despre un Audi TT gri perlat…

— Ei, opreşte-te, este o parcare privată!

După un moment de tăcere, continuă:

— Ce vrei să fac?

— Ce ştii foarte bine să faci. Cunoşti nişte tipi la Vinci Park: negociezi, ameninţi, linguşeşti. Ai cu ce să notezi numărul de înmatriculare?

— Nu sunt…

— Îţi aduci aminte când ţi-am arestat puştiul, pe vremea când lucram la Narcotice? Erai mulţumit că l-am scăpat de pârnaie, nu-i aşa? Vrei să-ţi amintesc câtă cocaină avea asupra lui?

— Fir-ar să fie, au trecut aproape zece ani de-atunci, Schäfer! Doar n-o să-ţi rămân dator pe viaţă!?

— Ba eu cred că da. Eşti condamnat pe viaţă, asta-i regula când ai copii, nu? Deci, notezi numărul ăla de înmatriculare?

Marechal oftă în semn de resemnare.

— Când ai imaginile, mi le trimiţi pe mailul personal, OK? Şi n-o lungi, am nevoie de ele chiar în seara asta.

Satisfăcută, Alice închise, apoi, în faţa privirii interogatoare a lui Gabriel, rezumă conţinutul conversaţiei. Agentul FBI vru să-şi mai aprindă o ţigară, dar pachetul era gol.

— Tot n-ai nicio veste de la tatăl tău?

Alice clatină din cap. Gabriel insistă:

— El deţine totuşi prima cheie a misterului. Dacă ţi-a spus adevărul şi l-a ucis într-adevăr pe Vaughn, atunci înseamnă că ne înşelăm în privinţa asasinului.

— Crezi că eu nu ştiu asta?

Gabriel mototoli pachetul de ţigări şi-l puse în scrumieră.

— Nu înţeleg ce interes ar fi avut să te mintă.

Alice ridică din umeri.

— Poate a vrut să mă ajute să merg mai departe după accident.

El făcu o mutră dubitativă.

— Şi să inventeze toată povestea asta?

— Se vede că nu-l cunoşti pe tatăl meu.

— Nu, într-adevăr.

Ea privi prin geam parapeţii de securitate ai autostrăzii care defilau cu o viteză stupefiantă, creând un coridor de oţel şi beton.

— Are defectele calităţilor lui, explică ea. Cum mă cunoaşte bine, bănuia că aş fi gata să fac totul pentru a mă răzbuna şi a-l ucide pe Vaughn cu mâinile mele. Nu este imposibil să fi căutat să mă împiedice să fac o tâmpenie.

— Totuşi, nu vrei să mai încerci să-l suni?

— Nu foloseşte la nimic, dacă mi-ar fi ascultat mesajul, m-ar fi sunat.

— Haide, un ultim telefon şi te las în pace, încercă el cu un zâmbet.

Resemnată, Alice puse aparatul pe difuzor şi formă din nou numărul.

„Aţi sunat la Alain Schäfer. Momentan, nu sunt disponibil. Lăsaţi un mesaj după semnalul sonor".

— Este ciudat că nu-ţi răspunde, nu?

— Tatăl meu nu este genul de tip care să se uite pe ecranul mobilului din cinci în cinci minute. În plus, de când este la pensie a făcut o pasiune pentru speologie. La ora asta, poate că se află împreună cu amicii lui din Clubul foştilor poliţişti din Poliţia Judiciară în vreo avenă din Isere sau din Munţii Pirinei.

— N-avem noroc… bombăni Gabriel.

Alice abia închisese când soneria mobilului răsună în maşină. Răspunse imediat şi întrebă în franceză?

— Papa?

— *Well, I'm afraid not. I'm Thomas Krieg. Gabriel grave me your number. May I…*

Puse telefonul pe difuzor şi i-l întinse lui Keyne. Surprins, Gabriel luă aparatul.

— Thomas?

— Salut, Gab. Eliane Pelletier mi-a transmis rezultatele analizei ADN a sângelui găsit pe cămaşă. Am introdus datele în Codis19 şi ştii ceva? Avem un învingător.

---

[19] Combined DNA Index System - Bancă de date utilizată de FBI, care înregistrează profilul genetic al persoanelor condamnate pentru crime sau alte delicte.

Cei doi poliţişti schimbară o privire. Simţiră amândoi cum li se accelerează bătăile inimii în piept.

Alice îi arătă lui Gabriel un panou rutier.

— Thomas, mai avem doi kilometri până la un popas. Parcăm şi te sunăm înapoi.

*

Grill 91 era o clădire lungă, pătrată, cam veche, cu spaţii impozante şi o înălţime spectaculoasă, cum găseai în anii 1970. Chiar dacă pereţii ei de sticlă nu dădeau spre Pacific (ci spre parcarea unei zone de odihnă de pe Interstate 91), forma ei geometrică şi transparenţa te duceau cu gândul mai mult la marile vile californiene decât la căsuţele cu acoperişuri cu două versante din Noua Anglie.

Împodobit cu sloganul *Miles away from ordinary,* orologiul mural, în culorile unei celebre beri mexicane, indica 16.12.

Un soare frumos de toamnă se revărsa într-o sală aproape goală. În spatele tejghelei, o chelneriţă visa cu ochii deschişi ascultând saxofonul lui Stan Getz.

Alice şi Gabriel se aşezaseră la o masă din fundul sălii, cât mai departe posibil de casă şi de bar. Îşi puseseră telefonul mobil în mijlocul mesei pe difuzor şi ascultau cu atenţie vocea gravă şi răsunătoare a lui Thomas Krieg care le descria un portret ciudat.

— Sângele de pe cămaşă aparţine unui oarecare Caleb Dunn, patruzeci şi unu de ani, fişat în Codis pentru delicte minore, arestat acum opt ani în California pentru trafic de stupefiante şi rebeliune contra forţelor de ordine. A făcut şase luni de închisoare la Salinas Valley, după care s-a cuminţit, s-a mutat pe coasta de est şi a găsit un loc de muncă. A stat liniştit până în prezent.

Alice lua notiţe rapid pe un şerveţel din hârtie. Gabriel întrebă:

— Ce job are?

— Paznic de noapte la un azil de bătrâni din Concord, în New Hampshire.

— Căminele de bătrâni angajează, mai nou, recidivişti?! se miră Gabriel.

— Toată lumea are dreptul la o a doua şansă, nu?

Alice frământa în mână capacul pixului publicitar pe care i-l împrumutase chelneriţă.

— Aveţi adresa locuinţei lui?

— Da, răspunse Krieg. Stă într-o baracă din Lincoln, în White Mountains. Ce vrei să facem, Gab?

— Nu mare lucru deocamdată. Vezi ce mai poţi să afli despre el. O să mai vorbim în curând. În două ore vom fi la Boston.

— Oricum, va trebui să-mi dai mai multe informaţii. Şeful te crede tot în Irlanda…

j

— Nu-i spune nimic deocamdată. Îi voi explica eu când ajung. Ia ascultă, n-ai cumva o poză de-a lui Dunn?

— Ţi-o trimit prin e-mail!

— Imposibil, am un telefon preistoric!

Gabriel aruncă o privire la setul de suporturi de pe masă pe care figurau coordonatele restaurantului.

— Trimite-mi-o prin fax.

— Prin fax? Chestia aia care se folosea înainte de apariţia internetului?

— Aşa, fa mişto de mine. Sunt la Grill 91, un mic restaurant de pe autostrada 91, în apropiere de Hartford. Îţi

dau numărul lor. Trimite poza şi adaugă adresa căminului de bătrâni şi pe cea a vizuinei lui Dunn.

Gabriel dictă numărul de fax şi închise. Cei doi poliţişti se priviră în tăcere. Ancheta lor nu ducea nicăieri. Prea multe piste. Prea multe întrebări. Prea puţine fire pentru a lega nişte elemente fără vreo legătură evidentă între ele. Gabriel rupse tăcerea:

— Doamne Dumnezeule, n-am avansat câtuşi de puţin! Ce naiba căuta sângele acestui paznic de noapte pe cămaşa ta?

— Crezi că am tras în el?

— Nu este exclus. Mi-ai zis chiar tu că lipsea un glonţ din încărcătorul pistolului.

Alice îi aruncă o privire furioasă.

— Ah, da? Şi de ce aş fx făcut-o, mă rog? Este prima oară în viaţa mea când aud de tipul ăsta!

El ridică mâinile pentru a calma situaţia.

— OK, ai dreptate, chiar nu ştiu nimic despre asta.

El îşi pocni degetele, după care hotărî:

— Mă duc să cumpăr ţigări. E un fel de mini-market în staţia de benzină. Îţi iau ceva?

Ea clătină din cap şi îl privi cum se îndepărtează.

Alice simţi din nou o arsură care pornea din stomac şi urca în esofag. Se ridică de la masă şi merse până la bar ca s-o anunţe pe chelneriţă că avea să vină un fax pentru ei.

— Vă simţiţi bine, doamnă?

— Da, da. Am nişte arsuri gastrice. O să-mi treacă.

— Oh, şi mama mea suferă de aşa ceva! Vreţi să vă prepar un suc natural de papaya? Este foarte eficace!

Era o micuţă Barbie blondă care vorbea cu un uşor sâsâ*y y* it. În costumul ei de majoretă, părea ieşită din filmul *Grease*

sau dintr-un episod al serialului *Glee.*

— Bine, faceţi-mi un suc de papaya, mulţumesc mult, zise ea aşezându-se pe un taburet. N-aveţi din întâmplare o hartă a regiunii?

— Clienţii uită uneori aşa ceva pe mese. Mă duc să văd dacă găsesc vreuna în birou.

— Sunteţi foarte amabilă.

După nici două minute, Barbie se întorcea cu o hartă a regiunii New England. Alice o întinse pe bar. Era o veche hartă Michelin dinaintea apariţiei GPS-ului, dinaintea dependenţei de smartphone şi de internet, dinaintea acestei epoci de nebuni în care oamenii capitulaseră pentru a deveni sclavii tehnologiei.

— Pot să fac însemnări pe ea?

— Da, vă aparţine: cadou din partea casei. Şi iată şi sucul de papaya.

Alice îi mulţumi cu un zâmbet. Îi plăcea fătuca: drăguţă, simplă, atrăgătoare. Oare câţi ani avea: optsprezece, nouăsprezece cel mult? Alice avea treizeci şi opt de ani. Cu douăzeci mai mult decât ea. Sentinţa căzu, imparabilă: ar fi putut să-i fie mamă. O constatare pe care o făcea din ce în ce mai des în ultima vreme când întâlnea tinere adulte. Trăia într-un *no mans land* straniu, cu senzaţia că are tot douăzeci de ani în mintea ei, dar că trupul târăşte dublu.

Timpul ăsta mizerabil care trece. Singurul stăpân al celor care n-au stăpân… cum zice un proverb arab.

Alungă aceste gânduri şi se concentră asupra hărţii. Pentru a se orienta, avea întotdeauna nevoie să vizualizeze lucrurile. Folosindu-se de pix, înconjură diferite locuri. New York mai întâi, pe care îl părăsiseră cu două ore înainte, şi

Boston, unde se afla filiala FBI-ului. Acum, se opriseră la Plartrotd, exact la jumătatea drumului dintre cele două oraşe. O nouă trăsătură de condei: Krieg le spusese că Dunn lucra într-un cămin de bătrâni la Concord. Era mult mai la nord, în Hampshire, la cel puţin 250 de kilometri. Krieg precizase totodată că Dunn locuia la Lincoln. Se chinui aproape un minut să depisteze locul pe hartă. Un cătun înghesuit între două masive muntoase.

— Cunoşti localitatea asta? o întrebă pe noua ei prietenă.

— Mda, lângă ea se află o staţiune de schi: Loon Mountain. Am fost acolo cu prietenul meu.

— Şi cum e?

— Cam sinistru, mai ales iarna. Şi nu e nici foarte

* >

aproape.

Poliţista clătină din cap. Era atât de cald în sală, încât îşi scoase puloverul pe gât şi rămase în tricou.

Cu un pachet de ţigări în mână, Gabriel se întoarse în restaurant şi se aşeză lângă Alice pe un taburet.

— Vă servesc cu ceva, domnule?

— Aveţi espresso?

— Nu, îmi pare rău.

— O apă minerală Pérrier, poate?

— Nici asta.

Alice se enervă.

— Fă un efort, Keyne.

— OK, daţi-mi o *regular coffee.*

În timp ce tânăra chelneriţă îi prepara cafeaua, Gabriel o măsură din cap până-n picioare, întârziind fără ruşine pe partea cea mai apetisantă a anatomiei ei.

— Nu te jena! zise Alice exasperată.

El dădu ochii peste cap.

— Eşti la fel de libidinos ca toţi ceilalţi bărbaţi, continuă ea oftând.

— N-am pretins niciodată contrariul, zise el scoţând o ţigară din pachet şi punând-o după ureche.

Alice îşi pregătise replica, dar nu mai avu ocazia să i-o servească.

— Cred că tocmai v-a sosit faxul, zise Barbie, după care dispăru pentru câteva secunde în birou.

Când se întoarse la ei, ţinea în mână două pagini imprimate pe care avusese grijă să le prindă cu o agrafă.

Cei doi poliţişti se uitară împreună la fotografia de identitate judiciară a lui Caleb Dunn.

— Ori asta, ori nimic, tot un drac… zise Alice decepţionată.

Într-adevăr, poza antropometrică alb-negru, destul de neclară, nu lăsa să se vadă mare lucru. Dunn apărea ca un bărbat obişnuit: brunet, de talie mijlocie, o faţă fără semne distinctive şi o înfăţişare comună. Domnul Cutărescu. John Doe.

— Ai dreptate, nu se vede nimic, recunoscu Gabriel. Ar putea fi oricine.

Poliţistul îşi depăşi decepţia. Dădu pagina şi văzu adresele pe care Thomas Krieg le adăugase cu mâna: cea a căminului de bătrâni şi cea a cosmeliei lui Dunn.

** j*

— Nu ţi se pare ciudată povestea asta cu azilul de bătrâni care angajează un puşcăriaş ca gardian?

Alice nu răspunse. Rămăsese cu ochii lipiţi de fotografie, încercând să înţeleagă „misterul Dunn”.

Gabriel luă o gură de cafea şi îşi reprimă o grimasă de dezgust.

— Îmi dai puţin telefonul? Trebuie să verific ceva.

Formă numărul de la informaţii pentru a i se face legătură cu St Joseph's Center, căminul de bătrâni în care lucra Dunn. Când secretara de la recepţia căminului răspunse la telefon, el îşi declină identitatea – „agent special Keyne, FBI" – şi ceru să stea de vorbă cu directorul instituţiei. Aşa

j >

cum aveau de-acum obiceiul, Gabriel puse mobilul pe difuzor pentru a auzi şi Alice conversaţia.

— Julius Mason. Am onoarea să conduc această instituţie. Ce pot face pentru dumneavoastră?

Gabriel pretextă că e vorba de o anchetă de rutină pentru a cere informaţii despre Dunn.

— Sper că nu i s-a întâmplat nimic lui Caleb, se îngrijoră Mason.

— A fost la serviciu aseară?

Directorul rămase fără grai.

— Dar Caleb Dunn nu mai lucrează la noi de aproape doi ani!

— Chiar? Nu… nu ştiam.

Gabriel se străduia să-şi păstreze calmul. Alice nu-şi putu abţine un zâmbet: nici măcar FBI-ul nu era capabil să-şi ţină fişele la zi. Lentoarea şi hăţişul administrativ nu erau rezervate Franţei.

Ofensat, Gabriel reluă interogatoriul pe un ton ferm.

— Ştiaţi că Dunn avea cazier când l-aţi angajat?

— Cazier? Hai să fim serioşi, a vândut câteva batoane de haşiş şi i-a zis vreo două verde-n faţă idiotului de poliţist

care l-a arestat. Mare scofală! Pentru atâta lucru nu merita închisoare.

— Asta-i părerea dumneavoastră.

— Da, şi o împărtăşesc.

Alice zâmbi din nou. Tipul nu era uşor de interogat.

— Când lucra pentru dumneavoastră, Dunn n-a avut niciodată un comportament ciudat sau nepotrivit? Nimic care să vi se pară bizar?

— Nu, dimpotrivă: Caleb era un om foarte serios, foarte serviabil. Personalul nostru şi pensionarii nu mai conteneau cu elogiile la adresa lui.

— În cazul ăsta, de ce v-aţi despărţit de el?

Mason oftă.

— Consiliul de administraţie a dorit reducerea costurilor de funcţionare. Ca să economisim câţiva dolari, am apelat acum la o firmă de pază externă. E mai ieftin, dar mult mai impersonal.

— Ştiţi dacă a mai găsit altceva de lucru?

— Bineînţeles, şi încă foarte rapid. Chiar eu l-am recomandat la un spital din Maine care căuta un paznic de noapte serios.

— Ştiţi numele acestui spital?

— Ca să vă puteţi aduce la zi afurisitele alea de fişe şi să continuaţi să hărţuiţi cetăţenii cinstiţi?

— *i*

— Domnule Mason, vă rog…

— E vorba de Sebago Cottage Hospital din comitatul Cumberland.

Cei doi poliţişti schimbară o privire stupefiată şi se cutremurară simţindu-şi trupurile străbătute de acelaşi fior.

Sebago Cottage Hospital era instituţia în care lucra Elizabeth Hardy, infirmiera găsită asasinată în locuinţa ei în urmă cu zece zile.

*

Poliţişti din cap până-n picioare.

Poliţişti până în vârful unghiilor.

Poliţişti până în adâncul fiinţei lor.

Nu trebuiseră să discute mult pentru a se pune de acord. N-aveau de ce să mai piardă timpul ducându-se la Boston. Aveau s-o facă amândoi pe detectivii, anchetând pe cont propriu: vor merge spre nord până la Lincoln şi îl vor interoga chiar ei pe Caleb Dunn.

— L-am trecut cu vederea pe tipul ăsta în ancheta mea, recunoscu Gabriel. Elizabeth Hardy a fost ucisă în casa ei de lângă Augusta. Avea alarma dezactivată, ceea ce ne-a făcut să credem că-l cunoştea pe agresor. Am interogat multe persoane din anturajul ei. Prietenii, colegii de serviciu. M-am dus chiar eu la Sebago Cottage, dar numele acestui tip n-a apărut niciodată în însemnările mele.

— În cât timp putem ajunge la el?

Gabriel se uită cu atenţie pe hartă, reconstituind cu degetul drumul până la Lincoln.

— Aş zice că în patru ore. Poate mai puţin dacă nu respectăm limitele de viteză.

— Atât de mult?

— Până la Breadford, putem rămâne pe autostradă, dar după aceea vom fi obligaţi să intrăm în munţi. Maşina merge bine, dar nu mai este deloc la prima tinereţe. Mă îngrijorează semnalul de avertizare a presiunii de ulei şi am aruncat o privire şi la roata de rezervă: este dezumflată. Înainte de a

porni la drum, trebuie să ne oprim la garajul unui mecanic auto.

Barbie, care nu pierduse nicio frântură din conversaţia lor, exclamă:

— Vărul meu este garajist! Vreţi să-l sun?

Gabriel ridică dintr-o sprânceană.

— Unde îl putem găsi?

— La Greenfield, îl informă ea arătând orăşelul cu degetul pe hartă.

El privi planul. Era la mai puţin de o oră de mers.

— O şti să se ocupe de un Mustang vechi?

— Cel mai simplu e să-l întrebi direct pe el, interveni Alice. Sună-l!

Poliţistul fu de acord şi Barbie se repezi la telefon să-i caute numărul.

În timp ce Alice îi arunca o privire complice, simţi o nouă arsură în esofag, de o violenţă neobişnuită. Ca şi cum acidul era pe cale să-i roadă mucoasa stomacului.

Când simţi erupţia unui gust metalic în gură, se dădu jos de pe taburet şi se îndreptă spre toaletă.

*

Regatul meu pentru două comprimate de inexium!

Scuturată de greaţă, Alice se aplecase deasupra vasului de W.C. Cu esofagul în flăcări, se fricţiona în dreptul stomacului nereuşind să-şi calmeze arsura. De ce era durerea atât de ascuţită? Stresul? Excitaţia anchetei? Oboseala?

Y f

Continuă masajul mai bine de un minut, apoi se ridică şi îşi spălă mâinile în chiuvetă. Evită să se uite în oglindă, n-avea chef să-şi vadă ochii încercănaţi şi trăsăturile

adâncite de epuizare. Îşi dădu cu apă rece pe faţă şi închise ochii pentru o clipă. De ce se trezise azi-dimineaţă cu cămaşa pătată de sângele lui Caleb Dunn? Şi cine era cu adevărat acest bărbat? Un discipol al lui Vaughn care folosise acelaşi mod de operare pentru a o asasina pe acea infirmieră?

Vaughn însuşi?

Nu, refuza deocamdată să ia în considerare această eventualitate. Tatăl ei avea toate defectele din lume, dar ea nu voia să creadă că ar fi putut inventa o asemenea minciună. Era prea complicat. Prea periculos. Prea riscant. În Franţa, de doi ani, cei mai buni poliţişti îl căutaseră pe Vaughn fără încetare şi fără succes.

Asta-i dovada că ucigaşul în serie este mort, încercă ea să se convingă.

Aşa cum Seymour avea s-o confirme în curând, cadavrul lui zăcea în fundul puţului unei clădiri sinistre şi dezafectate, într-o groapă pierdută din estul Franţei.

Picături de apă se prelinseseră până pe piept.

Luă două şerveţele de hârtie din dispenser şi se şterse pe gât şi pe decolteu. Simţi o jenă şi coborî ochii.

Şi în acel moment îl văzu.

j

*

Un corp străin, implantat sub piele, la patru-cinci centimetri mai jos de claviculă. Alice apăsă mai cu putere pe piept pentru a scoate obiectul.

Era un implant de forma unei cartele SIM mai mari: un dreptunghi de unu-doi centimetri pătraţi, ale cărui margini rotunjite se vedeau clar atunci când Alice trăgea de piele.

Îşi simţea inima răscolită şi tâmplele zvâcnind.

Ei, drăcia dracului, cine mi-a pus chestia asta sub piele? se alarmă ea.

Instinctiv, căută urmele unei operaţii recente. Îşi scoase tricoul în faţa oglinzii, îşi examină şi îşi palpă fiecare porţiune a corpului: pieptul, toracele, subsuoarele.

Nu era nicio urmă de incizie recentă. Nici cea mai mică cicatrice.

Brusc, fruntea i se umplu cu broboane de sudoare. Dintre întrebările care îi asaltau mintea, două erau mai arzătoare.

De când purta acel obiect?

Şi mai ales, care erau efectele lui?

17

Vicleniile diavolului

Destinul ne urmăreşte asemenea unui dement înarmat cu un brici.

Andrei TARKOVSKI

Maşina părăsi autostrada, se angajă într-un rond şi o luă pe prima ieşire către oraş.

Situat la frontiera dintre Massachusetts şi New Hampshire, Greenfield era un târguşor uitat de timp. Pe o lungime de doi kilometri, Main Street concentra primăria, biroul poştei, tribunalul şi o biserică mare, albă, cu clopotniţa ascuţită. Se mai aflau pe ea biblioteca publică, un vechi cinema cu firma luminată de o mulţime de beculete, cafenele, restaurante şi mici prăvălii tradiţionale. Pe fiecare clădire fluturau flamurile înstelate ale drapelului american. Sub soarele după-amiezii, toate acele *Stars and Stripes* fâlfâiau cu mândrie în vânt.

— Lasă-mă acolo, ceru Alice, ajustându-şi cureaua de la

tocul pistolului.

— Aici? Dar Barbie ne-a zis că garajul vărului ei este la ieşirea din oraş.

— Am ceva de făcut, Keyne.

El oftă.

— Credeam c-am terminat cu secretele…

— Nu vreau să ard gazul de pomană în timp ce ni se repară maşina! O să mă duc într-un Internet cafe. Trebuie să verific ceva.

— Ce? zise el neîncrezător.

— Vreau să consult nişte articole vechi din ziare despre Vaughn. O să-ţi explic…

Maşina se opri la un semafor roşu. Gabriel îşi scoase pachetul de ţigări.

— Nu există Internet cafe în văgăuna asta.

— O să găsesc eu unul, Keyne.

El stătu câteva secunde pe gânduri.

— OK, poţi să cobori aici, dar laşi pistolul în maşină. Această perspectivă n-o încânta deloc pe tânăra poliţistă, dar n-avea timp să stea la discuţii. Semaforul se făcu verde. Alice deschise torpedoul şi băgă în el Glock-ul protejat de toc.

— Ne vedem la garaj, zise ea deschizând portiera. Traversă strada, ajunse pe celălalt trotuar şi merse spre

City Hall. În faţa clădirii, reperă un plan al oraşului afişat sub o copertină de lemn. Scrută harta şi găsi ceea ce căuta: adresa unui centru medical situat pe Second Street.

Avantajul, în oraşele mici, este că toate infrastructurile sunt grupate în acelaşi perimetru. Alice merse doar câteva sute de metri pentru a ajunge în faţa unei clădiri noi-nouţe, cu o faţadă absolut modernă. Un val ondulat vertical,

albastru metalic, care era în distonanţă cu arhitectura clasică a oraşului.

Trecu de uşile culisante automate pentru a pătrunde în holul clădirii, unde erau afişate nişte panouri de informaţii. Parcurgându-le, constată că Medical Center era o structură polivalentă cu un larg evantai de consultaţii: medici generalişti, specialişti, laborator de analiză, imagistică medicală…

Alice se prezentă la recepţie, afirmând că venise pentru a efectua o radiografie toracică. I se ceru confirmarea programării, trimiterea şi numărul de asigurare socială. Cum nu avea nimic din toate astea, îi servi prima minciună care îi trecu prin minte, pretinzând că este o turistă franceză care suferea de insuficienţă cardiacă şi voia să facă o radiografie de rutină. Secretara îi aruncă o privire sceptică, apoi consultă planificările şi îi propuse o programare pentru a doua zi.

— Este destul de urgent, insistă Alice. Aş vrea să-l văd totuşi pe medicul radiolog pentru a-i explica problema mea. Bineînţeles, voi plăti consultaţia.

— Staţi să văd, zise secretara ridicând receptorul telefonului.

Discută două minute cu una dintre colegele ei, apoi închise spunându-i:

— Am vorbit cu secretara domnului doctor Mitchell. O să vă vadă între două programări. Îmi puteţi da cartea de identitate?

— Din păcate, mi-am lăsat geanta în maşină. Dar soţul meu o să vină să mă ia şi…

— Bine, urcaţi repede. Sala de aşteptare de la radiologie

este la etajul patru.

Apăsă pe un buton pentru a deschide o uşă de securitate din plexiglas care dădea acces la etaje.

Ascensor. Un nou comitet de primire. Culoar. Sală de aşteptare.

Încăperea era vopsită în culori deschise şi blânde. Pereţi albi, pardoseală din PVC, banchete şi scaune cu spătar din lemn de fag şi tapiţerie din pânză. O doamnă în vârstă, încovoiată de povara anilor, aştepta răbdătoare răsfoind o revistă despre celebrităţi. În faţa ei, ocupând cea mai mare parte a unei canapele, o namilă de tânăr cât un dulap, cu piciorul în ghips şi ochiul învineţit, se juca pe tabletă.

Alice se aşează alături şi intră în vorbă cu el:

— Accident de maşină?

— Fotbal american, răspunse studentul ridicând ochii din ecran. Băieţii de la Albany nu m-au cruţat sâmbăta trecută.

Arătos, zâmbet Ultra Bright, privire cristalină. Probabil că le sucea minţile fetelor. Şi unor băieţi.

— Tableta este conectată la internet, nu-i aşa?

— Exact.

Alice renunţă la ocolişuri.

— Ce-ai zice să câştigi cincizeci de dolari cu uşurinţă?

El ridică dintr-o sprânceană.

— Spune şi-o să vedem.

Ea scoase o bancnotă din buzunar.

— Îmi împrumuţi cinci minute tableta şi încasezi dolarii. Simplu…

— Marşez pentru o sută de dolari.

— Du-te naibii!

— OK, nu te supăra! capitulă el întinzându-i iPad-ul.

Poliţista luă tableta, închise aplicaţia şi deschise navigatorul web pentru a se conecta succesiv la site-urile ziarelor *Liberation, Le Monde* şi *Le Figaro.* Oricât de ciudat putea să pară, Alice nu ştia cum arată Vaughn. În timpul agresiunii asupra ei, ucigaşul purta cască de motociclist. Aceasta era ultima imagine pe care o păstrase întipărită pentru totdeauna în mintea ei. O cască neagră de prădător cu linii tăioase şi muchii ascuţite, o vizieră cu reflexii metalice, un extractor de aer şi o protecţie pentru mandibulă aerodinamică asemenea unui zâmbet terifiant.

Mai târziu, în timpul terapiei, Alice convenise cu psihiatra la care se ducea că nu servea la nimic să răsucească la infinit cuţitul în rană citind articolele din presă care prezentau cazul. Dar ceea ce nu ştia psihiatra era că, în perioada aceea, Alice era convinsă că Vaughn murise.

Ceea ce nu mai era cazul astăzi.

Lansă căutarea şi găsi mai multe fotografii ale ucigaşului publicate de presă în săptămânile de după atac. Vreo zece poze diferite în care Erik Vaughn apărea mai mult sau mai puţin clar. Un bărbat de vreo treizeci şi cinci de ani, brunet, cu o înfăţişare mai degrabă plăcută, dar comună.

Lucrul cel mai tulburător era dificultatea de a stabili un portret definitiv al lui Vaughn pornind de la imaginile diferite. Alice se gândi la acei actori cameleonici pe care îi confunda uneori de la un rol la altul, de la un film la altul, într-atât erau de capabili să se metamorfozeze: Hugh Jackman, Christian Bale, Kevin Spacey, John Cusack…

Scoase din buzunar faxul cu fotografia lui Caleb Dunn şi o compară cu pozele de pe internet. Vaughn şi Dunn erau aceeaşi persoană? Nu-ţi sărea în ochi, dar nu era exclus.

Alice ştia că, în zilele noastre, cu chirurgia estetică, posibilităţile de a modifica o faţă erau aproape infinite. Unii dintre colegii ei fuseseră recent confruntaţi cu criminali care recurseseră la asemenea tehnici de metamorfoză fizică: rinoplastie, inserţie de fire resorbabile în derm pentru a redesena ovalul feţei, otoplastie pentru a corija deformările urechilor, injectarea de acid hialuronic pentru ridicarea pomeţilor, chirurgie dentară pentru a obţine un zâmbet nou…

În timp ce îi restituia tableta proprietarului, îşi simţi telefonul vibrând în buzunar.

Seymour.

Bărbatul care putea pune capăt coşmarului ei.

*

— Ai ajuns la fabrică? îl întrebă ea fără preambul.

— Încă nu, abia am ieşit din Sarreguemines, s-a circulat infernal prin Paris, iar lui Castelli i-a luat ceva timp să localizeze fosta fabrică de zahăr.

— Unde se află?

— Locul este cunoscut sub numele de fundătura Kăstelsheim. Am introdus adresa în GPS-ul meu, dar fără niciun rezultat; sistemul de geolocalizare n-o cunoaşte. Nu-ţi face griji, o s-o găsesc eu până la urmă. Problema este nenorocita asta de ploaie. E frig, toarnă cu găleata şi nu se vede nici la trei metri în faţă.

Pe fundal, Alice auzea zgomotul puternic al ştergătoarelor şi refrenele publicitare ale radioului din maşină: „*Toate meciurile din Liga 1 transmise în sistem multiplex, numai pe RTI!”*

— Te-am sunat pentru altceva, reluă Seymour. A trebuit

să-i pun la curent pe Savignon şi Castelli. Nu pot să le cer să lucreze suplimentar fără să le spun adevărul. O să-şi petreacă noaptea la birou pentru a identifica toate pistele care ar putea să ne fie utile.

— Să le mulţumeşti din partea mea.

— Savignon tocmai m-a sunat în legătură cu numărul de serie al pistolului Glock 22 pe care mi l-ai dat azi-dimineaţă.

Ea înghiţi în sec. Pista asta îi ieşise cu totul din minte.

— Da, cel pe care l-am găsit în geaca mea. Deci?

— L-am introdus imediat în fişierul armelor furate, dar nu figura acolo. În schimb, când i-am vorbit lui Savignon despre Vaughn, el a reacţionat imediat. Acum doi ani, după ce ai fost agresată, când am percheziţionat apartamentul ucigaşului, am găsit o armă de foc.

— Şi?

— Savignon a verificat raportul întocmit: era un Glock 22 şi numărul de serie corespunde.

— Stai aşa, este imposibil. Arma este pusă sub sigiliu şi…

— Savignon a petrecut o oră în încăperea cu obiecte puse sub sigiliu. Arma este de negăsit.

La dracu'!

Coşmarul continua.

— Trebuie să-mi spui adevărul, Alice. Tu ai luat pistolul?

— Seymour! Cum poţi să-mi pui o asemenea întrebare?

— Pentru că suntem în rahat până-n gât.

— Nu este totuşi prima oară când avem probleme cu păstrarea probelor! Îţi aminteşti, acum un an, de gardianul care sustrăgea arme şi cocaină şi le vindea? Poate că el a făcut-o.

— Mda…

— Şi chiar dacă aş fi furat arma, cum aş fi putut s-o introduc pe teritoriul american, să trec de controalele de securitate şi de imigraţie?

Poliţista îl auzi pe colegul ei oftând.

— Vreau din tot sufletul să te cred, Alice, dar trebuie neapărat să clarificăm povestea asta.

Ea simţi că Seymour nu-i spunea tot.

— Mai ai şi altceva?

— Da, şi n-o să-ţi placă. E în legătură cu maşina ta.

— Ai localizat-o?

— Da, în parcul auto de la Charlety. Savignon a aflat că agenţii prefecturii au ridicat-o azi-noapte din de la Câte.

— De unde, mai exact?

Seymour trase adânc aer în piept.

— Ţi-au găsit Audi-ul la ora 4.00 dimineaţa, în mijlocul podului Archeveche. Exact în locul unde a avut Paul accidentul.

Sub efectul surprizei, tânăra fu cât pe ce să scape telefonul.

În acea clipă, uşa sălii de aşteptare se deschise şi un uriaş halat alb băgă capul prin deschizătură.

— Doamna Alice Schäfer? întrebă el cu o voce puternică.

18

Upercut

Omne ignotum pro terribili. *Orice pericol necunoscut este teribil.*

Dicton latin

Doctorul Oliver Mitchell era un vlăjgan ras în cap şi cu

sprâncene stufoase care desenau două accente circumflexe unite deasupra nasului. În pofida staturii impozante şi a unei pilozităţi insolite, semăna cu un student abia ieşit de pe băncile facultăţii: o faţă rotundă ca de păpuşă, luminată de un zâmbet copilăresc, blugi şi bascheţi uzaţi, un tricou cu trupa Ramones care i se vedea de sub halat.

— Nu prea am înţeles povestea cu insuficienţa cardiacă, zise el poftind-o în cabinetul de radiologie.

Alice se hotărî să joace cinstit.

— Era o minciună ca să ajung la dumneavoastră.

— Ia te uită! Original… şi cu tupeu! Sunteţi franţuzoaică, nu-i aşa? ghici el recunoscând accentul.

— Da, sunt căpitan în Brigada Criminalistică din Paris.

Chipul i se lumină.

— Chiar? La numărul 36, pe Quai des Orfèvres? Ca Jules Maigret?

Alice făcu ochii mari. Discuţia lua o întorsătură

y

neaşteptată. Prin ce miracol eroul lui Simenon ajungea într-o conversaţie cu un radiolog fan punk rock, în centrul medical din Greenfield, Massachusetts?

— Soţia mea a făcut un doctorat de literatură franceză la Harvard, explică radiologul. Lucrarea are ca temă Parisul în romanele lui Georges Simenon.

— Aşa se explică…

— Am fost acolo astă-vară. Ah, quai des Orfèvres, piaţa Dauphine, pulpa de raţă confiată şi cartofii à la sarlandaise[20] de la C-aveau du Palais…

---

[20] Cartofi prăjiți în grăsime de rață, cu usturoi și pătrunjel.

Pișcați-mă, cred că visez!…

Alice se hotărî să profite de situaţie.

— Dacă soţia dumneavoastră doreşte, aş putea să vă aranjez o vizită la sediul nostru data viitoare când mai veniţi în Franţa.

— Sunteţi foarte amabilă, ea…

— Între timp, trebuie neapărat să mă ajutaţi, îi tăie ea vorba scoţându-şi jacheta de camuflaj, puloverul şi tricoul.

Rămasă doar în sutien, se apropie de radiolog pentru a-i arăta implantul dreptunghiular de sub piele.

— Ce e ăsta? întrebă el încruntându-şi sprâncenele groase.

— Exact asta aş vrea să ştiu.

Radiologul îşi frecţionă mâinile cu o soluţie antibacteriană şi examină pieptul lui Alice în partea de sus, scoţând un pic în afară, prin presiunea asupra pielii, micuţul dreptunghi cu margini rotunjite.

— Vă doare?

— Nu chiar.

— Seamănă cu un stimulator cardiac, un pacemaker miniatural. Aveţi probleme cu inima?

— Nu. Nici măcar nu ştiu cine mi-a implantat chestia asta, nici de cât timp este în mine.

Fără a se mira vreo clipă de situaţie, doctorul arătă spre un aparat de radiografie din partea stângă a sălii.

— O să facem o poză a toracelui pentru a vedea mai clar ce e acolo.

Alice încuviinţă şi urmă indicaţiile medicului: se lăsă cu torsul gol şi se aşeză în picioare în faţa plăcii care capta imaginea.

— Lipiţi-vă un pic mai mult. Trageţi aer în piept şi ţineţi-vă respiraţia. Aşa.

În mai puţin de două secunde, tubul plasat dincolo de ea îşi declanşă proiecţia mută de raze X.

— Respiraţi normal. Pentru siguranţă, o să facem o imagine de profil.

Repetă operaţiunea, apoi o invită pe Alice să-l urmeze într-o încăpere alăturată. Mitchell se instală la consola de vizualizare, aprinse ecranul, efectuă câteva reglaje de contrast şi dădu print.

— Va dura mult? întrebă ea.

— Nu, developarea este imediată.

O ditamai maşină cubică şi compactă se puse în mişcare şi scoase două clişee. Mitchell luă radiografiile şi le prinse cu clipsuri pe tabla murală luminoasă, căreia îi reglă luminozitatea.

— N-am văzut niciodată aşa ceva! se miră el arătând o pată albă dreptunghiulară.

— Este un microcip? îşi dădu cu presupusul Alice.

— Nu văd foarte bine de ce tip este, răspunse radiologul scărpinându-se în cap.

— Mă gândeam la un microcip RFID21, zise poliţista, de acelaşi tip cu cele care se utilizează la animale. Am participat la o conferinţă despre asta anul trecut în cadrul serviciului: se pare că în America de Sud, unele persoane bogate îşi implantează aşa ceva pentru a putea fi localizate rapid în caz că sunt răpite.

— Şi armata le foloseşte din ce în ce mai des pe militarii

---

[21] Radio-Frequency Identification: identificare prin frecvenţă radio.

trimişi pe front, continuă Mitchell fără să-şi ia ochii de la radiografie. Microcipul stochează toate datele referitoare la starea lor de sănătate. În caz de accident, li se poate accesa dosarul medical printr-o simplă scanare. Este o procedură care a devenit banală, dar microcipul de acest tip este mult mai mic, cam cât un bob de orez. Al dumneavoastră este mult mai mare.

— Ce-ar putea fi, atunci?

Radiologul îşi etală cunoştinţele.

— În ultimii ani, pe piaţa revistelor medicale, numeroase publicaţii menţionau că se fac cercetări pentru a pune la punct microcipuri capabile să livreze în mod automat doze regulate de medicamente, ceea ce ar fi foarte util în cazul anumitor patologii. Asemenea microcipuri există deja în tratamentul osteoporozei, dar, dacă ar fi aşa şi în cazul de faţă, implantul s-ar afla la nivelul şoldului şi, de data asta, ar fi mult mai voluminos.

— Deci? se impacientă Alice.

— Rămân la ideea că este un mini-pacemaker.

— Dar nu am probleme cardiace, v-am spus deja! se enervă ea.

Medicul se întoarse la calculator pentru a efectua o mărire a zonei, printă iarăşi, apoi prinse noul clişeu pe negatoscop.

— Implantul dumneavoastră nu are o formă convenţională, dar sunt aproape sigur că este din titan, zise el.

Alice îşi apropie faţa de radiografie.

— Bine, să admitem că este vorba de un stimulator cardiac. Un coleg de-al meu are unul şi trebuie să se opereze o dată la şapte ani pentru a-i schimba bateria…

— Da, este o operaţie care trebuie făcută între şase şi zece ani. Majoritatea stimulatoarelor cardiace sunt de altfel echipate cu pile cu litium.

Alice arătă spre clişeu.

— Cum faci să încapă pile electrice sau o baterie într-un spaţiu atât de mic?

Cu un aer gânditor, radiologul emise o ipoteză.

— Al dumneavoastră nu are mai mult ca sigur baterie.

— Atunci, cum funcţionează aparatul?

— Poate printr-un sistem de autogenerare: un senzor piezoelectric care ar transforma mişcările cutiei toracice în electricitate. Este una dintre pistele explorate astăzi pentru miniaturizarea stimulatoarelor cardiace.

Mitchell luă o riglă de plastic care zăcea pe calculator şi o folosi pentru a arăta o zonă de pe radiografie.

— Vedeţi acest capăt uşor rotunjit, care seamnă cu o crestătură?

Alice dădu din cap.

— Cred că este un conector care leagă pacemakerul de inima dumneavoastră prin intermediul unei sonde.

— Şi sonda, unde este? întrebă poliţista.

— Nu e nicăieri, asta-i ciudat.

— Şi aparatul de ce este legat?

— De nimic, admise medicul. În această configuraţie, el nu poate trimite impulsuri electrice.

Neîncrezătoare, Alice întrebă:

— Puteţi să mi-l scoateţi?

— Unul dintre colegii mei ar putea, probabil, dar asta necesită operaţie şi analize complementare.

Creierul lui Alice funcţiona la turaţia maximă.

— O ultimă întrebare: am verificat şi nu am niciun fel de cicatrice pe piept, pe gât sau la subsuori. Cum a putut să-mi implanteze microcipul fără să lase nicio urmă?

Mitchell îşi muşcă buza.

— Fie îl aveţi de mult timp…

— Imposibil. Mi-aş fi dat seama, îi tăie ea vorba.

— Fie v-a fost implantat trecând printr-un alt loc.

Sub privirile uluite ale radiologului, Alice îşi desfăcu centura, îşi scoase ghetele şi pantalonii. Îşi examină gleznele, gambele, genunchii… Când, în partea de sus a coapsei stângi, dădu cu ochii de un pansament transparent, inima începu să-i bată cu putere. Dezlipi adezivul şi descoperi o incizie discretă.

— Pe aici vi l-a implantat, ghici doctorul apropiindu-se de cicatrice. Implantul este atât de mic, încât a putut fi urcat printr-un cateter.

Şocată, Alice se îmbrăcă. Ancheta asta nu mai era doar derutantă, înspăimântătoare sau suprarealistă, ci devenea de-a dreptul nebunească.

— În concluzie, port un stimulator fără baterie, fără sondă şi care nu-mi stimulează niciun organ, rezumă ea.

— Este de neînţeles, sunt de acord, se scuză Mitchell.

— Dar, în cazul ăsta, la ce serveşte?

— Asta mă întreb şi eu, recunoscu radiologul.

19

De partea celor vii

Într-o inimă zdrobită Nimeni nu-i primit Fără înaltul

privilegiu De a fi suferit. Emily DICKINSON22

Se însera uşor.

Aşteptând noaptea, soarele îşi revărsa ultimele raze cu ardoarea unui artificier care-şi pregăteşte efectele pirotehnice. Pădurea lua foc. În primul plan, turbionul de flăcări vii al arţarilor, frasinilor şi mestecenilor, reflexele de aur ale zadelor şi focul teilor. Apoi, luciul castaniu-auriu al fagilor, sângele negru al sumacilor şi al stejarilor roşii americani, scânteierea stacojie a scoruşilor. Mai departe, zidul verde al brazilor deasupra cărora era suspendată masa minerală şi colţuroasă a stâncii.

La Greenfield, Gabriel făcuse plinul de benzină, reglase nivelul de ulei şi găsise o nouă roată de rezervă. Când Alice ajunsese la garaj, îi împărtăşise ultimele informaţii de la

Seymour despre originea pistolului şi despre maşina ei Audi, care fusese găsită pe podul Archeveche. Din instinct, ea hotărâse să nu-i vorbească despre corpul străin pe care îl avea implantat sub piele. Prefera să aştepte să se mai lămurească în privinţa lui înainte de a-i da această informaţie neverosimilă.

Reluaseră drumul, dar, în dreptul oraşului Brattleboro, un camion-cisternă plin de carburant se răsturnase pe şosea. Benzina se răspândise peste tot, obligând pompierii şi poliţia să închidă Interstate 91 şi să stabilească un perimetru de securitate pentru a evita orice risc de incendiu.

Constrâns să părăsească autostrada şi să circule pe rutele secundare, Mustangul îşi redusese viteza. Dacă, la început, cei doi poliţişti tunaseră şi fulgeraseră împotriva acestei

---

[22] Traducere de Ileana Mihai-Ştefanescu.

lovituri a sorţii, încet-încet se lăsaseră toropiţi de liniştea locurilor pe care le traversau. Se conectaseră la o staţie de radio locală care transmitea melodii clasice: *American Pie* de Don McLean*, Just for Today* de George Harrison, *Heart of Gold de* Neil Young… Şi chiar cumpăraseră de pe marginea drumului, de la un producător local, cidru şi gogoşi cu scorţişoară.

Timp de aproape o oră, nu se mai gândiră la anchetă.

Peisajul era agreabil, punctat de cărări, de poduri acoperite, de privelişti panoramice şi de pârâiaşe de munte. Cel mai adesea vălurit, relieful devenea uneori neted pe mai mulţi kilometri. Şoseaua căpăta atunci aspectul unui drum de ţară de-a lungul căruia se înşirau târguşoare pitoreşti, ferme atemporale şi păşuni întinse pe care păşteau vaci de lapte.

Alice se lăsă legănată pentru o vreme de bâzâitul maşinii. Decorul îi amintea de vacanţele petrecute în Normandia pe când era mai tânără. Timpul încremenise. De câte ori treceau printr-un sat, aveau senzaţia că se întorc înapoi în timp cu o sută de ani. Era ca şi cum străbăteau o carte poştală din Noua Anglie, ilustrată cu vechi hangare agricole, lăptării cu acoperişuri mansardate şi frunzişuri scânteietoare.

*

Farmecul se rupse când Alice deschise torpedoul pentru a-şi lua pistolul. În primii ani de poliţie, îi luă peste picior pe colegii mai în vârstă care purtau armă chiar şi când ieşeau din tură. Dar, odată cu trecerea timpului, ajunsese şi ea ca ei: avea nevoie să simtă greutatea armei la piept pentru a fi pe deplin liniştită, în perfect acord cu ea însăşi.

Pistolul era acolo unde îl lăsase, băgat în tocul lui de piele,

dar, lângă el, se afla o jucărie de copil: o maşinuţă din metal cu o caroserie albă cu dungi albastre. Replica exactă a Mustangului Shelby în care mergeau.

— Ce-i asta?

Gabriel aruncă o privire la jucărie.

— Un gadget care l-o fi amuzat probabil pe Kenny, presupun.

— Nu era aici mai devreme.

Gabriel ridică din umeri.

— Probabil, n-ai văzut bine.

— Sunt sigură că torpedoul era gol când mi-am lăsat arma, zise răspicat tânăra.

— Ce importanţă are? se irită el.

— Credeam că ne spunem totul.

Keyne oftă.

— OK, verişorul lui Barbie mi-a dat-o. Un tip foarte simpatic, de altfel. Colecţionează Hot Wheels[23]. Are cel puţin trei sute. E aiurea, nu?

— Da, e aiurea… repetă ea fără să-l scape din ochi.

El îşi manifestă exasperarea ridicând tonul.

— Ce? Tipul a vrut să-mi facă plăcere, oferindu-mi maşinuţa asta. Am luat-o ca să nu-l jignesc, punct. A fost un simplu gest de politeţe. Poate că nu e necesar să ne petrecem toată seara vorbind despre asta!

Alice explodă.

— Încetează, nu mă mai prosti în faţă! Vrei să mă faci să cred că ţărănoiul ăla te-a simpatizat atât de mult, încât ţi-a făcut cadou o maşinuţă din colecţia lui? Şi mai are şi eticheta

---

[23] Marcă de jucării americană, cunoscută mai ales pentru maşinuţele miniaturale.

cu preţul pe ea!

Nervos, Gabriel o măsură cu îmbufnare, apoi îşi aprinse ţigara pe care o avea după ureche. Trase mai multe fumuri care parfumară interiorul maşinii. Deranjată de fum, Alice coborî geamul. Tot nu-l scăpa din priviri pe partenerul ei, scrutându-i ochii întunecaţi, trăsăturile schimonosite de furie, sperând să discearnă un adevăr, să pătrundă un mister.

Şi, brusc, îi pică fisa.

— Ai un fiu, murmură ea, ca şi cum vorbea singură.

El încremeni. Se lăsă tăcerea. Ea insistă:

— Pentru el ai cumpărat jucăria.

Gabriel întoarse capul spre ea. Privirea lui întunecată sclipea precum petrolul. Alice înţelese că înainta pe un teren minat.

— Este adevărat, recunoscu el trăgând din ţigară, am un băieţel. Voiam pur şi simplu să-i fac un cadou. E interzis?

Cuprinsă de pudoare, Alice nu mai era în largul ei şi nici foarte sigură că vrea să continue conversaţia. Totuşi, întrebă cu o voce blândă:

— Cum îl cheamă?

Gabriel dădu radioul mai tare şi clătină din cap. Nu prevăzuse această intruziune intempestivă în intimitatea lui.

— Cred că avem alte probleme de rezolvat acum, Schäfer…

O mască de tristeţe îi acoperi chipul. Clipi de mai multe ori din ochi şi în cele din urmă zise:

— Îl cheamă Theo. Are şase ani.

După intonaţia vocii, Alice înţelese că subiectul era deosebit de dureros.

Emoţionată, dădu radioul mai încet şi încercă să-i spună o vorbă de alinare:

— Este o maşinuţă frumoasă, zise ea arătând spre jucărie. O să-i placă.

Fără menajamente, Keyne îi smulse jucăria din mână şi o aruncă pe fereastră.

— Nu-mi foloseşte la nimic. Oricum n-o să-l mai văd niciodată.

— Gabriel, nu!

Ea apucă de volan pentru a-l forţa să oprească. Exasperat, Gabriel frână brusc, trase pe marginea drumului şi sări afară din maşină.

Urmărindu-l în oglinda retrovizoare, Alice îl privi cum se îndepărtează. Se aflau pe un drum panoramic îngust care şerpuia spre vale. Îl văzu aşezându-se pe o stâncă ieşită în afară, care înainta în gol ca o promenadă sub cerul liber. Îşi termină ţigara şi îşi aprinse imediat alta. Alice ieşi din maşină, recuperă maşinuţa, apoi se apropie de Gabriel.

— Îmi pare rău, zise ea aşezându-se lângă el pe stâncă.

— Nu sta acolo, e periculos.

— Dacă este periculos pentru mine, este periculos şi pentru tine.

Ea se aplecă în faţă şi zări în jos un lac. Paleta efemeră a culorilor toamnei se reflecta în apă cu intensitate.

— De ce nu îl vezi mai des?

El făcu un gest evaziv.

— Trăieşte la Londra cu mama lui. E o poveste lungă.

Alice îi luă o ţigară din pachet, dar nu reuşi s-o aprindă din

cauza vântului. Gabriel i-o întinse pe-a lui şi, chiar când ea se aştepta mai puţin, începu să-şi spună oful:

— N-am lucrat mereu la FBI. Înainte de a lua examenul de admitere la Biroul Federal, am fost poliţist de teren la Chicago.

Miji ochii, lăsând amintirile să-l năpădească.

— Este oraşul în care m-am născut şi unde am întâlnit-o

— >

pe soţia mea: am crescut amândoi în Ukrainian Village, cartierul imigranţilor din Europa de Est. Un loc destul de liniştit situat în nord-vestul sectorului Loop.

— Lucrai la Secţia Omucideri?

— Da, dar cea a cartierelor din sud, care acoperă locurile cele mai fierbinţi ale oraşului: districtele Englewood, New City…

Trase lung din ţigară, apoi continuă:

— Zone mizerabile şi cangrenate de găşti, stăpânite de frică şi disperare, unde poliţia nu mai poate să facă mare lucru. Teritorii întregi aflate sub controlul unor golănaşi care se cred Scarface şi care fac să domnească teroarea prin focuri de pistoale-mitralieră.

Un trecut nu foarte îndepărtat îi revenea în memorie. Un trecut pe care ar fi vrut să-l ţină la distanţă, dar pe care fără voia lui tocmai îl dezgropa.

— N-ai avut niciodată impresia că noi, poliţiştii, lucrăm pentru morţi? Dacă te gândeşti bine, ei sunt adevăraţii noştri clienţi. Lor trebuie să le dăm socoteală. Ei sunt cei care vin să ne bântuie nopţile atunci când nu le găsim asasinul. Asta îmi reproşa adeseori soţia mea: „Oamenii cu care îţi petreci cea

mai mare parte a timpului sunt morţii. Nu eşti niciodată de partea celor vii". În fond, nu greşea…

Alice îl întrerupse pe Gabriel înainte ca el să-şi termine monologul:

— Este fals! Dimpotrivă: lucrăm pentru familiile lor, pentru oamenii care îi iubeau. Pentru a le permite să accepte pierderea celor dragi, pentru a face dreptate, pentru a face în aşa fel ca ucigaşii să nu recidiveze!

El făcu o mutră sceptică şi îşi continuă povestirea.

— Într-o zi, m-am hotărât să îi ajut *cu adevărat* pe cei vii. În Englewood, eram zilnic în contact cu membrii unei asociaţii de mediatori. Nişte oameni heterocliţi, cei mai mulţi

»» *3 i* asistenţi sociali şi foşti recidivişti proveniţi din cartier, care îşi uniseră forţele pentru a face ceea ce noi, reprezentanţii legii, nu mai eram în stare: să ameliorăm relaţiile, să evităm conflictele, să calmăm tensiunile. Şi mai ales să-i salvăm pe cei care mai puteau fi salvaţi.

— Cei mai tineri?

— Cei care nu erau încă dependenţi de droguri. Uneori, voluntarii nu ezitau să acţioneze la limita legalităţii. De multe ori, i-am ajutat să „exfiltreze" tinere prostituate din cartier furnizându-le acte false, ceva bani confiscaţi în timpul arestărilor dealerilor, un bilet de tren pentru Coasta de Vest, adresa unei locuinţe, promisiunea unui loc de muncă…

Ca şi Paul… gândi fără să vrea Alice.

Pădurea se reflecta în ochii lui Gabriel, dând privirii lui o intensitate tulburătoare.

— Convins că fac bine, nu mi-am dat seama de cine mă luam. Hotărâsem să nu ţin seama de avertismentele sau de ameninţările pe care le primeam. Ar fi trebuit, căci

proxeneţii şi baronii drogurilor nu glumesc când te iei de uneltele muncii lor.

Îşi continuă povestirea, întrerupând-o cu momente de tăcere:

— În ianuarie 2009, sora mai mică a soţiei mele plănuise să meargă în weekend la schi împreună cu prietenele ei, pentru a-şi sărbători ziua de naştere. Ne ceruse să-i împrumutăm maşina noastră 4 x4, iar noi acceptaserăm. Mă mai văd şi-acum stând în picioare pe verandă şi făcându-i semn cu mâna: „Să fii prudentă, Johanne! Nu te da mare pe pârtiile negre de schi!" În seara aceea, purta o căciulă cu moţ. Frigul îi îmbujorase obrajii. Avea optsprezece ani. Era plină de viaţă. S-a urcat la volanul maşinii de teren, a întors cheia de contact şi… vehiculul a explodat chiar sub ochii noştri. Ticăloşii din Englewood nu ezitaseră să-mi pună un dispozitiv cu bombă în maşină…

Gabriel făcu o pauză pentru a-şi aprinde o nouă ţigară cu chiştocul celei dinainte, apoi continuă:

— Chiar a doua zi după înmormântarea surorii ei, soţia mea a plecat împreună cu fiul nostru. S-a stabilit la Londra unde locuia o parte din familia ei. Apoi lucrurile s-au precipitat: a cerut divorţul şi am fost sfâşiat de dulăii pe care-i angajase pentru a o apăra. Am fost acuzat că sunt violent, că sunt alcoolic, că umblu cu prostituate. Au adus ca probe mărturii false şi SMS-uri scoase din context. N-am ştiut cum să ripostez şi a obţinut custodia exclusivă a lui Theo.

A tras un ultim fum din ţigară, după care a strivit-o de stâncă.

— N-aveam dreptul să-mi văd fiul decât de două ori pe an. Aşa că, într-o bună zi, am cedat psihic. M-am dus la soţia mea în Anglia şi am încercat s-o înduplec, dar s-a împotrivit. Avocaţii ei s-au dezlănţuit şi au obţinut un ordin de restricţie *f > i* care îmi interzice acum să-l văd pe Theo.

Un văl de resemnare îi umbri privirea. Se lăsa noaptea. Vântul se pornise să bată şi începea să se facă frig. Emoţionată.

Alice îi puse mâna pe antebraţ, dar soneria telefonului le întrerupse brusc momentul de intimitate.

Se uitară unul la altul, conştienţi că poarta întredeschisă a acelei grădini secrete era pe punctul de a se închide la loc. Alice apăsă pe tasta mobilului.

*

— Da, Seymour? răspunse ea punând pe difuzor.

— Am găsit fabrica de zahăr. Sunt chiar acolo. La naiba, e deprimant rău locul ăsta, complet izolat. Aici au fdmat *Evil Dead,* nu-i aşa?

— Descrie-mi ce vezi.

— Seamănă cu anticamera infernului.

— Nu exagera totuşi.

— În plus, toarnă cu găleata şi n-am luat umbrelă.

— Mi se rupe, Seymour! Ai lanterna, cleştele şi tuburile fluorescente?

— Da, da. Am pus totul în geantă.

Amplificată de difuzor, vocea răguşită a poliţistului ieşea din telefon şi răsuna în vale, ricoşând în pereţii muntelui.

— Din ceea ce mi-a zis Castelli, fabrica este abandonată de mai bine de treizeci de ani. Sunt în clădirea centrală. Este pe jumătate prăbuşită. Totul este mâncat de rugină şi invadat

de buruieni înalte cât un stat de om.

Alice închise ochii pentru a-şi aminti cu precizie topografia locului aşa cum i-o descrisese tatăl ei.

— Bine. Ieşi de acolo prin spate şi caută o zonă de depozitare. O clădire care să aducă a siloz.

Trecură câteva secunde până să se audă iar vocea lui Seymour.

— OK, văd un fel de rezervor înalt şi îngust, acoperit de iederă. Parcă ar fi scula unui uriaş verde!

Alice nu gustă gluma de prost gust.

— Dă ocol turnului până găseşti trei puţuri din piatră. O nouă aşteptare.

— Gata, le văd. Sunt astupate cu grătare metalice.

Alice simţea cum i se accelerează bătăile inimii.

— Începe cu cel din mijloc. Poţi să scoţi grătarul?

— Stai să-mi conectez kitul handstree… E-n regulă, grilajul nu este sudat. În schimb, sub el, se află o trapă din fier forjat.

— Poţi s-o ridici?

— Fir-ar să fie, cântăreşte o tonă! Gata, se deschide.

Tânăra poliţistă trase adânc aer în piept.

— Ce vezi în interior?

— Nimic…

Alice îşi pierdu răbdarea:

— Luminează cu lanterna, ce naiba!

— Exact asta fac, Alice! Nu e nimic, dacă-ţi spun!

— Aprinde un tub fluorescent.

Ea îl auzi bombănind la celălalt capăt al liniei.

— Cum naiba funcţionează chestiile astea…

Exasperată, Alice ridică tonul:

— Iei batonul luminos, îl pliezi în două, îl scuturi pentru a-l activa și îl arunci în fundul gropii.

Mai trecură câteva secunde, apoi Seymour confirmă:

— Puțul este gol și complet secat.

Fir-ar să fie, nu pot să cred!

— Ce trebuia să găsesc? întrebă Seymour.

Alice își luă capul în mâini.

— Cadavrul lui Vaughn.

— Ai luat-o razna!

— Uită-te și în celelalte două puțuri! ordonă ea.

— Grătarele sunt ruginite și înțepenite. Probabil nu le-a mai ridicat nimeni de ani de zile!

— Apucă grătarul cu cleștele și trage!

— Nu, Alice, nu mai fac nimic! M-am săturat de tâmpeniile tale. Mă întorc la Paris!

Neputincioasă, în mijlocul pădurii, la mai bine de șase mii de kilometri de vechea fabrică din regiunea râului Moselle, Alice strânse pumnii cu furie. Seymour se înșela. Era un cadavru în fabrica aia. Era sigură.

Se pregătea să închidă telefonul când, la celălalt capăt, un horcăit și un potop de înjurături îi sparseră tâmpanele.

— Seymour? se alarmă ea.

Tăcere. Schimbă o privire îngrijorată cu Gabriel, care, chiar dacă nu înțelegea tot ce-și spuneau cei doi francezi, simțea tensiunea crescând.

— Seymour, ce se întâmplă? strigă ea în aparat.

Urmă o pauză lungă, în timpul căreia auziră o serie de zdrăngănituri metalice. În cele din urmă, Seymour zise:

— Ei, drăcia dracului… Aveai dreptate, am… am găsit un cadavru!

Alice închise ochii ca pentru a-i mulţumi Cerului.

— Dar nu este în puţ! continuă poliţistul.

Nu este în puţ?

— Corpul este în cabina unui excavator vechi!

Albă la faţă, Alice întrebă pe nerăsuflate:

— E Vaughn?

— Nu, este o femeie tânără! Este legată strâns la mâini şi la gură. Stai puţin… cu o pereche de ciorapi, fir-ar să fie! A fost strangulată cu o pereche de ciorapi!

Alice încercă să-şi păstreze sângele-rece.

— În ce stare de descompunere este cadavrul?

— E noapte şi nenorocita asta de ploaie… nu văd mare lucru… După părerea mea, e moartă de câteva zile cel mult.

Pe chipul lui Gabriel se citea perplexitatea.

— Ai putea să-mi spui şi mie ce se petrece?

Alice îi rezumă rapid situaţia în engleză. Imediat, o întrebare ţâşni de pe buzele agentului federal:

— *Ask him what color the tights are. Acording to the eyewitnesses, on the day of her murder, Elizabeth Hardy was wearing PINK tights*h

— Ce culoare au ciorapii, Seymour? întrebă Alice.

— Mi-e imposibil să-ţi spun, e prea întuneric… Trebuie să te las, Alice, trebuie să anunţ poliţia locală.

— Aşteaptă, Seymour! Culoarea ciorapilor, te rog!! urlă24

— Roşii, cred… nu, mai degrabă roz, nuanţă el înainte de a închide.

Alice şi Gabriel se priviră înmărmuriţi.

---

[24] „întreabă-l ce culoare au ciorapii. Potrivit declaraţiilor martorilor, în ziua în care a fost asasinată, Elizabeth Hardy purta nişte ciorapi ROZ “ (în original, în limba engleză).

Coşmarul continua.

20

În casă

Oamenii caută lumina într-o grădină fragilă unde culorile se înfioară.

Jean TARDIEU

O lună plină apăsa pe cerul nopţii şi sfida norii.

Era un ger cumplit.

În interiorul maşinii, aparatul de încălzire nu sufla decât un aer călduţ. Alice îşi frecă mâinile pentru a-şi le dezmorţi şi le băgă în mânecile puloverului. Aprinsese plafoniera şi ţinea harta rutieră desfăcută pe genunchi. Aplecat înainte, posomorât la faţă, Gabriel conducea cu mâinile încleştate pe volan. De la apelul lui Seymour, merseseră aproape trei ore, continuând să urce mai sus înspre nord. După un drum atât de lung, inconfortul Mustangului Shelby începea să se facă simţit în mod dureros: garda la sol foarte joasă, suspensii preistorice, încălzire defectuoasă…

Concentrat asupra drumului, Gabriel luă un viraj foarte strâns şi acceleră, propulsând maşina pe un drum abrupt care şerpuia printre cheile Munţilor Albi. Nu mai întâlniseră nicio maşină de kilometri întregi. Locul era pustiu.

În jurul lor, natura se impunea cu toată puterea. Pădurea era neagră, ameninţătoare, fără nuanţe. Paleta de culori autumnale lăsase loc unei tente omogene, numai umbre, de un negru abisal.

La cotitura serpentinelor, zăreau uneori valea înecată în ceaţă şi o cascadă în trepte, ale cărei căderi de apă desenau paliere argintii în stâncă.

Cu ochii încercănaţi din cauza oboselii şi a lipsei de somn, Alice se tot gândea la ceea ce îi dezvăluise Seymour: nu numai că Vaughn nu murise, dar mai era şi activ. În urmă cu zece zile, asasinase o infirmieră aici, în Noua Anglie, şi, la puţin timp după, revenise în Franţa ca să ucidă din nou şi să depună cadavrul în fosta fabrică de zahăr.

Vaughn nu acţiona singur, Alice era sigură de asta. Întâlnirea ei cu Gabriel nu era rodul hazardului. Vaughn îi reunise pe amândoi pentru a-i provoca şi pentru a-i sfida. Numai că această punere în scenă macabră nu putea fi opera unui individ izolat. Din punct de vedere material şi logistic, un singur om era incapabil să orchestreze un asemenea puzzle.

Alice se frecă la ochi. Nu mai putea gândi limpede, rotiţele creierului i se învârteau cu încetinitorul.

O întrebare o chinuia totuşi: de ce tatăl ei o minţise în legătură cu moartea lui Vaughn?

Îşi frecţionă umerii şi şterse aburul care se aduna pe geam. Peisajul lugubru o influenţa. I se strângea stomacul de frică şi doar prezenţa lui Gabriel o mai împiedica acum să nu se lase cuprinsă de panică.

Mai parcurseră vreo cincisprezece kilometri şi ajunseră în faţa unui gărduţ din bârne de lemn care deschidea o scurtătură prin pădure.

— Aici este! zise Alice ridicând ochii din hartă.

Maşina viră la stânga şi o luă pe un drum forestier mărginit de brazi. După o sută de metri, pasajul se îngustă, ca şi cum copacii făceau corp comun pentru a-i respinge pe cei doi intruşi. Cuplul se afundă în tunelul de vegetaţie. Acele de brad zgâriau uşor caroseria Mustangului, unele crengi

loveau geamurile portierelor, solul devenea mai instabil. Imperceptibil, coniferele îi prindeau în capcană.

Deodată, venit de nicăieri, un corp întunecat țâșni în fața mașinii. Alice urlă, Gabriel călcă pedala de frână și trase de volan cu toată puterea pentru a evita obstacolul. Automobilul derapă și izbi trunchiul unui brad care îi smulse o oglindă retrovizoare, îi făcu țăndări unul dintre geamurile laterale din spate și provocă desprinderea plafonierei.

Tăcerea. Frica. Apoi un boncăluit lung.

Un elan… gândi Alice privind cum se îndepărtează silueta unui animal mare, cu coarne rămuroase în formă de evantai.

— Ți-ai rupt ceva? verifică Gabriel.

— Sunt bine, zise Alice. Tu?

— Voi supraviețui, o asigură el învârtind cheia în contact.

Parcurseră cinci sute de metri până ajunseră într-o poiană în mijlocul căreia se afla clădirea unei ferme.

Își parcară mașina în apropierea locuinței și stinseră farurile. Lumina lunii era suficientă pentru a distinge căsuța. Era o construcție dreptunghiulară cu pereții îmbrăcați în panouri de lemn și un acoperiș cu două versante învelite cu șindrilă de cedru. Două lucarne făcute în vârf păreau să-i observe cu o privire disprețuitoare. Obloanele nu erau închise și înăuntru era întuneric beznă.

— Nu e nimeni, constată Gabriel.

— Sau cineva vrea să ne facă să credem așa ceva, nuanță Alice.

Ea legă cele două șnururi de la geantă și i-o întinse lui Gabriel.

— Ia asta, îi ordonă ea în timp ce-și recupera arma din torpedou.

Scoase Glock-ul din toc, îi verifică încărcătorul, ridică piedica de siguranţă şi puse degetul pe trăgaci.

— Doar n-ai de gând să te duci acolo fără să te acopere cineva? întrebă Gabriel.

— Ai o altă soluţie?

— O să fim împuşcaţi!

— Dacă Vaughn ar fi vrut să ne ucidă, ar fi făcut-o de mult.

Ieşiră în frig şi înaintară spre casă. Aburul care le ieşea din gură desena rotocoale argintii ce se evaporau în noapte.

Se opriră în faţa unei cutii de scrisori tradiţionale, acoperită cu un strat de vopsea scorojită.

CALEB DUNN

Numele gravat cu aparatul de sudură nu lăsa nicio îndoială asupra identităţii proprietarului.

— Cel puţin n-am greşit şandramaua, zise Gabriel deschizând cutia.

Era goală. Cineva ridicase recent corespondenţa.

Continuară să meargă până la verandă, unde găsiră un ziar.

— *USA Today* de astăzi, observă Gabriel după ce rupse folia de protecţie din plastic.

Puse exemplarul pe un scaun-balansoar vechi.

— Dunn nu s-a întors deci acasă, deduse Alice aruncând o privire la cotidian.

Gabriel se postă în faţa intrării şi păru să ezite.

— Din punct de vedere juridic, n-avem niciun motiv întemeiat să ne aflăm aici. Dunn nu este suspectat în mod oficial de nimic. N-avem mandat, n-avem…

— Şi deci? se impacientă Alice.

— Deci, dacă am putea intra în casă fără să spargem uşa…

Poliţista băgă arma în toc şi se aşeză în genunchi în faţa încuietorii.

— Dă-mi geanta.

Scotoci în geanta-sac şi scoase un plic mare din hârtie kraft, pliat în două, în care erau radiografiile toracice făcute cu puţin timp în urmă la Greenfield.

— Unde ai găsit astea? întrebă Gabriel văzând clişeele radiologice.

— O să-ţi explic mai târziu, Keyne. Punem pariu că uşa a fost doar trântită şi s-a închis automat? Nu cred că te temi prea tare de hoţi într-un astfel de loc.

Alice înseră foaia rigidă între uşă şi cadru şi împinse de mai multe ori. Fără succes.

— Las-o baltă, Schäfer, nu suntem într-un film, e încuiată cu cheia.

Dar ea insistă, ridicând radiografia, zgâlţâind în acelaşi timp uşa şi lovind-o uşor cu piciorul mai în sus până când limba broaştei se răsuci, efectuând o jumătate de întoarcere şi eliberând deschiderea uşii.

Alice îi aruncă o privire victorioasă lui Gabriel şi îşi scoase pistolul din toc. Apoi cei doi poliţişti intrară în casă.

*

Prima constatare: casa era încălzită. Prima deducţie: când şi-a părăsit bârlogul, Dunn avea de gând să se întoarcă repede.

Gabriel aprinse lumina. Interiorul era simplu: un soi de cabană mare de vânătoare, bine conservată, cu pardoseală din cărămidă veche, pereţi din scânduri cu nervuri şi sobă cu lemne. În salon, piesele principale erau o canapea de colţ

atât de tocită, încât i se vedea urzeala şi un monumental şemineu din piatră deasupra căruia trona un cap de căprioară împăiat. Patru arme erau etalate în rastel.

— Nişte puşcoace bune de tras în turturele şi potârnichi, arătă Gabriel. Nimic altceva.

Singurele concesii făcute modernităţii erau nişte fanioane ale echipei de baseball Red Sox, un ecran HD, o consolă de jocuri, un laptop şi o imprimantă micuţă puse pe o masă din lemn brut. Trecură în bucătărie. Aceeaşi topografie: pereţi cam degradaţi, maşină de gătit din fontă, cratiţe

i

vechi din cupru.

Urcară la etaj şi descoperiră un culoar pe care se aflau trei camere mici, austere şi aproape goale.

Când se întoarseră la parter, cei doi anchetatori se apucară să deschidă dulapurile şi să tragă sertarele, se uitară pe sub perne şi pe sub pledul din tartan de pe canapea. Nimic, în afară de puţin haşiş ascuns într-un castron. Greu de crezut că acea cabană era vizuina unui criminal în serie.

— E ciudat că nu există nicio fotografie personală, observă Gabriel.

Alice se aşeză în faţa laptopului şi îl deschise. Nu tu parolă, nu Photoshop, istoricul căutărilor pe Net suprimat. O adevărată cochilie goală.

Alice stătu puţin şi se gândi. Ajunse la concluzia că Dunn îşi expediase probabil e-mailurile folosind site-ul firmei care-i asigura accesul la internet. Se conectă la el – era singurul site menţionat la rubrica Favoriţi –, dar nu găsi decât facturi lunare, spamuri şi reclame.

Cât despre Gabriel, el continua să scotocească. Într-un

dulap din bucătărie găsi o prelată din plastic şi o rolă de bandă izolatoare pe care le puse deoparte ca să astupe geamul spart al maşinii. Apoi văzu o fereastră mare cu ghilotină care dădea în spatele pădurii. O deschise din curiozitate şi provocă un curent de aer care trânti uşa de la intrare, rămasă până atunci deschisă. Ridicând capul, Alice se albi la faţă.

Sări de pe scaun, se apropie de intrare şi încremeni. Pe partea interioară a uşii, fixate cu ajutorul unor cuie groase şi ruginite, trei fotografii pe care ea le păstra mereu în portofel.

Mai întâi o fotografie a lui Paul zâmbind cu toată gura, făcută pe Coasta Amalfitană în grădinile suspendate de la

Ravello. Apoi o poză cu una dintre ecografiile ei. Cea din luna a cincea.

Alice închise ochii. Într-o secundă ţâşniră într-un flash toate emoţiile pe care le simţise în acea zi văzându-şi bebeluşul pe ecran. Totul putea fi deja identificat: forma delicată a feţei, ovalul ochilor, nările minuscule, mânuţele, degetele fine. Şi zgomotul hipnotizant al ritmului cardiac. *PAPAM, PAPAM, PAPAM…*

Deschise ochii şi văzu a treia imagine: era legitimaţia ei tricoloră de poliţist. Şi ea era prinsă pe uşă, dar autorul mârşăviei avusese grijă s-o rupă în două.

PAPAM, PAPAM, PAPAM… Auzea zgomotul propriei inimi care-i bătea în piept amestecat cu amintirea bătăilor de inimă ale fiului ei. Deodată, încăperea începu să se învârtă cu ea. Un val de căldură o înecă şi simţi o nevoie stringentă de a vomita. Abia mai avu timp să-şi dea seama că cineva o ţinea şi îşi pierdu cunoştinţa.

*

Tunetul bubuia, făcând să tremure geamurile. O serie de fulgere brăzdă interiorul clădirii. Alice îşi revenise repede din leşin, dar era galbenă ca ceara. Gabriel zise cu fermitate:

— N-are rost să stăm o veşnicie în baraca asta. Trebuie să-l găsim pe Caleb Dunn şi nimic nu dovedeşte că va trece din nou pe aici.

Alice şi Gabriel se aşezaseră de o parte şi de alta a mesei de lemn din salon în mijlocul căreia desfăcuseră harta rutieră a regiunii. Agentul federal îşi continuă raţionamentul.

— Fie Dunn şi Vaughn sunt unul şi acelaşi, fie Dunn ne va duce la Vaughn. Într-un fel sau altul, acest bărbat deţine o parte importantă a adevărului.

Alice încuviinţă. Ea închise ochii pentru a se concentra mai bine. Analiza ADN arătase că sângele de pe cămaşa ei era al lui Dunn. Aşadar, Dunn fusese rănit de curând. Noaptea trecută sau în primele ore ale dimineţii. Şi rana lui era probabil suficient de gravă pentru a nu se întoarce acasă. Dar unde era el acum? într-o ascunzătoare, fără îndoială… Sau într-un centru medical pur şi simplu.

Ca şi cum i-ar fi citit gândurile, Gabriel zise:

— Şi dacă Dunn este îngrijit chiar în spitalul la care lucrează?

— Să dăm un telefon şi să verificăm, sugeră Alice apăsând pe o tastă pentru a activa calculatorul.

Poliţista se conectă la internet pentru a găsi Sebago Cottage Hospital.

Notă adresa, numărul de telefon şi încercă să identifice amplasarea pe hartă.

— Aici este, zise ea arătând malul unui lac în formă de bec

electric. Sunt doar 60 de kilometri.

Gabriel nuanţă:

— Cu timpul care ne trebuie ca să coborâm înapoi, sunt cel puţin două ore de drum.

— Să sunăm la direcţia spitalului şi să întrebăm dacă Dunn este internat acolo.

El clătină din cap.

— Nu ne vor spune nimic la telefon. Există chiar riscul să-l alerteze pe Dunn.

— Deci mergem la plesneală?

— Poate că nu. Am o altă idee. Dă-mi telefonul tău.

Gabriel formă numărul spitalului, îi răspunse centralista, dar, în loc să încerce să vorbească la direcţie, ceru să i se facă legătura la postul de gardă.

— Serviciul de pază, vă ascult, anunţă o voce nonşalantă care nu se potrivea deloc cu funcţia.

— Bună seara, sunt un prieten al lui Caleb Dunn. Mi-a zis că l-aş putea găsi la acest număr. Aş putea vorbi cu el?

— Păi, va fi cam greu s-o faci, băiete. Din câte se pare, Caleb a încasat o boabă în biftec. E într-adevăr aici, dar de partea cealaltă a barierei, dacă înţelegi ce vreau să spun…

— Dunn este aici? La Sebago Cottage Hospital?

— Cel puţin, aşa mi-a zis şefa.

— Şefa?

— Katherine Koller, directoarea adjunctă a spitalului.

— Şi se ştie cine a tras în el?

— N-am nici cea mai mică idee. Ştii, ăstora de-aici nu le prea place să punem întrebări;

Gabriel îi mulţumi gardianului şi închise.

— Să mergem, zise Alice. De data asta, îl prindem!

Voia să lase în jos capacul laptopului, dar îşi întrerupse gestul.

— Numai un minut.

Profită de accesul la internet pentru a-şi verifica e-mailurile. Trecuseră mai bine de cinci ore de când îl sunase pe Franck Marechal, comisarul Direcţiei Regionale a Poliţiei Transporturilor. Poate găsise imaginile cu maşina ei pe camerele de supraveghere ale parcării subterane din Bulevardul Franklin-Roosevelt. La drept vorbind, de data asta, nu credea deloc în promptitudinea lui Marechal.

Dar se înşela, avea un e-mail în căsuţa poştală.

De la: Franck Marechal

Către: Alice Schäfer

Subiect: Supraveghere Vinci/FDR

Salut Alice.

Uite imaginile de pe camerele de supraveghere corespunzătoare numărului de înmatriculare pe care mi l-ai dat. N-am putut compresa fişierul video care rămânea prea mare pentru a fi trimis prin e-mail, dar ţi-am făcut nişte capturi de ecran. Sper să-ţi fie de ajuns.

Te pup.

Franck

Urmau patru fotografii ataşate.

Alice scrută ecranul mai de aproape.

Ora 20.12: două poze arătau intrarea automobilului Audi în parcare. Calitatea imaginilor captate nu era chiar aşa de proastă cum pretinsese Seymour. Prin geamul parbrizului, Alice distinse foarte bine faţa ei şi faptul că era singură. **Ora**

00.17: alte două poze dovedeau ieşirea maşinii din parcare. De data asta, Alice era în mod vizibil însoţită şi nu mai conducea ea. Conform imaginilor, părea prăbuşită, aproape inconştientă, pe scaunul pasagerului. La volan se afla un bărbat. Chiar dacă pe prima fotografie nu i se vedea faţa, pe cea de-a doua avea capul ridicat.

Alice deschise poza pe tot ecranul şi dădu zoom folosindu-se de touchpad.

În acel moment, sângele îi îngheţă în vine.

Nu era nicio îndoială.

Bărbatul de la volanul maşinii era Seymour.

21

Vălul de sidef

Vai de cine este singur fi cade, jură să aibă pe altul care să-l ridice.

ECLEZIASTUL 4: IO25

Mustangul se afunda în beznă.

Furtuna se abătea asupra muntelui cu o forţă devastatoare. Vântul făcea maşina să se balanseze, ploaia bătea în geamuri şi pe prelata din plastic, provocând un zgomot infernal.

Trecuseră de vârful defileului de o jumătate de oră şi începuseră o coborâre lungă şi vertiginoasă spre vale. Drumul era numai serpentine strânse, devenite alunecoase din cauza ploii.

Alice ţinea în mâini poza din parcare pe care se distingea faţa lui Seymour. Încercase de mai multe ori să-şi sune

---

[25] Traducerea Dumitru Cornilescu. (N. red.)

„prietenul”, dar de fiecare dată intra căsuţa vocală. Îşi coborî ochii spre fotografie şi o privi cu atenţie la lumina slabă a telefonului.

Se vedea aşezată alături de Seymour în Audi. Părea deprimată şi beată mangă, dar nu total inconştientă.

Cum putea să nu-şi amintească de acel episod care data de noaptea trecută? încercă din nou să-şi reîmprospăteze memoria, dar acelaşi văl de sidef îi bara accesul la amintiri. Totuşi, tot forţându-se, Alice avu brusc senzaţia că rotitele creierului i se deblochează. Inima începu să-i bată cu putere. Da, amintirile erau acolo! La îndemâna neuronilor. Ascunse în meandrele ceţoase ale subconştientului său. Adevărul se lăsa ademenit. Alice putu să se învârtă în jurul lui, dar, de cum fu pe punctul de a-l scoate la iveală, el păli, se risipi şi în cele din urmă dispăru în habitaclul îngheţat.

Un adevărat supliciu al lui Tantal.

Deodată, o pată de un roşu-aprins se diluă în cerneala nopţii. Alice întoarse capul: luminiţa roşie a indicatorului de benzină clipea pe tabloul de bord.

— La dracu’! zise Gabriel. S-ar putea să nu ne ajungă până la spital. Maşina asta înghite peste 20 de litri la sută!

— Cât mai putem merge?

— Cam cincizeci de kilometri cel mult.

Alice lumină harta rutieră cu celularul.

— Aici arată că există un magazin general cu benzinărie. Crezi că putem rezista până acolo?

Gabriel miji ochii pentru a vedea poziţia magazinului.

— O să fie chiar la limită, dar putem încerca. Oricum, n-avem de ales.

Vântul încerca să se infiltreze în maşină. Ploaia continua

să cadă în şuvoaie, ameninţând să o înece. Cu ochii aţintiţi asupra drumului, Gabriel începu să vorbească:

— Seymour ăsta al tău, nu mi-a plăcut niciodată…

Alice oftă, toropită de oboseală.

— Tu nu-l cunoşti.

— Mi s-a părut mereu dubios, asta-i tot.

— Iar mie criticile tale laconice mi se par dubioase. Dacă binevoieşti, să aşteptăm să auzim şi versiunea lui înainte de a-l judeca.

— Nu văd ce ar putea schimba versiunea lui! se irită poliţistul. Te minte de la bun început. *Ne* minte, fir-ar să fie! Toate informaţiile pe care ni le-a dat de azi-dimineaţă încoace s-ar putea să fie false!

Alice luă în considerare această eventualitate cu îngrijorare. Gabriel luă o ţigară din buzunarul cămăşii şi o aprinse fără să scape drumul din ochi.

— Şi tatăl tău e la fel!

— Încetează! Lasă-l în pace pe tata, n-are nicio legătură cu asta.

El scoase câteva rotocoale de fum aromate care se răspândiră în maşină.

— Constat doar că eşti înconjurată de oameni care te manipulează şi te pun în pericol.

Acum că ajunseseră în vale, începeau să întâlnească vehicule. Un camion apăru din sens invers, proiectând asupra lor lumina puternică a farurilor.

— Şi în plus le mai găseşti şi scuze! continuă Gabriel.

Exasperată, Alice se apără cu îndârjire.

— Fără Seymour şi fără tatăl meu, n-aş mai fi acum aici, închipuie-ţi! Cum crezi că poţi continua să trăieşti după ce

un nebun ţi-a spintecat burta, ţi-a ucis copilul şi te-a lăsat să mori într-o baltă de sânge?

Gabriel încercă să se justifice, dar Alice ridică tonul ca să nu-l lase să argumenteze.

— După moartea lui Paul, eram distrusă şi nu-i aveam decât pe El ca să mă susţină! Dar tu eşti prea tâmpit ca să înţelegi asta!

Gabriel tăcu. Gânditor, continua în linişte să scoată rotocoale de fum din ţigara lui. Alice oftă şi întoarse capul spre fereastră. Ploaia mitralia geamurile. Amintirile îi bombardau mintea.

Îmi amintesc…

Decembrie 2011 – iulie 2013

Îmi amintesc.

Îmi amintesc că am fost convinsă că, în sfârşit, totul se va termina.

Nu-mi imaginam altă soluţie: imediat ce mă voi întoarce acasă, voi lua arma de serviciu şi îmi voi trage un glonţ în cap.

Un foc de armă pentru a mă împiedica să alunec şi mai mult în infern.

Ţintuită în patul meu de spital, repetasem mental scena de mai multe ori: zgomotul sec al încărcătorului pe care-l pun la pistol, metalul rece al armei în gura mea, ţeava îndreptată în sus pentru a-mi zbura creierii.

Aceasta era imaginea pe care mi-o derulam fără încetare în minte ca să pot adormi. Degetul meu apăsând pe trăgaci. Capul care îmi explodează în acest gest salvator.

*

Totuşi, viaţa mea n-a urmat această traiectorie.

— O să locuieşti cu noi, mi-a zis tata când a venit să mă ia de la spital.

Am făcut ochii mari.

— Cum aşa, „cu noi”?

— Cu mine şi cu prietenul tău, „chefliul gay”26.

Fără să-mi fi spus nimic, tata închiriase în timpul convalescenţei mele o casă mare, cu grădină, în strada Square-Montsouris. Un fost atelier de pictură înecat în verdeaţă. Viaţa la ţară în plin arondisment 14.

Profitase de o decepţie amoroasă a lui Seymour pentru a-l convinge să se mute în casă. Ştiam că prietenul meu încheiase o relaţie sentimentală complicată: din motive profesionale, partenerul pe care îl avea de mult timp – un dansator şi coregraf ataşat la Opera din Paris – plecase din capitală în Statele Unite şi dragostea lor nu rezistase la distanţă.

Aşadar, timp de aproape doi ani, am coabitat toţi trei. Atelajul nostru ciudat rezista bine la drum. Contrar oricărei aşteptări, tatăl meu şi Seymour şi-au lăsat deoparte prejudecăţile şi au devenit cei mai buni prieteni din lume, fiecare manifestând pentru celălalt un soi de fascinaţie. Seymour era impresionat de poliţistul legendar care fusese Alain Schäfer, de flerul, vorbăria şi umorul lui, de capacitatea de a-şi impune punctul de vedere şi de a protesta. Cât despre tatăl meu, el recunoştea că îl judecase prea în pripă pe acest tânăr coleg căruia îi respecta acum latura derutantă: dandy plin de bani, homosexual, tobă de cultură, dar gata oricând

---

[26] în original, „gay luron“ - joc de cuvinte de la expresia „gai luron“ (om vesel, de viață, chefliu).

să sară la bătaie şi să toarne pe gât pahare cu whisky vechi de douăzeci de ani.

Dar, mai ales, cei doi bărbaţi aveau în comun dorinţa înverşunată de a mă proteja de mine însămi. După ce m-am întors, tata m-a dus câteva săptămâni în vacanţă în Italia şi Portugalia. La începutul primăverii, Seymour şi-a luat concediu ca să mă ducă să vizitez Los Angeles şi San Francisco. Schimbarea de decor, combinată cu atmosfera familială protectoare, m-a ajutat să traversez această perioadă fără să mă prăbuşesc.

Am reînceput să lucrez imediat ce a fost posibil, chiar dacă, în primele şase luni, n-am mai pus piciorul pe teren. Seymour îmi luase locul în fruntea „echipei Schäfer", iar eu mă mulţumeam să întocmesc rapoartele pentru dosarul judiciar ce urma să fie înaintat justiţiei. Timp de un an, am fost nevoită să mă supun unui „control psihologic regulat" efectuat de o psihiatră de la medicina muncii, specializată în tratarea şocurilor posttraumatice.

Situaţia mea în cadrul Brigăzii Criminalistice era dificilă. După eşecul anchetei în cazul Erik Vaughn, Taillandier mă luase mai mult ca niciodată în vizor. În alte împrejurări, m-ar fi dat afară fără menajamente, dar ziarele relataseră pe larg povestea mea. *Paris Match* consacrase patru pagini dramei mele, transformându-mi eşecul într-o povestire romanţată care îmi conferea un rol frumos, cel al unei Clance Starling[27] pariziene care a riscat totul ca să-l prindă pe inamicul public numărul unu. Imediat după asta, ministrul de Interne mă decorase chiar cu medalia de onoare pentru curaj şi

[27] Agentă FBI, personaj de ficțiune întruchipat de Jodie Foster în filmul *Tăcerea mieilor.*

devotament. Un sprijin mediatic şi o recompensă care îi făcuseră pe colegii mei să scrâşnească din dinţi, dar care avuseseră cel puţin meritul de a-mi permite să-mi fac în continuare meseria.

Există încercări pe care nu le depăşim niciodată cu adevărat, dar cărora totuşi le supravieţuim. O parte din mine era sfâşiată, zdrobită, distrusă. Trecutul continua să mă sufoce, dar aveam norocul să am lângă mine nişte oameni care nu mă lăsau să mă prăbuşesc.

Paul era mort, copilaşul meu era mort. Nu se mai punea problema să iubesc. Dar în adâncul fiinţei mele persista senzaţia confuză că povestea nu se terminase. Că viaţa mai avea, poate, ceva să-mi dea.

Atunci am reînceput să trăiesc, pe bucăţele. O viaţă impresionistă, care se hrănea cu tot felul de flecuşteţe: o plimbare prin pădure sub un cer însorit, o oră de jogging pe plajă, o vorbă bună de la tatăl meu, o repriză de râs în hohote cu Seymour, un pahar de Saint-Julien degustat pe terasă, primii muguri ai primăverii, ieşirile săptămânale cu fostele colege de facultate, o ediţie veche din Wilkie Collins găsită la un buchinist…

În septembrie 2012, am revenit în fruntea echipei mele. Interesul pentru job, pasiunea pentru anchete nu dispăruseră şi, timp de un an, „echipa Schäfer" a avut baftă: am finalizat rapid toate anchetele care ne fuseseră încredinţate. Eram din nou *the dream te-am,* echipa de vis.

Roata vieţii se învârte cu repeziciune. Acum trei luni, la începutul verii lui 2013, mi-am redobândit aşadar reputaţia la Criminalistică. Mi-am recăpătat încrederea în mine, am recâştigat respectul oamenilor mei şi am refăcut

complicitatea dintre noi.

Şi am simţit iarăşi cu intensitate senzaţia că viaţa mai avea, poate, ceva să-mi dea.

Nu-mi închipuiam că acel ceva o să ia forma unei noi încercări.

22

Vaughn

Să vină noaptea, să sune ceasul. Guillaume APOLLINAIRE

Aerul rece dădea năvală din toate părţile. Banda izolatoare cedase în cele din urmă sub asaltul rafalelor de vânt, dând drumul prelatei din plastic şi creând o gaură mare în spatele maşinii sport. Ploaia se năpustea cu furie, inundând planşeul şi scaunele.

— Aproape că am ajuns! strigă Alice pentru a acoperi şuierul furtunii dezlănţuite.

Harta rutieră pe care o ţinea pe genunchi se udase şi se dezagrega în mâinile ei.

Rulând încet, trecură cu prudenţă de o intersecţie în care semafoarele se defectaseră din cauza furtunii, apoi, imediat după aceea, zăriră cu uşurare firma Grant General Store care strălucea în noapte.

Se opriră lângă două pompe de benzină instalate în faţa magazinului. Gabriel claxonă de mai multe ori pentru a-şi anunţa prezenţa. Protejat de o geacă de vânt şi o umbrelă, un pompist bătrân şi ştirb alergă şi se aplecă la fereastra lor.

— Ziua bună, domnu', doamnă, sunt Virgile, cu ce vă pot ajuta?

— Ne faceţi plinul, vă rog?

— Sigur. Ar trebui să vă reparaţi şi geamul din spate!

— Puteţi să improvizaţi ceva? întrebă Gabriel. Poate o

bucată de pânză fixată cu adeziv…

— O să văd ce pot face, promise Virgile. Până una-alta, intraţi să vă încălziţi.

Ieşiră din maşină şi fugiră să se adăpostească sub copertina magazinului. Şiroind de ploaie, deschiseră uşa şi se treziră într-o sală mare, zgomotoasă şi plină de animaţie. Locul era împărţit în două. La dreapta, un „magazin general" tradiţional, cu parchet de lemn care scârţâia şi cu rafturi ca altă dată, propunea spre vânzare o mulţime de produse de casă: dulceţuri, sirop de arţar, miere, *brownies, whoopiepies, cheesecakes* cu dovleac, *toffee-bars…* În partea cealaltă, locul era amenajat în jurul unui bar uriaş, în spatele căruia o matroană servea omlete, ouă ochiuri cu bacon şi *hash browns*[28] stropite cu bere la halbă preparată în casă.

Familială şi plăcută, ambianţa era asigurată de clienţii obişnuiţi care puneau ţara la cale, stând la taifas cu un ţap de bere în faţă. Peste tot pe pereţi, afişe vechi datând din anii 1950 anunţau datele unor concerte rock. Restaurantul era atât de rupt de timp, încât chiar aveai senzaţia că Chuck Berry, Bill Haley & His Comets sau Buddy Holly urmau să concerteze prin părţile acelea în viitorul weekend.

Alice şi Gabriel se instalară în fundul sălii, pe două taburete rotunde îmbrăcate în piele roşie, în locul unde barul lua forma literei L, permiţându-le astfel să stea faţă în faţă.

— Cu ce vă servesc, porumbeilor? întrebă patroana îndnzându-le două meniuri plastifiate.

Nu le era prea foame, dar îşi dădură seama că nu vor

---

[28] Chifteluțe din cartofi dați pe râzătoare şi amestecați cu ou şi fainã.

putea să ocupe un loc la bar fără să consume.

În timp ce studiau lista de bucate, femeia le umplu două pahare mari cu apă şi împinse spre ei un suport metalic cu şerveţele de hârtie.

— Copii, sunteţi uzi leoarcă! Fiţi atenţi să nu răciţi!

Cei doi poliţişti îi mulţumiră. Gabriel comandă un *club sandviş* cu pâine prăjită şi Alice o supă de scoici.

Aşteptând comanda, îşi şterseră faţa, gâtul şi părul.

— Ospătaţi-vă! le zise patroana aducându-le sandviciul tăiat în triunghiuri şi supa servită în pâine rotundă cu miezul scobit.

Pe tăblia barului, două pahare de whisky apărură ca prin magie între mâinile ei dolofane.

— Şi astea din partea casei, ca să vă încălziţi – din rezerva personală a bătrânului Virgile.

— Le acceptăm cu mare plăcere, se entuziasmă Keyne luând o gură de whisky de secară.

El muşcă din sandvici şi aşteptă să nu fie auzit de urechi indiscrete pentru a-şi pironi privirea în cea a lui Alice.

— Suntem la cincisprezece kilometri de spital, Schäfer, deci trebuie să avem o mică discuţie.

Ea luă o lingură de supă.

— Să discutăm.

— Vorbesc serios, Alice. Ştiu că tu şi familia ta aţi suferit din cauza lui Vaughn…

— Stăpâneşti bine arta eufemismului.

— Dar să fie clar între noi, nu am pornit într-o expediţie punitivă, ai înţeles? Ajungem la spital, îl arestăm pe tipul ăsta şi îl ducem rapid la Boston, pentru a-l interoga într-un cadru *legal.*

Alice îşi întoarse privirea. Apoi îşi înmuie şi ea buzele în whisky. Obţinută prin distilarea secarei fermentate, băutura avea arome de caisă, de prună şi de cuişoare.

— Ne-am înţeles? insistă Gabriel.

j

Alice evită răspunsul.

— Fiecare îşi va lua responsabilităţi.

Refuzând să se lase prins în capcană, Gabriel ridică vocea.

— În orice caz, eu unul o să le iau imediat pe ale mele: îmi dai arma, altfel te las aici.

— Ia mai scuteşte-mă!

— Nu e negociabil, Alice!

Ea ezită, dar înţelese că Gabriel nu va da înapoi. Scoase pistolul Glock din toc şi i-l întinse pe sub masă.

— E mai bine aşa, o asigură el băgând pistolul la curea.

Ea ridică din umeri şi îşi goli paharul cu whisky. Ca de fiecare dată când bea, simţi aproape fizic trecerea alcoolului prin sânge. Primele înghiţituri îi produseră o stare de bine neobişnuită. Un adevărat *shoot* de adrenalină care îi dădea o acuitate extraordinară. Avea impresia ameţitoare că îşi pierde puţin controlul.

Clipi din ochi, trecându-i de la o persoană la alta, de la un obiect la altul până să-i fixeze pe paharul de whisky al lui Gabriel. Privirea i se opri brusc, hipnotizată de variaţiile de lumină care se ondulau la suprafaţa lichidului. Reflexii schimbătoare de aur, cupru, bronz şi ambră. Lumea se învârtea cu ea. Acum, trăia aceeaşi senzaţie pe care o avusese cu puţin timp mai înainte în maşină: certitudinea euforizantă că nu fusese niciodată atât de aproape de

adevăr. Convingerea că ajunsese în sfârşit într-un punct de răscruce şi că poate rupe vălul ignoranţei.

Privirea i se pierdea în scânteierile alcoolului. Era uluită, încremenită, incapabilă să-şi ia ochii de la paharul colegului ei. Brusc, pielea de pe braţe i se făcu de găină şi simţi cum i se pune un nod în gât. Îşi dădu atunci seama că nu mai privea paharul de whisky, ci *mâna* lui Gabriel pusă în jurul lui. Şi mai exact degetul care îl tot lovea uşor, cu nervozitate. Vedea foarte clar, ca şi cum observa lumea printr-o lupă. Mâna lui Gabriel: falangele ei arcuite, micile cute ale degetelor, prezenţa aproape imperceptibilă, la fiecare contact cu paharul, a unei minuscule cicatrici în formă de cruce de pe arătătorul drept. Genul de rană pe care ţi-o faci în copilărie, când închizi fără băgare de seamă lama ascuţită a primului tău briceag Opinel şi a cărui urmă lăsată de punctele de fixare te va însoţi toată viaţa.

Pe neaşteptate, capul ciufulit al lui Virgile, „garajistul", apăru în colţul lor de masă.

— Am meşterit o chestie pentru fereastra maşinii, domnu'. Veniţi să aruncaţi o privire şi să-mi ziceţi dacă vă convine.

Gabriel se ridică.

— Rămâi aici la căldură, mă întorc să te iau când vom fi siguri că putem pleca.

Cu obrajii îmbujoraţi, Alice îl privi pe Gabriel cum se îndepărtează. Simţea cum îi bubuie inima în piept, cum îi arde întreaga fiinţă ca o văpaie imposibil de stins. Ameţeală. Senzaţia că se îneacă. Nevoia de a şti.

— Te simţi bine, drăguţo? Te mai servesc cu ceva?

Alice acceptă încă un pahar de whisky şi îl dădu pe gât

dintr-o înghiţitură. Îi plăcea să creadă că alcoolul avea puterea de a-i limpezi gândurile. Sau, cel puţin, de a-i da curaj.

Acţionează sau mori!

Îşi deschise geanta-sac şi scoase kitul de amprente. Cu ajutorul unui şerveţel din hârtie, apucă paharul din care băuse Gabriel şi îi aplică acelaşi tratament ca cel suportat de seringă puţin mai devreme: întinse pudra neagră cu pensula magnetică, detectă amprenta corespunzătoare degetului arătător, lipi scotch-ul peste ea şi apoi fixă amprenta pe suportul de pahar alături de cea a proprietarului seringii. Gesturile îi erau precise, mecanice. Presată de timp, nu-şi putea permite nici cea mai mică eroare.

Alice apropia suportul cartonat de faţa ei pentru a examina cele două amprente când auzi răsunând clopoţelul vesel de la uşă.

Se întoarse şi îl văzu pe Gabriel care venea spre ea.

— Putem pleca, zise el de departe, vorbind destul de tare ca să acopere gălăgia din jur.

Ea simţi cum o trec sudorile. Gabriel înainta cu chipul luminat de un zâmbet sincer.

— Virgile ăsta a făcut o treabă nemaipomenită. Maşina este din nou etanşă!

Alice îşi jucă ultima carte.

— Du-te şi porneşte motorul să se încălzească. Plătesc şi vin şi eu la maşină, îl asigură ea sperând ca Gabriel să se întoarcă din drum.

— Nu e nevoie, eu…

Din spatele barului, patroana îl agăţă cu braţul ei puternic.

— Hei, iubiţel, îţi mai dau una mică? O gură de gin distilat

chiar de Virgile. Cu gust de miere şi ienupăr. O să-ţi placă!

Gabriel se eliberă, vizibil surprins şi jenat de această familiaritate.

— Nu, mulţumesc. Trebuie să plecăm.

Alice profită de aceste secunde de ezitare pentru a-şi băga trusa în geantă. Apoi scoase din buzunar trei bancnote de zece dolari şi le puse pe bar.

— Mergem? îi zise Gabriel ajungând în dreptul ei.

Cu aerul cel mai detaşat posibil, ea îl urmă până la uşa de la intrare. Afară, ploua la fel de tare.

— Aşteaptă-mă sub copertină, mă duc să aduc maşina.

În timp ce Gabriel alerga spre automobil, Alice se întoarse cu spatele la parcare şi scoase suportul de pahare din geantă. Compară cele două amprente la lumina firmei care strălucea deasupra intrării în General Store. Erau identice, cel puţin la prima vedere. Se observa mai ales, în ambele cazuri, acelaşi motiv în formă de arc, întrerupt de o minusculă cicatrice în formă de cruce…

În acea clipă, înţelese că Gabriel o minţise încă de la început.

Când ridică ochii, simţi că Mustangul tocmai se oprise în spatele ei. Gabriel îi deschise portiera. Poliţista intră în maşină şi îşi puse centura de siguranţă.

— Totul e bine? Ai o figură dezamăgită.

— Sunt bine, răspunse ea dându-şi brusc seama că îi încredinţase pistolul şi nu mai avea armă.

Portiera se închise cu zgomot. Tremurând, Alice întoarse capul spre geamul biciuit fără încetare de ploaie.

În timp ce maşina se afunda în noapte, tânăra poliţistă avu nevoie de mai multe secunde pentru a accepta evidenţa:

Gabriel şi Vaughn erau una şi aceeaşi persoană.

Partea a patra

Femeia confuză

23

Acţionează sau mori

— *De unde ştii tu că sunt nebună? întrebă Alice.*

— *Trebuie să fii, răspunse Motanul; altfel, n-ai fi venit aici.*

Lewis CARROLL

O ploaie deasă şi violentă lovea în geamuri.

Tunetul bubuia aproape încontinuu. La intervale regulate, fulgerele spintecau norii negri, încremenind linia de orizont a brazilor cu puterea unui flash venit din cer.

Peninsula la capătul căreia era situat Sebago Cottage Hospital se întindea pe vreo cincisprezece kilometri, desenând în mijlocul lacului un golf larg mărginit de conifere.

Atent la condus, Gabriel rula cu viteză excesivă. Drumul era presărat cu frunze şi crengi rupte care făceau circulaţia periculoasă. Vântul se dezlănţuia, şuierând prin copaci, aplecându-i la pământ şi rupându-i, zgâlţâind maşina de parcă ar fi vrut să-i oprească înaintarea pe asfalt.

Din când în când, Alice se uita pe furiş la telefon. După cum era de aşteptat, reţeaua era instabilă, dar nu total nefuncţională. În funcţie de locul unde se aflau, liniutele

J *1 t* care măsurau semnalul de telefonie puteau fi multe sau să indice dimpotrivă zone moarte, fără nicio recepţie.

Alice încerca să-şi ţină firea. Trebuia să câştige timp. Atâta vreme cât Gabriel nu bănuia că îi descoperise identitatea, era

în siguranţă. Fără armă, pe drumul acela pustiu, nu putea să facă nimic, dar, odată ce vor ajunge la spital, va putea să acţioneze.

Acolo va fi lume, activitate, camere de supraveghere… De data asta, Vaughn nu va mai scăpa…

Ura devenea mai puternică decât frica.

Era insuportabil să stea aşezată alături de asasinul fiului ei. Să-şi ştie trupul la câţiva centimetri de el. Era insuportabil gândul că s-a simţit atât de apropiată de el, că i-a povestit o parte din intimitatea ei, că a fost emoţionată de minciunile lui, că s-a lăsat abuzată astfel.

Alice respiră adânc. Încercă să judece raţional, să găsească răspunsuri la nişte întrebări obsedante: ce rost avea acest joc de-a vânătoarea de comori? Care era planul lui Vaughn? De ce n-o omorâse încă, deşi era la cheremul lui de ore în şir?

*

Mustangul Shelby luă un viraj strâns după care frână brusc. Fulgerul se abătuse asupra unui uriaş pin alb, puţin mai retras de la drum. Intensitatea precipitaţiilor stinsese probabil incendiul de la bun început, dar copacul mai fumega încă, despicat în două, ciopârţit.

Şoseaua era plină de resturi de scoarţă, aşchii de lemn şi crengi arse care blocau circulaţia.

— Ce ghinion! exclamă Gabriel.

Schimbă treapta de viteză şi acceleră, hotărât să forţeze trecerea. O creangă destul de mare bloca însă culoarul de circulaţie. Maşina fu deviată până la marginea râpei şi roţile începură să patineze în noroi.

— O să încerc să eliberez drumul, zise Gabriel trăgând

frâna de mână.

Ieşi din maşină şi trânti portiera, lăsând motorul pornit.

E prea frumos ca să fie adevărat!

Bineînţeles că ar fi putut încerca să fugă imediat ce creanga ar fi fost luată din drum, dar nu dorinţa de a fugi o călăuzea. Ci nevoia de a şti. Şi de a merge până la capăt.

Alice aruncă o privire spre telefon. Semnalul era slab – două liniuţe – dar nu inexistent. Dar pe cine să anunţe? Să formeze 911? Povestea ei era prea complicată şi greu de explicat. Să-l sune pe tatăl ei? Pe Seymour? Nu ştia dacă mai putea să aibă încredere în ei. Pe unul dintre colegii de la Criminalistică? Da, era o idee bună. Pe Castelli? Pe Savignon? încercă să-şi amintească numerele lor, dar nu reuşi, prea obişnuită fiind să-i sune folosind agenda telefonică.

Închise ochii pentru a se concentra. Singurul număr care îi veni în minte fu cel al lui Olivier Cruchy, al şaselea om din echipa ei. Era mai bine decât nimic. Formă numărul în grabă ţinând telefonul la nivelul scaunului. Din mijlocul drumului, Gabriel se tot uita înspre maşină, dar perdeaua de ploaie era suficient de deasă pentru a o proteja pe Alice de privirea lui. Tânăra comută mobilul pe difuzor. Auzi sunând o dată. De două ori. De trei ori. Apoi intră mesajul căsuţei vocale.

N-am noroc.

În timp ce închidea fără să lase vreun mesaj, o altă idee îi trecu prin minte. Scotoci în geanta de la picioarele ei şi găsi cuţitaşul pe care-l şterpelise din cafeneaua de pe Bulevardul Bowery. Lama nu avea tăişul unui cuţit de carne, dar vârful era destul de ascuţit pentru a nu trece cu vederea obiectul. Îl strecură în mâneca dreaptă exact în momentul în care Gabriel se întorcea spre maşină.

— Drumul este degajat, putem pleca! zise el satisfăcut.

*

Sebago Cottage Hospital
Zonă securizată
Vă rugăm să încetiniţi

Scoasă în evidenţă de o lumină albă şi precedată de un panou de avertizare, ghereta din lemn a postului de pază se vedea de departe. Un halou luminos strălucea fosforescent în noapte, ca şi cum o farfurie zburătoare aterizase în mijlocul câmpurilor de răchiţele din Noua Anglie. Maşina o luă pe rampa care ducea la postul de pază, dar, ajungând în faţa gheretei, Alice şi Gabriel constatară că aceasta era goală.

Gabriel opri în faţa barierei metalice şi coborî geamul.

— Hei! E cineva pe-aici? strigă el pentru a acoperi vuietul furtunii.

Ieşi din maşină şi înaintă spre adăpost. Uşa era lăsată deschisă şi o bătea vântul. Băgă capul prin deschizătură şi se hotărî să intre. Nu era niciun gardian. Privi peretele de ecrane format din monitoarele camerelor de supraveghere, apoi panoul electronic înţesat cu nenumărate butoane şi întrerupătoare. Îl acţionă pe cel care permitea ridicarea barierei, după care se întoarse la maşină.

— Absenţa paznicului nu e semn bun, zise el pornind maşina. Trebuie să se fi întâmplat ceva înăuntru.

În timp ce accelera, Gabriel îşi aprinse o nouă ţigară. Mâinile îi tremurau uşor. Mustangul Shelby înaintă pe o alee mărginită de brazi şi ajunse pe o esplanadă cu pietriş mărunt care servea drept parcare pentru spital.

Construită pe malul lacului, clădirea spitalului era pe cât de originală, pe atât de impresionantă. Prin perdeaua de

ploaie torenţială, faţada ei luminată, străpunsă de ferestre gotice, se detaşa pe un fundal de nori negri. Conacul din cărămidă galben-brună îşi păstrase specificul de altă dată, dar de o parte şi de alta a clădirii iniţiale se ridicau două imense turnuri >

moderne cu faţade transparente albăstrii şi cu acoperişuri geometrice cu pantă frântă. O îndrăzneaţă pasarelă de sticlă lega cele trei structuri, liniuţă de unire suspendată, cuplând armonios vagoanele trecutului şi cele ale viitorului. În faţa intrării principale, fixat pe un stâlp din aluminiu, un panou electronic cu cristale lichide difuza informaţii în timp real.

Marţi, 15 octombrie 2013
Ora 23: 57

Program de vizite: 10.00 – 18.00 Parcare vizitatori: PI – P2 Parcare personal spital: P3

Maşina încetini. Alice clătină uşor braţul făcând să alunece cuţitul pe care-l ascunsese în mânecă şi strânse mânerul cu toată puterea. *Acum ori niciodată.*

Îşi simţi inima pulsând în vene. Un puseu de adrenalină o făcu să se înfioare. În minte i se amestecau senzaţii contra

dictoni. Frica, agresivitatea şi, mai ales, durerea. Nu, n-avea să se mulţumească să-l aresteze pe Vaughn. Avea să-l ucidă. Singura soluţie radicală pentru a scăpa lumea de această fiinţă îngrozitoare. Singura pedeapsă posibilă pentru a răzbuna moartea lui Paul şi a fiului ei. Simţi cum i se urcă un nod în gât. Lacrimi pe care nu şi le mai putea stăpâni începură să-i curgă pe obraji.

Acum ori niciodată.

Se repezi şi îl lovi cu toată forţa pe Gabriel, înfigându-i

lama cuţitului în marele pectoral. Alice simţi muşchiul umărului despicându-se. Luat prin surprindere, Gabriel scoase un urlet şi lăsă volanul. Maşina ieşi de pe drumul cu pietriş şi intră într-un ziduleţ. Din cauza izbiturii, un cauciuc se sparse şi maşina se opri în loc, înţepenită. Alice profită de starea de confuzie pentru a lua pistolul pe care Gabriel îl băgase la curea.

— Nu mişca! strigă Alice îndreptând arma spre el.

Ea sări din vehicul, verifică încărcătorul pistolului, ridică piedica de siguranţă şi strânse palmele, cu braţele întinse, gata să tragă.

— Ieşi din maşină!

Gabriel se aplecă pentru a se proteja, dar rămase în automobil. Ploua atât de tare, încât Alice nu reuşea să vadă ce face el acolo.

— Ieşi imediat! repetă ea. Cu mâinile la vedere!

În cele din urmă, portiera se deschise încet şi Gabriel puse un picior afară din maşină. Îşi scosese cuţitul din umăr şi o dâră lungă de sânge îi curgea pe pulover.

— S-a terminat, Vaughn.

În ciuda ploii şi a întunericului, privirea lui Gabriel, clară precum cristalul, reuşea să străpungă bezna.

Alice simţi un gol în stomac. În toţi aceşti ani, nu dorise niciodată altceva decât să-l ucidă pe Vaughn cu propriile ei mâini.

Dar nici nu se punea problema să-l elimine înainte de a avea toate răspunsurile.

În acel moment, simţi telefonul vibrând în buzunarul gecii. Fără să-l scape pe Vaughn din ochi şi continuând să ţină arma îndreptată spre el, Alice îşi scoase celularul. Numărul

celui de-al şaselea membru al echipei sale se afişă pe ecran.

— Cruchy? zise ea răspunzând apelului.

— M-aţi sunat, şefa? întrebă o voce somnoroasă. Ştiţi ce oră este?

— Am nevoie de tine, Olivier. Ştii unde este Seymour?

— N-am nici cea mai vagă idee. Eu sunt în vacanţă în Bretania, la părinţii soţiei mele, de o săptămână.

— Ce tot îndrugi? Ne-am văzut ieri, la birou.

— Şefa… Ştiţi bine că e imposibil.

— De ce?

— Şefa, zău aşa…

— DE CE! se enervă Alice.

Un moment de tăcere, apoi o voce tristă:

— Pentru că de trei luni sunteţi în concediu medical. De trei luni n-aţi mai călcat pe la Crim…

Răspunsul îi îngheţă sângele în vine. Alice îşi lăsă telefonul să cadă pe pământul înmuiat.

Ce naiba spune?

Prin ploaie, în spatele lui Vaughn, zări panoul alfanumeric al spitalului.

Marţi, 15 octombrie 2013
Ora 23: 57

Se strecurase o greşeală pe panoul acela. Era marţi, 8 octombrie. Nu 15. Se şterse de apa de ploaie care îi şiroia pe faţă. Urechile îi ţiuiau. Flacăra roşie a unei rachete de semnalizare i se aprinse în minte ca un semnal de alarmă. Încă de la început, nu doar Vaughn o urmărea, ci mai era un duşman mai perfid şi mai înverşunat: ea însăşi.

Apoi o serie de instantanee i se derulară în minte, ca nişte secvenţe dintr-un film care ar fi fost montate bucată cu

bucată.

Îl revăzu mai întâi pe tânărul de la casa de amanet, pe care-l întâlnise chiar în acea dimineaţă în Chinatown, cum întorcea butonul de la ceasul lui Paul. *„Reglez data şi ora”,* îi explicase el trecând de la cifra 8 la 15.

Apoi prima pagină a ziarului din acea zi pe care o zărise în faţa uşii lui Caleb Dunn. Avea tot data de 15 octombrie. Ca şi e-mailul trimis de Franck Marechal. Detalii cărora nu le dăduse atenţie…

Cum era posibil?

Deodată, înţelese. Pierderea ei de memorie nu acoperea numai o noapte, aşa cum crezuse până atunci. Se întindea pe cel puţin o săptămână.

Pe fata lui Alice, lacrimile de tristeţe se amestecară cu picăturile de ploaie. Continua să ţină arma îndreptată spre Vaughn, dar tremura toată, cu trupul zguduit de convulsii. Se clătină, luptă din răsputeri să nu se prăbuşească şi strânse cu toată puterea patul armei.

Din nou îi apăru în minte perdeaua de sidef cu reflexii irizate, dar, de data asta, avu braţul destul de lung pentru a o apuca. În cele din urmă, vălul se destrămă de-a binelea, lăsând amintirile să iasă la suprafaţă. Cioburile memoriei ei sfărâmate se lipiră încet la loc.

O salvă de fulgere străpunse tenebrele. Alice întoarse capul o fracţiune de secundă. Acea clipă de neatenţie îi fu fatală. Gabriel se năpusti asupra ei şi o trânti pe capota maşinii. Alice apăsă pe trăgaci, dar glonţul ieşi fără a-şi atinge ţinta.

Adversarul se lăsa pe ea cu toată greutatea, imobilizând-o doar cu braţul stâng. Un nou fulger spintecă aerul şi lumină

orizontul. Alice ridică ochii şi zări seringa pe care bărbatul o ţinea în mână. Vederea i se înceţoşă. Un gust de fier îi inundă gura. Văzu acul strălucitor apropiindu-se de ea cu încetinitorul şi înfigându-se într-una dintre venele gâtului fără ca ea să poată schiţa vreun gest pentru a-l evita.

Gabriel apăsă pe piston şi injectă lichidul. Serul arse corpul tinerei precum o descărcare electrică. Durerea tăioasă îi deschise cu brutalitate poarta ferecată a memoriei. Alice avu senzaţia că toată fiinţa îi luă foc şi că o grenadă cu percutorul scos îi înlocuise inima.

O lumină albă o orbi.

Ceea ce întrevăzu atunci o înfricoşă.

Apoi îşi pierdu cunoştinţa.

Îmi amintesc…

Cu trei luni în urmă

12 iulie 2013

Un climat de teroare domneşte în capitală.

Acum o săptămână, la ora ieşirii de la birouri, un atentat a însângerat Parisul. Un terorist kamikaze purtând o centură de explozibil s-a aruncat în aer într-un autobuz, pe strada Saint-Lazare. Bilanţul este îngrozitor: opt morţi şi unsprezece răniţi.

În aceeaşi zi, un rucsac conţinând o butelie de gaz plină de cuie a fost găsit pe linia 4, în staţia de metrou Montparnasse-Bienveniie. Din fericire, echipa de genişti a putut dezamorsa bomba artizanală înainte ca aceasta să provoace pagube. Dar, de atunci, s-a instaurat panica.

Spectrul atentatelor din 1995 bântuie conştiinţele. Pe zi ce trece, evacuările operelor de artă se înmulţesc. „Întoarcerea terorismului este subiectul care acaparează toată presa şi deschide fiecare jurnal televizat. SAT, subdivizia antiteroristă a Brigăzii Criminalistice, este în stare de alertă şi sporeşte valurile de arestări în mediile islamiste, mişcarea anarhistă şi stânga radicală.

În principiu, n-am nicio treabă cu anchetele lor. Până când Antoine de Foucaud, directorul adjunct al SAT, îmi cere să iau parte la interogarea unuia dintre suspecţi, a cărui arestare preventivă a fost prelungită până acum de trei ori şi se apropie de sfârşit. În anii 1970, la începutul carierei, Foucaud lucrase mai mulţi ani cu tatăl meu înainte ca drumurile lor să se despartă. Fusese totodată unul dintre profesorii mei la şcoala de poliţie. Mă simpatizează şi chiar îmi atribuie calităţi pe care nu le am când e vorba de interogatorii.

— Avem nevoie urgent de tine, Alice.

— Ce vrei să fac mai exact?

— De mai bine de trei zile încercăm să-l facem pe tipul ăsta să vorbească. Nu putem scoate nimic de la el. Dar tu ai să reuşeşti.

— De ce? Pentru că sunt femeie?

— Nu, pentru că ştii s-o faci.

În mod normal, o asemenea propunere ar trebui să mă entuziasmeze. Totuşi, de data asta, nu-mi provoacă nicio descărcare de adrenalină, ceea ce mă miră. Nu simt decât o imensă oboseală şi dorinţa de a mă întoarce acasă. De azi-dimineaţă, o migrenă puternică îmi sfredeleşte craniul. Este o seară înăbuşitoare de vară. Aerul este fierbinte,

Parisul se sufocă din cauza poluării şi ziua a fost obositoare. Sediul Poliţiei Judiciare s-a transformat într-un furnal. Nu există aer condiţionat, nu se poate respira. Simt picăturile de transpiraţie care îmi năclăiesc cămaşa. Aş face moarte de om pentru o cutie de Cola Light de la gheaţă, dar automatul de sucuri e stricat.

— Ascultă, dacă oamenii tăi n-au reuşit, nu văd ce rost ar mai avea să încerc şi eu.

— Haide, insistă Foucaud, te-am văzut deja la lucru.

— E pierdere de timp. Nici nu cunosc dosarul, nici…

— O să te punem la curent. Taillandier şi-a dat acordul, începi interogatoriul şi îl faci pe individ să divulge un nume. După aceea, continuăm noi.

Ezit, dar parcă am de ales?

Ne instalăm într-o încăpere de la mansardă în care se învârtesc două ventilatoare. Timp de o oră, doi ofiţeri de la SAT îmi dau toate informaţiile despre suspect. Bărbatul, un oarecare Brahim Rahmani, supranumit „Negustorul de tunuri" sau „Artificierul", este supravegheat de mult timp de unitatea antiteroristă. Este suspectat că a furnizat explozibil grupării care a aruncat în aer autobuzul din strada Saint-Lazare. În cursul unei percheziţii la domiciliul său, s-au găsit mici cantităţi de C4, PEP 500, explozibil plastic, telefoane transformate în detonatoare, dar şi un veritabil arsenal: arme de toate calibrele, bare metalice de armătură, veste antiglonţ. După trei zile de arest preventiv, tipul nu le-a mărturisit absolut nimic anchetatorilor, iar analiza hard diskului său şi a schimbului de e-mailuri din ultimele luni n-a fost suficientă pentru a-i dovedi participarea, chiar şi indirectă, la atentate.

Este un caz interesant, dar complicat. Din cauza căldurii, mi-e greu să mă concentrez. Cei doi colegi vorbesc repede, îmi dau o mulţime de detalii pe care mă chinui să le reţin. Deşi memoria mea este în general excelentă, de frică să nu uit ceva, iau un carneţel ca să notez totul.

După ce termină, mă conduc până la culoarele etajului inferior, unde se află camera de interogatoriu. Foucaud.

Taillandier, toată lumea bună se află acolo, în spatele unui geam-oglindă, gata să mă vadă la treabă. Acum, parcă am şi eu chef să intru în arenă.

Deschid uşa şi intru în cameră.

E zăpuşeală ca într-o etuvă, la limita suportabilului. Legat cu cătuşe de scaun, Rahmani este aşezat la o masă din lemn puţin mai mare decât un pupitru de şcoală. Transpiră, cu capul plecat. Abia dacă îmi remarcă prezenţa.

Îmi suflec mânecile de la cămaşă şi îmi şterg broboanele de sudoare de pe faţă. Am adus cu mine o sticlă de apă din plastic pentru a stabili contactul. Deodată, în loc să i-o întind suspectului, o deschid şi beau zdravăn din ea.

Mai întâi, apa îmi face bine, apoi, brusc, am senzaţia că-mi fuge pământul de sub picioare. Închid ochii şi o ameţeală scurtă mă obligă să mă sprijin de perete pentru a-mi reveni în simţiri.

Când deschid ochii, sunt complet dezorientată. În capul meu e o mare pată albă, e vid. Şi mă cuprinde spaima teribilă că am fost teleportată într-un loc necunoscut.

Simt că mă clatin şi mă aşez pe scaun, în faţa bărbatului, apoi îl întreb:

— Cine eşti? Ce caut eu aici?

Îmi amintesc totul…

Cu o săptămână în urmă Marţi, 8 octombrie 2013

Ora 18.00. Paris. Sfârşitul unei frumoase zile de toamnă.

Soarele razant care apune la orizont incendiază capitala, se reflectă în geamurile imobilelor, în apa fluviului, în parbrizele maşinilor şi revarsă un şuvoi luminos între bulevarde. Un val de lumină orbitor care mătură totul în calea lui.

În apropierea parcului Andre-Citroen, maşina mea iese din ambuteiaje şi o ia pe rampa de beton care duce la o navă de sticlă aşezată în faţa Senei. Faţada spitalului european Marie Curie seamănă cu prora unui pachebot futurist care ar fi făcut escală în sudul arondismentului 15, luând forma unghiului rotunjit de la răspântia străzilor şi oferind o oglindă arborilor lui Iuda şi tufelor de măceş plantate de o parte şi de alta a esplanadei.

Parcare. Labirint de beton. Uşi culisante care se deschid spre o vastă curte interioară. Baterie de ascensoare. Sală de aşteptare.

Am întâlnire cu profesorul Evariste Clouseau, directorul Institutului Naţional al Memoriei, care ocupă în întregime ultimul etaj al clădirii.

Clouseau este unul dintre specialiştii francezi în boala Alzheimer. L-am cunoscut în urmă cu trei ani, în timpul unei anchete pe care echipa mea o făcea despre uciderea fratelui său geamăn, Jean-Baptiste, şeful secţiei cardio-vasculare din acelaşi spital. Cei doi fraţi se urau atât de mult încât, aflând că este atins de un cancer al pancreasului, Jean-Baptiste hotărâse să se sinucidă, lăsând să se înţeleagă că putea fi vorba de un asasinat, toate indiciile acuzându-l pe fratele

său. Pe atunci, cazul făcuse mare tam-tam. Evariste fusese chiar închis pentru o scurtă perioadă până să reuşim să aflăm adevărul. După eliberare, îi spusese lui Seymour că îl scosesem din infern şi că ne va fi veşnic recunoscător. Nu erau vor>

be-n vânt: când l-am sunat, cu o săptămână în urmă, pentru a face o programare, mi-a găsit chiar în acea zi un loc liber în orarul său.

După ce am dat-o în bară cu interogatoriul presupusului terorist, mi-am revenit foarte repede şi mi-am recăpătat memoria. Inconştienţa mea n-a durat mai mult de trei minute, dar a avut loc sub ochii tuturor. Taillandier m-a forţat să-mi iau concediu, după care mi-a blocat întoarcerea, cerând un raport suspensiv de la medicina muncii. Am fost obligată să fac o vizită medicală amănunţită şi să consult din nou un

psihiatru. Împotriva voinţei mele, mi s-a prescris un lung concediu medical.

Nu era o surpriză pentru nimeni. Taillandier voia de ani de zile să mă dea afară de la Criminalistică şi nu făcea un

j

secret din asta. Dacă nu reuşise în timpul cazului Vaughn, episodul acesta îi oferea revanşa pe tavă. Dar eu n-aveam de gând să cedez. Am alertat sindicatul, am cerut sfatul unui avocat specializat în dreptul muncii şi am consultat din proprie iniţiativă mai mulţi medici pentru a obţine certificate medicale care să-mi dovedească starea perfectă de sănătate.

Nu eram chiar îngrijorată. Stăteam bine cu moralul, voiam

să mă lupt şi să-mi recapăt postul. Sigur, era pierderea aceea de memorie, pe cât de scurtă, pe atât de neaşteptată, şi mi se mai întâmpla să am unele lapsusuri ca toată lumea, dar le puneam pe seama stresului, a oboselii, surmenajului, căldurii…

De altfel, asta mi-au şi spus toţi doctorii la care am fost. Cu excepţia unuia dintre ei, care a evocat riscul unei boli neurologice şi mi-a cerut să fac o tomografie.

Preferând atacul în locul apărării, m-am hotărât să anticipez şi să consult din proprie iniţiativă o autoritate în materie. Am bătut la uşa lui Clouseau, care mi-a prescris o serie de examene şi analize. Săptămâna trecută am stat o zi întreagă în nenorocitul ăsta de spital, îndurând o puncţie lombară, un RMN, un PET Scan[29], analize de sânge şi diverse teste de memorie. Clouseau mi-a făcut o nouă programare astăzi pentru a-mi comunica rezultatele.

Sunt încrezătoare. Şi ard de nerăbdare să mă întorc la serviciu. Chiar am plănuit să ies în oraş diseară ca să sărbătoresc asta cu trei foste colege de facultate: Karine, Malika şi Samia. O să mergem să bem nişte cocktailuri pe Champs Elysées şi…

— Profesorul vă poate primi.

Secretara mă introduce într-un birou cu vedere spre Sena. Aşezat la masa lui de lucru – o piesă de mobilier ciudată, constituită dintr-o aripă de avion netedă şi strălucitoare ca o oglindă Evariste Clouseau scrie la tastatura laptopului său. La prima vedere, nu dai doi bani pe neurolog: păr ciufulit, ten palid, faţă obosită, barbă neîngrijită. Lasă impresia că a

---

[29] Tomografie cu emisie de pozitroni, cea mai modernă metodă de diagnosticare.

jucat poker toată noaptea dând pe gât pahare de whisky. De sub halatul alb se vede o cămaşă Vichy încheiată strâmb, peste care şi-a pus un pulover bordo, cu o împletitură neregulată, care pare să fi fost tricotat de o bunică aghesmuită bine.

În ciuda înfăţişării neglijente, Clouseau inspiră încredere şi renumele lui spune totul: în ultimii ani, a participat la stabilirea unor noi criterii de diagnosticare a maladiei Alzheimer şi Institutul Naţional al Memoriei, pe care îl conduce, este una dintre structurile cele mai avansate în cercetarea şi trata

j

rea pacienţilor ce suferă de această boală. Când ziariştii prezintă maladia Alzheimer în vreun reportaj sau jurnal TV, în general pe el îl intervievează primul.

— Bună seara, domnişoară Schäfer, ia loc, te rog.

În câteva minute, soarele a apus. Semiîntunericul învăluie încăperea. Clouseau îşi scoate ochelarii cu rame din bagă şi îmi aruncă o privire de bufniţă, apoi aprinde o veioză de bibliotecă din alamă şi opal. Apasă pe un buton al tastaturii laptopului, conectat la un ecran plat fixat pe perete. Ghicesc că ceea ce se afişează pe tabloul luminos sunt rezultatele examenelor mele radiologice.

— O să fiu sincer cu tine, Alice, analiza biomarkerilor tăi este îngrijorătoare.

Rămân tăcută. Se ridică şi îmi explică:

— Acestea sunt fotografiile creierului tău făcute în timpul RMN-ului. Mai precis, cele ale hipocampului, o zonă care joacă un rol esenţial pentru memorie şi localizarea spaţială.

Cu ajutorul unui stilou, delimitează o suprafaţă pe ecran.

— Partea aceasta prezintă o uşoară atrofie. La vârsta ta, nu e normal.

Neurologul mă lasă să diger informaţia, apoi afişează altă poză.

— Săptămâna trecută ai făcut un al doilea examen radiologic, o tomoscintigrafie cu emisie de pozitroni. Ţi s-a injectat în corp o substanţă de urmărire marcată radioactiv, capabilă să se fixeze pe creier şi să pună astfel în evidenţă eventualele scăderi ale metabolismului glucidic.

Nu înţeleg nicio iotă. Încearcă să fie mai explicit.

— Scanarea PET permite deci vizualizarea activităţii din diferite zone ale creierului tău şi…

Îi tai vorba:

— Bun, şi ce înseamnă asta?

Oftează.

— Ei bine, se poate distinge un început de leziune în anumite zone.

Se apropie de imensul monitor şi arată cu stiloul un segment al imaginii medicale.

— Vezi aceste pete roşii? Ele reprezintă nişte plăci amiloide care s-au fixat între neuronii tăi.

— Plăci amiloide?

— Depozite de proteine responsabile de anumite maladii neurodegenerative.

Cuvintele îmi răsună răspicat în minte, dar eu nu vreau să le aud.

Clouseau continuă cu un alt document: o pagină plină de cifre.

— Această concentrare problematică de proteine amiloide este confirmată şi de analiza lichidului cefalorahidian

prelevat prin puncţia lombară. A arătat şi ea prezenţa de proteine Tău patogene, ceea ce validează faptul că suferi de o formă precoce a maladiei Alzheimer.

În birou se lasă tăcerea. Sunt uluită, în defensivă, incapabilă să gândesc.

— Bine, dar este imposibil. Am… am doar treizeci şi opt de ani!

— Este într-adevăr ceva foarte rar, dar se întâmplă.

— Nu, vă înşelaţi.

Refuz acest diagnostic. Ştiu că nu există niciun tratament eficace împotriva acestei maladii, nici molecule miraculoase, nici vaccin.

— Îţi înţeleg tulburarea, Alice. Deocamdată, te sfătuiesc să nu reacţionezi la cald. Acordă-ţi un timp de gândire. Nimic nu te obligă, pentru moment, să-ţi schimbi modul de viaţă…

— Nu sunt bolnavă!

— Este o veste foarte greu de acceptat, Alice, continuă Clouseau cu o voce foarte blândă. Dar tu eşti tânără şi boala este la început. În momentul de faţă, se testează noi molecule. Până acum, pentru că nu dispuneam de mijloace eficace de diagnostic, identificam mereu maladiile mult prea târziu. Dar toate astea sunt pe cale să se schimbe şi…

Nu mai vreau să ascult. Mă ridic brusc şi ies din birou fără să mă uit înapoi.

*

Hol. Baterie de ascensoare care se deschid spre curtea interioară. Labirint de beton. Parcare. Bâzâitul motorului.

Am lăsat în jos toate geamurile. Conduc cu pletele în vânt şi radioul dat la maximum. Chitara lui Johnny Winter în *Further up on the Road.*

Mă simt bine. Vie. Nu voi muri. Am toată viaţa înainte.

Accelerez, depăşesc, claxonez. Cheiul de Grenelle, cheiul Branly, cheiul d'Orsay… Nu sunt bolnavă. Am o memorie foarte bună. Întotdeauna mi s-a spus asta la şcoală, în timpul studiilor şi apoi în timpul anchetelor. Nu uit nicio figură, remarc toate detaliile, sunt în stare să recit aproape pe de rost zeci de pagini redactate de ofiţerul însărcinat cu întocmirea dosarului judiciar. Îmi amintesc totul. Totul!

Creierul îmi fierbe, îşi învârte rotiţele, funcţionează la puterea maximă. Pentru a mă convinge, încep să recit tot ce-mi trece prin cap:

Şase ori şapte fac patruzeci şi doi/ Opt ori nouă fac şaptezeci şi doi/ Capitala Pakistanului este Islamabad/ Cea a Madagascarului, Antananarivo/ Stalin a murit în 5 martie 1953/ Zidul Berlinului a fost ridicat în noaptea de 12 spre 13 august 1961.

Îmi amintesc totul.

Parfumul bunicii mele se numea *Soir de Paris,* mirosea a bergamotă şi a iasomie/ *Apollo 11* a ajuns pe Lună în 20 iulie 1969/ Pe iubita lui Tom Sawyer o chema Becky Thatcher/ La prânz am mâncat la Dessirier un tartar de doradă, Seymour a mâncat un „fish and chic", apoi am luat câte o cafea fiecare şi nota de plată a fost de 79,83 euro. Îmi amintesc totul.

Chiar dacă nu e creditat, Eric Clapton e cel care cântă la chitară în cântecul *When My Guitar Gently Weeps,* de pe albumul cu copertă albă al celor de la Beatles. / Trebuie să spui „o să vă rămân recunoscător" şi nu „o să vă fiu recunoscător" / Azi-dimineaţă, am pus benzină în maşină la staţia de pe bulevardul Murat; benzina fără plumb 98 era

1,684 euro; eu am pus de 67 de euro/ în *la nord, prin nord-vest,* Alfred Hitchcock apare chiar după genericul de la început; uşa unui autobuz se închide în faţa lui şi îl lasă pe trotuar, îmi amintesc totul.

În romanele lui Conan Doyle, Sherlock Holmes nu spune niciodată: „Elementar, dragă Watson 7 Codul cârdului meu de debit este 9728/ Numărul lui este 0573.5233.3754.61/ Criptograma este 793/ Primul film al lui Stanley Kubrick nu este *Sărutul ucigaşului,* ci *Fear and Desirel* în 1990, arbitrul meciului dintre Benfica şi Olympique Marseille care i-a acordat lui Vata un gol înscris cu mâna se numea Marcel van Langenhove. Tatăl meu a plâns/ Moneda Paraguayului este guarani/ Cea a Botswanei este pula/ Motocicleta bunicului meu era o Kawasaki H1 / La douăzeci şi unu de ani, tatăl meu conducea un Renault 8 Gordini culoarea „albastru de Franţa", îmi amintesc totul.

Codul de la intrarea în imobilul meu este 65007B, codul de la ascensor este 132 IA/ Profesorul meu de muzică dintr-a şasea se numea domnul Piguet. Ne punea să cântăm *She's Like a Rainbow,* a celor de la Rolling Stones, la flaut/ Mi-am cumpărat primele două CD-uri în 1991, când eram în al doilea an de liceu: *Du vent dans leplaines,* al grupului rock Noir Deşir, şi *Impromptu-\în\z* lui Schubert, apărute la Deutsche Grammophon în interpretarea lui Krystian Zimmerman/ Am luat 8 la examenul de filosofie de la Bac. Subiectul era „Mai este pasiunea un obstacol în cunoaşterea de sine?" / Eram în ultimul an de liceu. Joia, aveam trei ore în sala 207; mă aşezam în rândul al treilea, lângă Stephane Muratore şi, la sfârşitul zilei, mă ducea acasă pe scuterul lui Peugeot ST care mergea greu la urcuş, îmi amintesc totul.

Belle du Seigneur are 1.109 pagini în ediţie Folio/ Muzica din *Viaţa dublă a Veronicăi* a fost compusă de Zbiegniew Preisner/ Când eram studentă, numărul camerei mele din căminul studenţesc era 308/ Marţea, la cantina universităţii, era zi de lasagna/ în *Femeia de alături,* personajul jucat de Fanny Ardant se numeşte Mathilde Bauchard/ îmi amintesc de frisoanele pe care le simţeam când ascultam la nesfârşit pe primul meu iPOD *That's*

My People, melodia în care rapperii de la NTM introduc un fragment dintr-un preludiu de Chopin/ îmi amintesc unde eram pell septembrie 2001: într-o cameră de hotel, în vacanţă la Madrid, cu un amant mai în vârstă. Un comisar însurat care semăna cu tatăl meu. Prăbuşirea turnurilor gemene în această ambianţă sordidă/ îmi amintesc de acea perioadă complicată, de bărbaţii toxici pe care îi detestam. Înainte să înţeleg că trebuie să te iubeşti un pic pentru a putea să îi iubeşti pe ceilalţi…

*

Mă angajez pe Podul Invalizilor, intru pe Bulevardul Franklin-Roosevelt şi o iau pe rampa care coboară în parcarea subterană. Apoi, mă duc pe jos până la Motor Village din rondul de pe Champs-Elysées, unde mă întâlnesc cu fetele.

— Hello, Alice!

Stau la o masă pe terasa de la Fiat Caffe şi ronţăie apetitive. Mă aşez lângă ele şi comand un Aperol Spritz cu şampanie, pe care îl dau pe gât aproape dintr-o înghiţitură. Vorbim vrute şi nevrute, glumim, comentăm ultimele bârfe, discutăm despre bărbaţi, despre haine, despre serviciu. Comandăm un rând de Pink Martini şi ciocnim în cinstea

prieteniei noastre. Apoi ne mişcăm, încercăm mai multe localuri: Moonlight, Treizieme Etage, Londonderry. Dansez, îi las pe bărbaţi să mă abordeze, să mă agaţe, să mă atingă. Nu sunt bolnavă. Sunt senzuală.

N-o să mor. N-o să mă şubrezesc. Nu vreau să fiu o le

j

mele cu minţile rătăcite. N-o să mă ofilesc precum o floare ruptă prea devreme. Beau Bacardi Mojito, şampanie violetă, Bombay tonic… Nu vreau s-o sfârşesc cu creierul făcut praf, înjurându-le pe infirmiere şi înfulecând compot cu ochii în gol.

Totul se învârteşte în jurul meu. Sunt uşor ameţită, veselă. Mă simt liberă. Timpul se scurge. Este trecut de miezul nopţii. Le îmbrăţişez pe fete şi plec spre parcarea subterană. Al treilea nivel la subsol. Lumină de morgă. Miros de urină. Tocurile îmi răsună pe ciment. Greaţă, stare de rău. Mă clatin. În câteva clipe, starea mea de ebrietate este impregnată de tristeţe. Respir cu greutate, mă simt fără vlagă. Am un nod în gât şi totul îmi revine în memorie: imaginea creierului meu atacat de plăci senile, frica de marele naufragiu. Un neon obosit pâlpâie şi ţârâie ca un greiere. Îmi scot cheile, acţionez telecomanda pentru a-mi deschide maşina, urc şi mă prăbuşesc peste volan. Ochii mi se umplu de lacrimi. Un zgomot… E cineva pe bancheta din spate! Mă ridic brusc. Umbra unei feţe iese din întuneric.

— Fir-ar să fie, Seymour, m-ai speriat!

— Bună seara, Alice.

— Ce naiba cauţi aici?

— Aşteptam să fii singură. Am primit un telefon de la

Clouseau şi îmi făceam griji pentru tine.

— Ei, drăcia dracului, şi cu secretul medical cum rămâne?

— N-a avut nevoie să-mi spună nimic. De trei luni de zile, eu şi tatăl tău aşteptăm cu înfrigurare clipa asta.

Aprind plafoniera pentru a-l vedea mai bine. Şi el are lacrimi în ochi, dar şi le şterge cu mâneca şi îşi drege glasul.

— Decizia îţi aparţine, Alice, dar cred că trebuie să acţionăm foarte repede. Aşa m-ai învăţat tu în meseria de poliţist: să nu las niciodată lucrurile de pe o zi pe alta, să iau taurul de coarne şi să nu-i mai dau drumul. De-asta eşti tu cea mai bună poliţistă, pentru că nu te menajezi, pentru că acţionezi mereu prima şi pentru că eşti mereu cu un pas înainte.

Trag aer în piept.

— Nimeni nu poate făcu un pas înaintea maladiei Alzheimer.

Îl văd în oglinda retrovizoare cum deschide un plic de carton. Scoate din el un bilet de avion şi o broşură a cărei copertă este ilustrată cu o clădire mare şi înaltă construită pe malul unui lac.

— Mama mi-a vorbit de această instituţie din Maine, Sebago Cottage Hospital.

— Ce-a căutat mama ta acolo?

— După cum ştii, suferă de boala Parkinson. Acum doi ani, tremura îngrozitor şi viaţa ei era un infern. Într-o zi, medicul ei i-a propus un nou tratament: i s-au implantat în creier doi mici electrozi conectaţi la un dispozitiv de stimulare implantat sub claviculă. Cam ca un pacemaker.

— Mi-ai povestit deja toate astea, Seymour, şi ai recunoscut tu însuţi că impulsurile electrice nu stopau

evoluţia bolii.

— Poate, dar au suprimat simptomele cele mai supărătoare şi astăzi mama se simte mult mai bine.

— Boala Alzheimer n-are nimic de-a face cu Parkinsonul.

— Ştiu, zice el întinzându-mi broşura, dar uită-te să vezi ce scrie despre instituţia asta: folosesc stimularea cerebrală profundă pentru a lupta împotriva simptomelor de Alzheimer. Primele lor rezultate sunt încurajatoare. N-a fost uşor, dar am reuşit să-ţi fac o programare. Am plătit totul, dar trebuie să pleci mâine. Ţi-am rezervat un bilet de avion până la Boston.

Clatin din cap.

— Păstrează-ţi banii, Seymour. Toată chestia asta e apă de ploaie. O să crăp, punct.

— Ai o noapte întreagă pentru a te gândi, insistă el. Între timp, o să te duc acasă. Nu eşti în stare să conduci.

Prea epuizată ca să-l contrazic, mă mut pe scaunul pasagerului şi îi las volanul.

Este ora 00.17 când camera de supraveghere din parcare ne fdmează în timp ce părăsim zona.

24

Capitolul zero

Acolo unde creşte pericolul, creşte şi ceea ce-l îndepărtează.
Friedrich HÖLDERLIN

Tribela

Ora 4.50 dimineaţa

Cu trei ore înainte de prima întâlnire dintre Alice şi Gabriel

Soneria telefonului din camera 308 din Greenwich Hotel

se auzi de şase ori în gol până ca receptorul să fie ridicat.

— Alo… răspunse o voce somnoroasă.

— Recepţia, domnule Keyne. Sunt sincer jenat că vă deranjez, dar am un apel pentru dumneavoastră, un oarecare Thomas Krieg vrea să vă vorbească…

— În toiul nopţii? Dar cât naiba e ceasul?

— În curând va fi ora 5.00, domnule. Mi-a zis că e foarte urgent.

— Bine, dă-mi-l.

Gabriel se ridică pe pernă, apoi se aşeză pe marginea patului. Camera era cufundată în întuneric, dar lumina emisă de radioul-deşteptător lăsa să se ghicească dezordinea din încăpere. Mocheta era plină cu sticluţe de alcool şi de haine aruncate chiar pe jos. Femeia care dormea lângă el nu se trezise. Avu nevoie de câteva secunde pentru a-şi aminti numele ei: Elena Sabatini, una dintre colegele de breaslă din Florida, pe care o întâlnise în ajun în holul hotelului. După câteva pahare de Martini, o convinsese să urce în camera lui, unde se cunoscuseră mai bine, golind minibarul.

Gabriel se frecă la ochi şi oftă. De când îl părăsise nevasta, detesta ceea ce devenise: un suflet rătăcitor, o fantomă în derivă pe care nimic n-o mai oprea din căderea ei. *Nimic nu este mai tragic decât să întâlneşti un individ la capătul puterilor, pierdut în labirintul vieţii,* după cum spunea Martin Luther King, ale cărui cuvinte îi veniră imediat în minte. I se potriveau ca o mănuşă.

— Gabriel? Alo, Gabriel? striga vocea la celălalt capăt al firului.

Cu telefonul lipit de ureche, Keyne părăsi patul şi închise uşa culisantă care separa camera de salonaşul alăturat.

— Bună, Thomas.

— Am încercat să te sun pe fixul de la Astoria, apoi pe mobil, dar nu răspundeai.

— Probabil mi s-a descărcat bateria. Cum m-ai găsit?

— Mi-am amintit că e săptămâna congresului anual al Asociaţiei Americane de Psihiatrie. Am sunat la secretariatul lor şi mi-au spus că ţi-au rezervat o cameră la Greenwich.

— Ce vrei?

— Am auzit că ai fost foarte aplaudat după conferinţa de ieri despre dimensiunea psihiatrică a maladiei Alzheimer…

— Lasă linguşeala, zi ce vrei!

— Ai dreptate, să mergem drept la ţintă. Aş vrea să ştiu părerea ta despre o pacientă.

— La ora 5.00 dimineaţa? Thomas, îţi reamintesc că nu mai suntem asociaţi!

— Şi e păcat, formam o echipă bună amândoi. Ne completam perfect, psihiatrul şi neurologul.

— Da, dar s-a terminat cu asta, mi-am vândut acţiunile de la clinică.

— Cea mai mare tâmpenie a vieţii tale…

Gabriel se enervă.

— Doar n-o să avem iar aceeaşi discuţie! Ştii foarte bine j) >

care au fost motivele mele!

— Da, să te muţi la Londra pentru a obţine custodia comună a fiului tău. Şi cu ce te-ai ales? Cu un ordin de restricţie care te-a forţat să te întorci în Statele Unite.

Gabriel simţi cum i se aburesc ochii. Îşi masă tâmplele în timp ce prietenul lui îşi reînnoia rugămintea.

— Vrei să arunci o privire peste dosarul meu? Te rog… Un

Alzheimer precoce. Cazul o să te pasioneze! Ţi-l trimit pe e-mail şi te sun peste douăzeci de minute.

— Nici nu se pune problema. O să mă culc la loc. Şi nu mă mai suna, te rog, zise el cu fermitate, după care închise telefonul.

Peretele de sticlă îi arătă, precum o oglindă, imaginea unui bărbat obosit, neras şi deprimat. Pe mochetă, la piciorul canapelei, îşi găsi smartphone-ul – *baterie descărcată* – şi îl puse la încărcat în priză. Se duse apoi în baie şi petrecu zece minute sub duş pentru a ieşi din starea de letargie. Cu halatul pe el, se întoarse în salon. La cafetiera cu capsule de pe comodă, îşi prepară un espresso dublu, pe care îl bău privind apele fluviului Hudson strălucind în lumina zorilor. Imediat, îşi mai făcu o cafea şi îşi deschise laptopul. Aşa cum prevăzuse, un e-mail de la Thomas îl aştepta în căsuţa poştală.

Ce tip încăpăţânat!…

Neurologul îi trimisese dosarul pacientei lui. Krieg ştia că Gabriel nu va rezista curiozităţii de a-l consulta şi, în privinţa asta, avea dreptate.

Gabriel deschise fişierul PDF şi citi primele pagini pe diagonală. Profilul neobişnuit al pacientei îi reţinu într-adevăr atenţia: Alice Schäfer, treizeci şi opt de ani, o franţuzoaică drăguţă cu trăsături armonioase şi ten deschis, cu faţa încadrată de şuviţe blonde care ieşeau dintr-un coc. Gabriel zăbovi câteva secunde asupra fotografiei şi ochii lor se încrucişară. Irisuri de culoare deschisă, o privire intensă şi fragilă în acelaşi timp, un aer misterios, indescifrabil. Oftă. Nenorocita asta de boală făcea ravagii printre oameni din ce în ce mai tineri.

Gabriel îşi plimbă degetul pe touchpad derulând dosarul. Mai întâi, zeci de pagini cu rezultatele examinărilor şi cu clişee cervicale – RMN, PET scan, puncţie lombară – care conduceau la un diagnostic fără drept de apel stabilit de profesorul Evariste Clouseau. Chiar dacă nu îl întâlnise niciodată, Gabriel îl cunoştea pe neurologul francez după reputaţie. Era o somitate în domeniul său.

A doua parte a dosarului începea cu un formular de admitere a lui Alice Schäfer la Sebago Cottage Hospital, clinica specializată în tulburări de memorie pe care o fondase el împreună cu Thomas şi cu alţi doi asociaţi. Un centru de cercetare de vârf în domeniul maladiei Alzheimer. Tânăra fusese admisă aici în urmă cu şase zile, pe 9 octombrie, pentru a fi supusă unui tratament de stimulare cerebrală profundă, „specialitatea 1 clinicii. Pe 11, i se implantase neurostimulatorul menit să livreze în mod constant o stimulare electrică de câţiva volţi şi pe care pacienţii îl numeau „pacemaker cerebral". Şi apoi, nimic.

Ciudat.

Conform protocolului, implantarea celor trei electrozi ar fi trebuit efectuată a doua zi. Altfel, pacemakerul era inutil. Gabriel îşi înghiţea ultima gură de cafea când smartphone-ul îi vibră pe birou.

— Ai citit dosarul? îl întrebă Thomas.

— Asta fac acum. Ce aştepţi de la mine, de fapt?

— O mână de ajutor, fiindcă sunt în rahat până-n gât. Fata asta, Alice Schäfer, a fugit aseară din clinică.

— A fugit?

— E poliţistă, ştie s-o facă. Şi-a părăsit camera fără ştirea nimănui. A reuşit să le păcălească pe infirmiere şi chiar l-a

rănit pe Caleb Dunn, care încerca s-o oprească.

— Dunn? Gardianul?

— Da. Idiotul şi-a scos arma. S-a luptat cu fata, încercând să-i pună cătuşele şi ea l-a dovedit. Se pare că arma s-a descărcat singură, dar fata s-a făcut nevăzută, luându-i pistolul şi cătuşele.

— Este rănit grav?

— Nu, glonţul i-a intrat în coapsă. Este spitalizat la noi şi este de acord să nu anunţe poliţia cu condiţia să-i plătim 100.0 de dolari.

— Vrei să spui că una dintre pacientele tale şi-a luat tălpăşiţa înarmată cu un pistol, rănindu-l pe agentul de pază, şi că n-ai anunţat poliţia? Eşti iresponsabil, bătrâne, şi o să ajungi la pârnaie!

— Dacă-i anunţ pe poliţişti, o să afle justiţia şi jurnaliştii. Risc să-mi văd retrase toate acreditările, ceea ce ar duce la închiderea clinicii. Nu vreau să renunţ la munca mea de-o

viaţă din cauza unui imbecil de gardian. De aceea am nevoie de tine, Gabriel. Aş vrea să mi-o aduci înapoi.

— De ce eu? Şi cum ai vrea să fac?

— Am realizat propria mea anchetă. Alice Schäfer se află la New York, ca şi tine. S-a dus cu taxiul la Portland, la ora 9.0 seara. De acolo, a luat un tren, apoi un autobuz până în Manhattan. A ajuns la autogară în dimineaţa asta, la 5.20.

— Din moment ce ştii unde este, de ce nu vii chiar tu după ea?

— Nu pot părăsi spitalul în plină criză. Agatha, asistenta mea, este într-un avion. Va fi în Manhattan peste două ore,

dar aş vrea s-o găseşti tu pe fată. Ai un adevărat dar de a calma oamenii. Ai tu o chestie, o empatie, eşti ca un actor care…

— Nu începe iar cu linguşeala. Cum de eşti sigur că mai este la New York?

— Graţie receptorului GSM pe care-l implantăm în talpa de la pantofii pacienţilor. Am localizat-o pe aplicaţia noastră. Este în Central Park, chiar în mijlocul lui, într-un loc împădurit numit The Ramble. După toate aparenţele, nu s-a mai mişcat de o jumătate de oră. Aşadar, ori a murit, ori doarme, ori şi-a aruncat încălţările. Fir-ar să fie, Gabriel! Du-te doar să dai o raită, ţi-o cer ca prieten. Trebuie s-o găsim înaintea poliţiei!

Keyne stătu câteva secunde să se gândească.

— Gabriel? Mai eşti acolo…? se impacientă Thomas.

— Spune-mi mai multe despre ea. Am văzut că, acum patru zile, i-ai implantat un generator subcutanat.

— Da, confirmă Krieg. Ultimul model apărut, complet miniaturizat, puţin mai mare decât o cartelă SIM. Ai să vezi, este impresionant.

— De ce nu ai trecut la partea a doua a intervenţiei şi nu i-ai instalat electrozii?

— Pentru că a luat-o razna complet de la o zi la alta!

Era într-o totală negare a realităţii. Dacă mai adaugi la asta şi amnezia…

— Adică?

— Schäfer suferă de un soi de amnezie anterogradă bazată pe refuzul bolii. Mintea ei ignoră toate faptele care s-au întâmplat după ce a aflat că are Alzheimer.

— Nu mai stochează amintiri noi?

— Niciuna din seara ieşirii la o băută care a avut loc acum o săptămână, imediat după ce Clouseau i-a anunţat diagnosticul. În fiecare dimineaţă, când se trezeşte, memoria ei se reinitializează. Alice nu ştie că este bolnavă şi crede

— >

că, în urmă cu o seară, petrecea pe Champs-Elysées. A uitat şi că este în concediu medical de trei luni.

Gabriel relativiza.

— Se ştie că refuzul şi dispariţia memoriei fac parte din caracteristicile bolii…

— Numai că fata asta nu pare deloc bolnavă. Îi merge mintea brici şi e dată naibii.

Gabriel scoase un lung oftat de resemnare. Nimeni nu ştia mai bine decât Krieg să-i aţâţe curiozitatea. Şi, în mod evident, cazul acestei fete era o enigmă.

— Bine, de acord, o să mă duc să văd dacă o găsesc…

— Mulţumesc, bătrâne! Mă salvezi! se ambală Thomas.

— Dar nu-ţi promit nimic! preciză Keyne.

— O să reuşeşti, sunt sigur de asta! Îţi trimit coordonatele exacte pe telefonul mobil. Sună-mă când ai noutăţi.

Gabriel închise telefonul cu senzaţia dezagreabilă că s-a lăsat dus de nas. De când se întorsese la New York, îşi crease la Astoria propria clinică medicală specializată în intervenţiile de urgenţe psihiatrice la domiciliu. Îi trimise un SMS secretarei lui, cerându-i să-l cheme pe înlocuitorul lui ca să asigure gărzile de dimineaţă.

Apoi se îmbrăcă în viteză cu hainele din seara trecută – blugi bleumarin, cămaşă albastru-deschis, haină neagră,

trenci gri-bej şi o pereche de bascheţi Converse –, după care deschise uşa de la şifonierul în care îşi lăsase trusa medicală. Puse o seringă cu un anestezic puternic într-o trusă de piele. În definitiv, fata asta era înarmată şi deci potenţial periculoasă. Aranjă cutiuţa în servieta diplomat şi părăsi camera.

Ajungând la recepţie, îi ceru portarului să cheme un taxi, apoi îşi dădu seama că uitase în cameră dispozitivul radio care asigura securitatea servietei diplomat. Dacă se îndepărta mai mult de douăzeci şi cinci de metri de receptor, o alarmă şi o descărcare electrică erau programate să se declanşeze automat.

Cum taxiul sosea deja, hotărî să nu mai urce în cameră ca să nu mai piardă timp şi lăsă valiza la depozitul de bagaje al hotelului.

Angajatul îi dădu în schimb cotorul unui tichet care purta numărul 127.

În filigran, cele două litere G şi H întretăiate formau un logo discret.

25

Chiar înainte

(…) şi când a clipit din ochi prima oară, am recunoscut-o. Era ea, cea neaşteptată şi aşteptată (…)

Albert COHEN

Manhattan

Ora 7.15 dimineaţa

Cu trei sferturi de oră înainte de prima întâlnire dintre Alice şi Gabriel

Nişte acorduri de jazz se auzeau în interiorul taxiului. Lui

Gabriel nu-i luă decât câteva secunde pentru a recunoaşte înregistrarea legendară: Bill Evans interpretând *All of You,* de Cole Porter, la Village Vanguard, în 1961. Deşi nu era în stare să cânte la niciun instrument, psihiatrul adora jazzul şi lua la rând sălile de concert curios să audă ceva nou sau»

căutând dimpotrivă să retrăiască emoţiile pe care le încercase pe vremea studenţiei, când descoperise această muzică în cluburile din Chicago.

Din cauza lucrărilor de pe Harrison, taxiul ocoli pentru a ajunge pe Hudson Street. Pe bancheta din spate a maşinii, Gabriel continua să citească dosarul lui Alice Schäfer pe ecranul telefonului mobil. Redactată de un psiholog al clinicii, ultima parte a documentului consta dintr-o lungă notă biografică completată cu articole din cotidiene şi săptămânale franţuzeşti rezumate într-o traducere sumară. În toate >

materialele era vorba despre criminalul în serie Erik Vaughn, care terorizase capitala franceză în cursul anului 2011. Un caz de care Gabriel nu auzise niciodată. Ecranul mic al smartphone-ului şi zdruncinăturile maşinii nu facilitau lectura.

Parcurgând primele extrase de presă, Gabriel gândi că era vorba de o anchetă la care lucrase Alice şi avu senzaţia că se

află într-unul dintre acele thrillere pe care i se întâmpla să le devoreze când lua trenul sau avionul.

Apoi dădu peste patru pagini din *Paris Match* care prezentau drama lui Alice: tânăra poliţistă îl urmărise pe ucigaş, dar era şi una dintre *victimele* lui. Ceea ce citi făcu să-i îngheţe sângele în vine: Vaughn aproape că o spintecase,

ucigându-i copilul cu mai multe lovituri de cuţit şi abandonând-o mai mult moartă decât vie într-o baltă de sânge. Culmea nenorocirii, soţul ei avusese un accident de maşină fatal în timp ce încerca să ajungă la ea, la spital.

Şocat de cele citite, lui Gabriel i se făcu greaţă. Pentru o clipă, crezu că o să vomite cele două ceşti de cafea pe care le avea în stomac. În timp ce maşina gonea pe Eighth Avenue, psihiatrul rămase câteva minute nemişcat, cu nasul lipit de geam. Cum era posibil ca destinul să fie atât de nemilos cu această femeie? Şi după tot ceea ce îndurase, cum putea să-i mai dea şi o boală precum Alzheimer, deşi nu avea decât treizeci şi opt de ani?

Începea să se lumineze de ziuă şi primele raze ale soarelui străpungeau pădurea de zgârie-nori. Taxiul străbătu Central Park West şi îl lăsă pe Gabriel la intersecţia bulevardului cu Strada 72, chiar în dreptul intrării vestice a parcului.

Psihiatrul îi întinse şoferului o bancnotă şi trânti portiera. Aerul era rece, dar cerul, senin şi fără nori, îţi dădea speranţa unei frumoase zile de toamnă. Gabriel privi în jur. Circulaţia începea să se aglomereze. Pe bulevard, cărucioarele cu covrigei şi hotdogi erau deja prezente. În faţă la Dakota, un bişniţar îşi aranja pe trotuar afişele, tricourile şi gadgeturile cu efigia lui John Lennon.

Gabriel intră în parc, unde domnea o ambianţă campestră. Trecu de grădina triunghiulară a Memorialului Strawberry Fields şi coborî drumul care mergea de-a lungul apei până la domul din granit al fântânii Cherry Hill. Lumina era frumoasă, aerul tare şi uscat, iar locul deja foarte animat: amatori de jogging, skateri, ciclişti, proprietari de câini ieşiţi cu patrupedele la plimbare se încrucişau într-un soi de balet

improvizat, dar armonios.

Gabriel îşi simţi telefonul vibrând în buzunarul impermeabilului. Un SMS de la Thomas conţinând o captură de ecran: un plan care indica localizarea precisă a lui Alice Schäfer. După ultimele veşti, tânăra era tot undeva de cealaltă parte a podului care traversa lacul.

Gabriel se orientă cu uşurinţă. În spatele lui, siluetele turnurilor gemene ale luxosului imobil San Remo. Mai departe în faţa lui, Bethesda Terrace and Fountain, apoi, la stânga, Bow Bridge cu pasarela lui din fontă ornată cu arabescuri delicate. O luă pe podul lung de culoare crem, care se întindea peste unul dintre braţele lacului, şi se afundă în pădurea Ramble.

Psihiatrul nu pusese niciodată piciorul în partea cea mai sălbatică din Central Park. Încet-încet, boschetii şi arbuştii lăsară locul unei adevărate păduri: ulmi, stejari, un covor de muşchi şi frunze uscate, stânci înalte. Înainta cu ochii pironiţi pe telefon ca să nu se rătăcească. Nici nu-i venea să creadă că o pădure în toată regula putea să se întindă la numai câteva sute de metri de o zonă atât de aglomerată. Cu cât vegetaţia se îndesea, cu atât rumoarea oraşului se risipea, dispărând în cele din urmă. În curând, nu mai auzi decât ciripitul păsărelelor şi freamătul frunzişurilor.

Gabriel îşi suflă în mâini ca să le încălzească şi se uită din nou pe ecranul telefonului. Credea că s-a rătăcit când ajunse într-o poiană sălbatică.

Era un loc atemporal, ferit de toate şi protejat de domul auriu pe care-l forma frunzişul unui ulm uriaş. Lumina avea ceva ireal, ca şi cum nişte fluturi cu aripi de lumină zburau pe cer. Luate de un vânt uşor, nişte frunze arămii pluteau

prin aer. Un parfum de pământ reavăn şi de frunze în descompunere se simţea în atmosferă.

În mijlocul poieniţei, o femeie dormea, întinsă pe o bancă.

*

Gabriel se apropie cu prudenţă. Era într-adevăr Alice Schäfer, ghemuită pe o parte, cu picioarele strânse, îmbrăcată cu o geacă de piele şi nişte blugi strâmţi. Pătate de sânge coagulat, poalele unei cămăşi ieşeau din geacă. Gabriel se alarmă crezând că se rănise. Dar, după ce examină haina, ghici că sângele era probabil al lui Caleb Dunn, paznicul de la clinică. Se aplecă asupra tinerei franţuzoaice până îi atinse uşor părul, îi ascultă zgomotul respiraţiei şi stătu o clipă să privească miile de nuanţe ale reflexiilor de aur din cocul ei, chipul fragil şi diafan, buzele uscate, de un roz pal, de unde ieşea un suflu cald.

Se simţi cuprins de o tulburare neaşteptată, apoi o flacără mistuitoare îi aprinse întreaga fiinţă. Fragilitatea acelei femei, singurătatea care emana din trupul abandonat răsunară în el ca un ecou dureros. Fusese de ajuns s-o privească două secunde ca să audă bătăile destinului şi, stăpânit de o forţă iraţională, să ştie că avea să facă totul pentru a o ajuta pe Alice Schäfer.

N-avea mult timp la dispoziţie. Scotoci, cât mai delicat posibil, prin buzunarele de la geaca tinerei, unde găsi portofelul, o pereche de cătuşe şi arma lui Caleb Dunn. Lăsă pistolul la locul lui, dar luă cătuşele şi portofelul. Examinându-i conţinutul, găsi legitimaţia de poliţist a lui Schäfer, fotografia unui bărbat blond cu părul cârlionţat şi clişeul unei ecografii.

Şi acum?

Rotitele creierului i se învârteau. În mintea lui încolţea un

scenariu nebunesc. O intrigă care începuse să se scrie singură în taxi, ascultându-l pe pianistul de jazz la radio, citind articolele despre Vaughn, ucigaşul în serie, gândindu-se la ceea ce îi spusese Thomas despre amnezia anterogradă a lui Alice şi despre refuzul bolii ei.

„În fiecare dimineaţă, când se trezeşte, memoria ei se reinitializează într-un mod ciudat. Alice nu ştie că este bolnavă şi crede că, în urmă cu o seară, petrecea pe Champs-Elysées".

La rândul său, îşi goli buzunarele pentru a face inventarul obiectelor pe care le avea la el: portofelul, mobilul, un pix lucios, un briceag, tichetul pe care-l primise, la plecarea din hotel, de la depozitul de bagaje unde îşi lăsase diplomatul.

Trebuia să improvizeze cu astea. Timpul se dilată. Elementele unui puzzle se asamblau în mintea lui cu o viteză uluitoare. Ca atins de graţia divină, ştiu în câteva secunde ce plan trebuia să urmeze.

Verifică pe telefon numărul de la Greenwich Hotel, după care îl copie cu pixul în palma lui Alice, rugându-se să nu se trezească.

Apoi părăsi pentru câteva clipe poiana. La vreo cincizeci de metri mai spre nord, descoperi un lac mic traversat de un pod minuscul din lemn rustic şi înconjurat de arbuşti plângători cu trunchiuri scurte.

Judecând după numeroasele hrănitori agăţate de crengile copacilor, locul – calm şi liniştit la acea oră – era probabil un soi de punct de observaţie creat de ornitologii parcului.

Gabriel îşi scoase trendul şi rupse interiorul dublurii

pentru a tăia o fâşie lungă şi fină ce te putea duce cu gândul la o faşă de tifon de culoare deschisă. Îşi scoase haina, îşi suflecă mâneca de la cămaşă şi, cu lama briceagului, începu să-şi graveze pe antebraţ o suită de şase cifre – 141197 – corespunzând combinaţiei de la cele două încuietori ale servietei diplomat. Se schimonosi de durere simţind lama înfigându-se în piele şi tăindu-i epiderma. Dacă ar fi apărut în acel moment un pădurar, i-ar fi fost cam greu să-i explice de-a ce se juca.

Îşi înfăşură braţul însângerat cu bandajul improvizat pentru a-şi face un pansament. Îşi lăsă în jos mâneca de la cămaşă, se îmbrăcă cu haina şi îşi strânse impermeabilul, făcând din el o bocceluţă, în care puse portofelul său şi pe cel al lui Alice, briceagul, ceasul de mână şi pixul.

Apoi se hotărî să-l sune pe Thomas.

— Spune-mi că ai găsit-o şi că este în viaţă! îl imploră prietenul său.

— Da, a adormit pe o bancă în mijlocul zonei forestiere.

— Ai încercat s-o trezeşti?

— Nu încă, dar va trebui s-o fac înainte să apară cineva.

— Ai recuperat arma lui Dunn?

— Deocamdată, nu.

— Ce mai aştepţi?

— Ascultă, vreau să încerc s-o aduc înapoi la clinică, dar cu blândeţe, în felul meu şi urmând regulile mele.

— Cum vrei, consimţi Krieg.

Gabriel miji ochii şi se scărpină în cap.

— După părerea ta, pe cine va încerca să contacteze când se va trezi?

— Fără îndoială pe prietenul şi colegul ei, Seymour Lombart. El este cel care i-a recomandat clinica noastră şi i-a plătit tratamentul.

— Trebuie să-l avertizezi pe tip. Orice i-ar spune, cere-i să nu-i vorbească despre boala ei. Spune-i să câştige timp şi să urmeze instrucţiile pe care i le vom da pe parcurs.

— Eşti sigur că ştii ce faci? Fiindcă…

— Nu sunt sigur de nimic, dar, dacă nu eşti mulţumit, vino şi ia-o singur.

La celălalt capăt al firului, Krieg n-avu drept răspuns decât un oftat adânc.

— Altceva: Agatha a ajuns la New York?

— M-a sunat acum două minute. Tocmai a aterizat pe JFK.

— Spune-i să vină imediat în Central Park. În nordul pădurii Ramble va găsi un mic lac înconjurat de azalee. Lângă un pod rustic din bârne sunt nişte copaci cu hrănitori din lemn pentru păsărele. În cea mai mare dintre ele, o să las toate lucrurile mele şi efectele personale ale lui Schäfer. Spune-i Agathei să le recupereze înainte să le găsească altcineva. Mai spune-i să fie gata să mă ajute dacă o sun.

— O anunţ imediat, îl asigură Thomas Krieg. Când mai vorbim?

— Când voi putea. Este inutil să încerci să mă contactezi pe mobil, fiindcă va trebui să mă debarasez de el.

— Bun, succes, bătrâne!

— O ultimă întrebare: Alice Schäfer are vreun iubit?

— Din câte ştiu eu, nu.

— Şi tipul ăsta, Seymour?

— Am înţeles că e gay. Dar de ce mă întrebi?

— Aşa.

Gabriel închise şi strecură mobilul în bocceluţa confec>*)*
ţionată din impermeabilul său, pe care îl vârî adânc în cea mai voluminoasă hrănitoare pe care o găsi.

Se întoarse în poiană şi constată cu uşurare că Alice nu se mişcase.

Acolo, puse la punct ultimele detalii. Scoase din buzunar tichetul de la depozitarea diplomatului şi îl băgă în buzunăraşul de la blugii tinerei. Apoi se aplecă asupra antebraţului ei şi, cu mare grijă, învârti butonul ceasului bărbătesc pe care-l purta la încheietură, falsificând data pentru a o regla exact cu o săptămână mai înainte. Pe cadranul ceasului Patek, calendarul perpetuu indica acum „marţi, 8 octombrie" în loc de 15.

La sfârşit, puse una dintre brăţările cătuşelor metalice la încheietura dreaptă a lui Alice, iar pe cealaltă la încheietura de la mâna lui stângă.

Acum, erau de nedespărţit. Încătuşaţi la bine şi la rău.

Aruncă cheia cât mai departe posibil în mărăcini.

Apoi se culcă şi el pe bancă, închizând ochii şi lăsându-se uşor să cadă pe şoldul tinerei.

Greutatea trupului bărbătesc păru s-o trezească pe Alice din somn.

Era ora 8.00 dimineaţa.

Aventura putea începe.

26

Oglinzile n-ar trebui lăsate să atârne pe pereţi, aşa cum nu-ţi laşi aruncate la întâmplare carnetul de cecuri sau scrisorile ce conţin mărturia unor crime odioase.

Virginia WOOLF

Deschid ochii.

Recunosc camera: albă, minerală, atemporală. Pardoseală din rocă vulcanică, pereţi imaculaţi, un dulap şi un mic birou din lemn pictat. Nişte obloane interioare cu lamele late care revarsă o lumină razantă. O decorare ce te duce cu gândul mai mult la confortul unui hotel decât la ascetismul unei camere de spital.

Ştiu perfect unde sunt: în camera 6, la Sebago Cottage Hospital, în apropiere de Portland, în statul Maine. Ştiu şi de ce sunt aici.

Mă ridic în şezut şi mă reazem de pernă. Am impresia că mă aflu într-un *no mans land* senzorial, ca o stea moartă, stinsă de mult, dar emiţând încă lumină. Încet-încet, mă trezesc totuşi la realitate. Trupul meu este odihnit, mintea mi s-a uşurat de o povară, ca după o lungă scufundare de coşmar ce m-ar fi făcut să străbat palatele Nopţii, ale Visurilor şi ale Somnului, să mă lupt cu Cerberul şi să ucid Furiile pentru a reveni la suprafaţă.

Mă scol din pat, fac câţiva paşi cu picioarele goale până la peretele vitrat şi deschid fereastra. Valul de aer rece care năvăleşte în încăpere mă revigorează. Panorama care mi se oferă privirii îmi taie răsuflarea. Înconjurat de o pădure de brazi cu versanţi abrupţi, lacul Sebago îşi etalează apele de cobalt pe kilometri întregi. O veritabilă oază de azur în mijlocul coniferelor. O stâncă imensă în formă de cetăţuie se ridică deasupra apelor în care înaintează o punte din scânduri.

— Bună ziua, domnişoară Schäfer.

Surprinsă, mă întorc brusc. Aşezată într-un colţ al

încăperii, o infirmieră de origine asiatică mă observă în tăcere de mai multe minute fără ca eu să o fi remarcat.

— Sper că vă simţiţi bine. Domnul doctor Keyne vă aşteaptă lângă lac.

— Doctorul Keyne?

— Mi-a cerut să vă semnalez prezenţa sa imediat ce vă treziri.

Se apropie de fereastră şi-mi arată un punct la orizont. Mijesc ochii şi-l zăresc pe Gabriel, cu mâinile băgate sub capota ridicată a maşinii. Îmi face semn cu mâna din depărtare, ca o invitaţie de a mă duce la el. În dulap, găsesc valiza pe care am adus-o cu mine. Îmi pun nişte blugi, un pulover pestriţ, o geacă, o pereche de pantofi cu talpă groasă şi ies pe uşa glisantă a peretelui vitrat.

Mă las purtată, hipnotizată de albastrul profund al suprafeţei lacului.

Acum, totul este limpede în capul meu. Amintirile sunt ordonate, aranjate în clasoarele memoriei. Mai întâi, diagnosticul alarmant al lui Clouseau, evocarea de către Seymour a existenţei clinicii Sebago Cottage Hospital, demersurile lui ca să fiu admisă în instituţie, plecarea în Statele Unite, primele mele zile la clinică, implantarea unui pacemaker cerebral urmată de o criză de panică, refuzul puternic al bolii, evadarea mea din spital, lupta cu gardianul, fuga spre New York până la banca aceea din Central Park…

Apoi întâlnirea insolită cu tipul ăsta ciudat, Gabriel Keyne, *i* care m-a însoţit pe drumul prăpăstios al unei zile nebuneşti.

Un joc de-a vânătoarea de comori în cursul căruia spaimele mele cele mai profunde au ieşit la suprafaţă: fantoma lui Erik

Vaughn, pierderea bebeluşului, traumatismul morţii lui Paul, îndoielile în privinţa loialităţii tatălui meu şi a lui Seymour.

Şi mereu acelaşi refuz de a-mi accepta starea de sănătate care m-a făcut să fiu convinsă că m-am trezit în dimineaţa de 8

octombrie, deşi eram cu o săptămână mai târziu.

— Bună, Alice, sper că ai dormit bine, îmi zice Keyne lăsând în jos capota maşinii.

Poartă nişte pantaloni cargo cu multe buzunare, o curea lată şi un cardigan tricotat cu model reiat. Are barba stufoasă, părul ciufulit, ochii încercănaţi şi strălucitori. Urmele negre de unsoare care îi mânjesc faţa ca la războinicii indieni îl fac să semene mai mult cu un mecanic decât cu un doctor.

În timp ce rămân tăcută, încearcă să mă atragă în conversaţie.

— Îmi pare rău pentru seringa cu anestezic pe care ţi-am înfipt-o în gât. Era singurul mod de a te arunca în braţele lui Morfeu.

Îşi ia ţigara pusă după ureche şi o aprinde cu o veche brichetă antivânt. Acum ştiu că bărbatul acesta nu e Vaughn. Dar cine este el cu adevărat? Ca şi cum mi-ar fi citit gândurile, îmi întinde o mână lucind de unsoare şi grăsime.

— Gabriel Keyne, psihiatru, se prezintă el formal.

Refuz să-l salut.

F – Jazzman, magician, agent special FBI, psihiatru… Eşti regele mitomanilor, bag seamă.

Schiţează un zâmbet schimonosit.

j

— Înţeleg că eşti furioasă pe mine, Alice. Iartă-mă că am abuzat de credulitatea ta, dar, de data asta, îţi promit că nu te mint.

Aşa cum se întâmplă adesea, simt că poliţista din mine îşi reintră în drepturi şi îl bombardez cu întrebări. Aflu că cel care i-a cerut să mă găsească la New York şi să mă aducă aici este fostul lui asociat, Thomas Krieg, directorul clinicii.

— Dar de ce ai pretins că eşti pianist de jazz? De ce Dublin? De ce cătuşele, tichetul de la depozitul de bagaje şi inscripţiile de pe mâna mea? De ce toată harababura asta?

El trage din ţigară şi scoate un rotocol lung de fum.

— Toate astea făceau parte dintr-un scenariu improvizat de urgenţă.

— Un scenariu?

— Punerea în scenă a unui soi de joc psihanalitic de roluri, dacă vrei.

După privirea mea incredulă, Gabriel înţelege că trebuie să-mi spună mai mult.

— Trebuia să încetezi cu refuzul de a accepta că eşti bolnavă. Trebuia să te confrunţi cu propriile himere pentru a te elibera de ele. Asta mi-e meseria: să reconstruiesc oamenii, să încerc să le fac ordine în minte.

— Şi ai inventat „scenariul” ăsta aşa, la plesneală?

— Am încercat să intru în logica ta, în modul tău de a gândi. Este metoda cea mai eficace de a stabili un contact.

Am improvizat din mers, în funcţie de ce îmi povesteai şi de deciziile pe care le luai.

Clatin din cap.

— Nu, explicaţia asta nu ţine, e imposibil.

Îmi aruncă o privire sinceră.

— Şi de ce, mă rog?

În mintea mea, ziua de ieri defilează cu repeziciune. Apoi, imaginile încremenesc, suscitând tot atâtea întrebări.

— Cifrele însângerate de pe braţul tău?

— Le-am scrijelit eu însumi cu un briceag.

Mi-e greu să cred ceea ce aud.

— Tichetul de depozit de la Greenwich Hotel?

— Acolo mi-am petrecut noaptea după un congres.

— Servieta diplomat electrificată?

— Este a mea. Alarma şi descărcarea electrică se declanşează automat imediat ce servieta se depărtează la mai mult de douăzeci şi cinci de metri de telecomanda radio.

— GPS-ul din pantofii mei?

— Toţi pacienţii clinicii poartă un GPS în talpa încălţărilor. Este o măsură generalizată în spitalele din Statele Unite pentru bolnavii care suferă de o tulburare a memoriei…

— Dar şi tu purtai un microcip…

Revăd scena foarte, foarte clar: în faţa magazinului de haine second-hand, Gabriel îşi aruncă pantoful Converse într-o pubelă de pe stradă.

— Ţi-am *spus* că am găsit unul, dar nu l-ai văzut şi m-ai crezut fără să verifici.

Dă ocol maşinii, deschide portbagajul şi scoate din el un cric, apoi o cheie în cruce ca să schimbe roata spartă. Sunt şocată că m-am lăsat păcălită în asemenea hal.

— Dar… toată povestea asta cu Vaughn?

— Căutam un motiv pentru a putea pleca din New York, îmi explică el, lăsându-se pe vine pentru a scoate capacul roţii sparte. Am citit în dosarul tău ce ţi-a făcut Vaughn. Ştiam că, punându-te pe urma lui, voi putea să te fac să mergi oriunde.

Simt cum mă cuprinde furia. Aş fi în stare să mă năpustesc asupra lui şi să-l snopesc în bătaie, dar mai înainte vreau să fiu sigură că înţeleg bine.

— Amprentele de pe seringă erau ale tale, nu-i aşa? Vaughn este mort…

— Da, dacă tatăl tău ţi-a spus că se află la şase picioare sub pământ, n-ai niciun motiv să-i pui la îndoială versiunea. Voi păstra acest secret, bineînţeles. De obicei, nu sunt un adept al autoapărării, dar, în cazul ăsta, cine ar putea să i-o reproşeze?

— Şi Seymour?

— Krieg i-a telefonat pentru a-i cere să colaboreze cu noi. Mai târziu, l-am sunat eu însumi pentru a-l incita să-ţi dea indicii false şi să te orienteze către spital.

— Când? Am fost tot timpul împreună.

Mă priveşte şi clatină din cap cu buzele strânse.

— Nu tot timpul, Alice: în Chinatown, am aşteptat să ieşi din casa de amanet pentru a-i cere vânzătorului permisiunea de a da un telefon. Mai târziu, în faţa grădinii comunitare de la Hell’s Kitchen, tu ai rămas în maşină în timp ce credeai că-l sun pe amicul meu Kenny dintr-o cabină telefonică.

Cu cheia în cruce, se apucă să desfacă şuruburile care ţin roata, continuându-şi litania.

— La gară, în timp ce cumpăram bilete, o bunicuţă

adorabilă m-a lăsat să dau un telefon de pe celularul ei. La Astoria, când tu făceai baie, au am avut tot timpul să folosesc telefonul din barul cu narghilea. În fine, când eram pe drum, te-am lăsat vreo zece minute cu „Barbie" sub pretextul că mă duc să cumpăr ţigări.

— Şi în timpul ăsta, tu vorbeai cu Seymour?

— El m-a ajutat să fiu credibil în rolul de agent special FBI. Trebuie să mărturisesc că a fost mai tare decât am crezut. Faza cu cadavrul din fabrica de zahăr, unde bineînţeles că n-a pus piciorul niciodată, a fost ideea lui.

— Nemernicul…

— Ţine mult la tine, să ştii. Nu oricine are norocul să aibă un prieten ca el.

Înserează cricul în locaşul special şi învârte pentru a ridica maşina cu câţiva centimetri. Văzându-l cum se schimonoseşte de durere, îmi amintesc că seara trecută i-am dat o lovitură de cuţit care i-a provocat probabil o rană musculară destul de adâncă. Dar nu sunt dispusă să mă înduioşez.

— Şi tatăl meu?

— Ah, el mă îngrijora. Nu eram sigur că marele Alain Schäfer va accepta să intre în joc. Din fericire, Seymour i-a subtilizat telefonul exact la momentul oportun.

Încasez loviturile aidoma unui boxer înghesuit într-un colţ al ringului. Dar vreau să ştiu. Vreau să ştiu totul.

— Şi apartamentul de la Astoria? Colegul tău, Kenny Forrest?

— Kenny nu există. Am inventat povestea asta cu pianistul pentru că mă pasionează jazzul. Cât despre apartament, este al meu. Apropo, îmi datorezi o sticlă de vin La Tâche 1999.

Păstram acel Romanee-Conti pentru o ocazie deosebită.

Ca de obicei, crede că umorul o să-mi potolească furia. Mă provoacă, încearcă să mă facă să-mi ies din fire.

— Poţi să-ţi bagi sticla aia undeva! Proprietara imobilului, doamna Chaouch, de ce nu te-a recunoscut?

— Pur şi simplu pentru că o sunasem de la gară cerându-i să nu dea nimic de bănuit.

Deşurubează complet buloanele, scoate roata spartă, după care îşi completează explicaţia.

— Agatha, asistenta lui Krieg, trecuse înainte cu câteva minute şi adunase tot ce ar fi putut să mă dea de gol: fotografii, dosare, facturi… Mă doare tare umărul. Poţi să-mi dai roata de rezervă?

— Şi tu, poţi să te duci dracului?! Vorbeşte-mi de cabana din pădure.

Gabriel face un pas în lături şi îşi verifică bandajul pe sub cardigan şi cămaşă. Probabil că rana a sângerat din cauza efortului, dar el strânge din dinţi şi apucă roata de schimb.

— Cabana e cea a adevăratului Caleb Dunn. Şi eu i-am cerut Agathei să pună pe uşă cele trei fotografii pe care le văzusem în portofelul tău.

— Bănuiesc că Mustangul Shelby este tot al tău, nu?

— L-am câştigat la poker pe vremea când locuiam la Chicago, zice psihiatrul ridicându-se şi ştergându-şi mâinile.

Nu mai suport să-l ascult. Mă simt înjosită, umilită. Ducându-mă de nas în halul ăsta, Gabriel mi-a luat şi ultimul lucru pe care-l mai aveam: certitudinea că mai sunt încă o bună poliţistă.

— Recunosc că am avut noroc, nuanţă el. În două rânduri, ai fost cât pe ce să mă demaşti. Prima oară, când ai insistat să

vii cu mine la laboratorul de hematologie medico-legală şi să laşi eşantionul de sânge.

Nu eram sigură că înţeleg bine. L-am lăsat să continue.

— O cunoşteam bine pe Eliane, clinica lucrează cu laboratorul de mult timp. N-am avut timp s-o previn, dar nu mi-a spus niciodată „doctor" în faţa ta!

Nu gust deloc ironia anecdotei.

— Şi a doua oară?

y

— Colegul tău, Marechal. În cazul lui, chiar că am fost la doi paşi de catastrofa. Mai întâi, am avut un noroc chior că nu ştia de concediul tău medical. Apoi, când a efectuat căutarea pe camerele de supraveghere, s-a mulţumit s-o facă introducând numărul plăcii de înmatriculare al maşinii tale. Dacă ţi-ar fi scris în e-mail că fotografiile datau de o săptămână, aş fi fost terminat!

Clatin din cap. Simt cum mă cuprinde o furie oarbă, o mânie imposibil de canalizat. Un torent de revoltă şi de nedreptate care pune stăpânire pe corpul meu. Mă aplec şi apuc cheia în cruce. Apoi mă ridic, mă îndrept spre Gabriel şi îl lovesc, cu toată puterea, în abdomen.

27

Umbrele albe

Să nu ne temem să spunem adevărul.

OVIDIU

Îl mai lovesc odată cu cheia în cruce şi Gabriel se prăbuşeşte la pământ, încovoiat, cu răsuflarea tăiată.

— Eşti într-adevăr cel mai mare ticălos!

Îşi duce mâinile la abdomen. Continui să-mi vărs furia.

— Tot ce mi-ai povestit despre fiul tău, despre moartea surorii soţiei tale, este dezgustător să inventezi asemenea minciuni!

Încearcă să se ridice, încrucişează antebraţele şi le pune în poziţie de apărare pentru a evita o nouă lovitură.

— Este adevărat, Alice! Partea aceasta a poveştii este adevărată, jur! Doar că nu eram poliţist, ci psihiatru benevol la o asociaţie care ajuta prostituatele.

Dau drumul cheii metalice şi îl las să se ridice în picioare.

— Soţia mea este într-adevăr plecată la Londra cu fiul nostru, îmi explică el, recăpătându-şi suflul. Pentru a mă apropia de el am părăsit clinica.

În pofida acestei mărturisiri, continui să ţip la el.

— Te-a amuzat grozav toată mascarada asta, nu-i aşa? Dar MIE la ce mi-a folosit?

Mă reped la el şi îl lovesc cu pumnul în piept. Urlu:

— La ce mi-a folosit?

Îmi strânge pumnii în mâinile lui mari.

— Calmează-te acum! îmi ordonă el cu fermitate. Am făcut totul ca să te ajutăm.

Se stârneşte vântul. Mă ia cu fiori. Este adevărat, obsedată de anchetă, aproape că lăsasem maladia Alzheimer pe planul al doilea.

*

Nu-mi vine să cred că o să mor. În dimineaţa asta, am mintea clară şi ascuţită brici. Mă uit în geamurile maşinii şi văd o imagine care mă flatează: cea a unei femei încă tinere şi zvelte, cu trăsături regulate, cu pletele în vânt. Totuşi, cunosc acum caracterul înşelător şi efemer al aparenţei. Ştiu că nişte plăci senile sunt pe punctul de a-mi imobiliza

neuronii şi de a-mi atrofia creierul. Zilele îmi sunt numărate.

— Trebuie să accepţi să suporţi a doua parte a operaţiei, insistă Gabriel.

— Nu-i bună de nimic metoda voastră. E o găselniţă pentru a-i escroca pe fraieri. Toată lumea ştie că nu există leac pentru Alzheimer.

Îmi vorbeşte cu o voce mai blândă.

— Este adevărat şi fals în acelaşi timp. Ascultă, nu ştiu ce ţi s-a spus despre această operaţie. Dar ştiu în schimb că clinica noastră s-a specializat în stimularea electrică a circuitelor memoriei şi că acest procedeu a dat rezultate excelente.

Îl ascult. Încearcă să fie mai explicit.

— Graţie unor electrozi foarte fini, trimitem un curent continuu de câţiva volţi în mai multe zone strategice ale creierului: fornixul şi cortexul entorhinal. Stimularea

va genera nişte microcutremurături care vor avea un efect asupra hipocampului. Încă nu cunoaştem complet toate mecanismele de acţiune, dar ideea este de a ameliora activitatea neuronilor.

— Dar tratamentul acesta nu vindecă boala.

— La mulţi bolnavi, se constată o ameliorare discretă dar semnificativă a memoriei episodice şi a memoriei spaţiale.

— „Discretă”? Genial…

— Alice, ceea ce încerc să-ţi spun este că avem încă prea puţine rezultate. Ce-i drept, n-avem de-a face cu o ştiinţă exactă. La unii pacienţi trataţi, amintirile pierdute sunt recuperate, simptomele regresează sau se stabilizează, dar la

alţii, nu se întâmplă nimic şi, din păcate, boala se agravează.

— Vezi bine că…

— Ceea ce văd este că nimic nu e scris şi că simptomele pot să evolueze rapid şi să ducă la o moarte fulgerătoare sau pot la fel de bine să stagneze. La persoanele tinere la care am detectat boala într-un stadiu precoce, există probabilităţi deloc neglijabile să o oprim. Este şi cazul tău, Alice.

Repet ca pentru mine:

— Să oprim boala…

— Să frânăm evoluţia bolii înseamnă să câştigăm timp, zice el răspicat. Cercetarea face progrese pe zi ce trece. Vor fi descoperite noi tratamente, cu siguranţă…

— Da, peste treizeci de ani.

— Poate fi peste treizeci de ani sau poate fi mâine. Uită-te ce s-a întâmplat cu SIDA. La începutul anilor 1980, să fii diagnosticat seropozitiv echivala cu o condamnare la moarte. Apoi au fost AZT-ul şi triterapiile…

Las capul în jos şi spun pe un ton obosit:

— Nu mai am putere. De aceea m-am panicat după prima operaţie. Voiam să mă întorc în Franţa, să-l văd pe tata pentru ultima oară şi…

Se apropie de mine şi mă priveşte drept în ochi.

— Şi ce? Să-ţi tragi un glonţ în cap?

Îl sfidez cu privirea.

— Da, cam aşa ceva.

— Te credeam mai curajoasă…

— Cine eşti tu ca să-mi vorbeşti despre curaj?

Se apropie şi mai mult de mine. Frunţile noastre aproape că se ating, suntem ca doi boxeri înainte de prima rundă.

— În nenorocirea ta, nu-ţi dai seama ce şansă ai. Ai un

prieten care-ţi finanţează tratamentul şi care s-a folosit de relaţiile lui pentru a te înscrie în acest program. Poate că nu ştii, dar există o listă de aşteptare considerabilă pentru a beneficia de asemenea îngrijiri.

— Ei bine, în felul ăsta, eliberez un loc.

— În mod evident, nici nu-l meriţi.

În momentul în care mă aştept mai puţin, îi văd ochii scăpărând. Citesc în ei furie, tristeţe, revoltă.

— Eşti tânără, eşti o luptătoare, eşti femeia cea mai hotărâtă şi cea mai încăpăţânată pe care am întâlnit-o în viaţa mea. Dacă există cineva care poate să sfideze boala asta, tu eşti aia! Ai putea fi un exemplu pentru alţi bolnavi şi…

— Mi se rupe, n-am chef să fiu un exemplu, Keyne! Nu voi câştiga niciodată lupta asta, încetează cu aburelile tale.

Se revoltă.

— Aşadar, depui armele? E mult mai uşor, într-adevăr. Vrei să termini cu viaţa? N-ai decât! Geanta ta e tot în maşină şi încă mai are arma înăuntru!

Cu paşi hotărâţi, Gabriel se îndepărtează în direcţia spitalului.

Mă provoacă. Mă exasperează. Sunt obosită. Nu ştie că nu trebuie să mă ademenească pe acest teren. Că merg de prea mult timp pe buza prăpastiei. Deschid portiera Mustangului şi iau geanta. Desfac şnururile. Glock-ul este acolo, ca şi telefonul a cărui baterie este aproape descărcată. Îmi pun mobilul în buzunar cu un gest maşinal, apoi verific încărcătorul pistolului şi îl strecor sub curea.

Soarele începe să se înalţe pe cer.

Privesc în depărtare şi clipesc din ochi, orbită de reflexiile

argintii care dansează pe lac. Fără să arunc nici măcar o privire la Gabriel, mă îndepărtez de maşină şi înaintez pe ambarcader. Forţa liniştită a peisajului degajează o impresie de seninătate şi armonie. De aproape, apa este limpede, aproape turcoaz.

În cele din urmă, întorc capul. Gabriel nu mai este decât o siluetă pe alee. Prea departe pentru a încerca ceva.

Iau pistolul din polimer şi respir profund.

Sunt devastată, distrusă, istovită. La capătul unei căderi fără sfârşit care a început cu mulţi ani în urmă.

Închid ochii. În mintea mea se detaşează fragmente dintr-o poveste al cărei final îl ştiu deja. În adâncul sufletului, n-am avut mereu convingerea că aşa se va termina viaţa mea? Singură, dar liberă.

Cum am încercat întotdeauna să trăiesc.

j

28

Într-o singură inimă

Singurele drumuri pe care merită să mergi sunt cele care duc înăuntru.

Charles JULIET

Îmi pun ţeava rece a armei în gură.

Să-mi păstrez cumpătul. Să nu devin o femeie cu memoria moartă. O bolnavă pe care o închizi într-o cameră de spital.

Să decid, până la capăt, drumul pe care trebuie să-l urmeze viaţa mea.

Ultima mea libertate.

Prin faţa ochilor închişi îmi trec instantaneele zilelor fericite petrecute cu Paul. Mii de imagini pe care vântul le ia

şi le duce în atmosferă, deschizând o cărare spre cer.

Deodată, îl zăresc, ţinându-l de mână pe tatăl lui. Îl văd pe copilul căruia nu-i alesesem încă un nume şi care nu va avea niciodată. Copilul pe care nu-l voi cunoaşte, dar al cărui chip mi-l imaginez de atâtea ori.

Sunt acolo, amândoi, în acele tenebre primitoare. Cei doi bărbaţi ai vieţii mele.

Îmi simt lacrimile rostogolindu-se pe obraji. Rămân cu ochii închişi, cu pistolul în gură, cu degetul încordat, pregătită să trag. Pregătită să mă duc la ei.

Copilul lasă mâna lui Paul şi face câţiva paşi spre mine. Este atât de frumos… Nu mai este bebeluş. Este deja un băieţel. Cu o cămăşuţă în carouri şi nişte pantaloni suflecaţi. Ce vârstă să aibă? Trei ani? Poate patru. Rămân fascinată de puritatea privirii lui, de inocenţa chipului, de promisiunile şi provocările pe care le citesc în ochii lui.

— Mami, mi-e frică, vino cu mine, te rog.

Vocea lui mă cheamă. Îmi întinde mâna.

Şi mie mi-e frică.

Atracţia este puternică. Un hohot de plâns mă sufocă. Ştiu totuşi că acest copil nu este real. Că nu este decât o simplă fantasmă a minţii mele.

— Vino, te rog. Mami…

Vin…

Degetul mi se crispează pe trăgaci. Un hău se deschide în mine. Simt o tensiune puternică în tot corpul, ca şi cum golul pe care îl port în mine încă din copilărie s-ar căsca şi mai mult.

Este povestea unei fete triste şi solitare care nu şi-a găsit

niciodată locul nicăieri. O bombă umană pe punctul de a exploda. O oală sub presiune în care fierb de prea mult timp resentimente, insatisfacţii, dorinţa de a fi în altă parte.

Hai, apasă pe trăgaci. Durerea şi frica vor dispărea imediat. Fă-o acum. Ai curajul, luciditatea, slăbiciunea… Este momentul potrivit.

Simt un tremur de-a lungul coapsei.

Este telefonul mobil care îmi vibrează în buzunar.

Încerc să îi reţin, dar Paul şi copilul se evaporă. Tristeţea este urmată de furie. Deschid ochii, îmi scot pistolul din gură şi răspund mânioasă la telefon. Aud vocea lui Gabriel în aparat.

— Nu face asta, Alice.

Mă întorc. Este la cincizeci de metri în spatele meu, se apropie.

— Ne-am spus totul, Gabriel.

— Eu cred că nu.

Urlu cu disperare:

— Lasă-mă în pace! Ţi-e frică pentru cariera ta, nu-i aşa? O pacientă care-şi zboară creierii în incinta frumoasei tale clinici ar provoca vâlvă, nu?

— Nu mai eşti pacienta mea, Alice…

Îmi vin în fire.

— Cum aşa?

— Ştii bine că un medic n-are voie să fie îndrăgostit de pacienta lui.

— Ultima ta tentativă este patetică, Keyne!

— De ce crezi că mi-am asumat atâtea riscuri? continuă el înaintând cu un pas. Am simţit ceva pentru tine încă de când te-am văzut culcată pe banca aia.

— Eşti ridicol.

— Nu joc teatru, Alice.
— Dar nici nu ne cunoaştem.

— Ba eu cred că da. Sau, mai degrabă, cred că ne-am recunoscut.

Îl resping.

— Tu, fustangiul nesăţios, îndrăgostit de mine? „O iubită în fiecare port" – crezi că nu-mi amintesc deviza ta?

— O minciună pentru a-mi face personajul pianistului de jazz mai pitoresc.

— Ţi se scurg ochii după toate femeile!

— Te găsesc neînchipuit de frumoasă, Alice. Îmi place firea ta aprigă, îmi place cum ripostezi. Nu m-am simţit niciodată atât de bine cu cineva.

Îl ţintuiesc cu privirea fără să mai pot spune vreun cuvânt. Sinceritatea pe care o percep în vorbele lui mă împietreşte. E adevărat că şi-a riscat pielea pentru mine. Aseară era cât pe ce să-l împuşc.

Insistă.

— Îmi doresc să fac o mie de lucruri împreună cu tine: să-ţi vorbesc despre cărţile care-mi plac, să-ţi arăt cartierul unde am crescut, să-ţi prepar reţeta mea de *mac and cheese* cu trufe, să…

Lacrimile îmi tulbură din nou vederea. Cuvintele lui Gabriel mă învăluie cu blândeţea lor şi simt dorinţa de a mă abandona acestui sentiment. Îmi amintesc când i-am văzut prima oară chipul pe faimoasa bancă din Central Park. Am devenit complici chiar din prima clipă. Îl revăd în magazinul

de jucării, înfăşurat în capa de magician, făcând scamatorii pentru a-i amuza pe copii.

Totuşi, îl întrerup:

— Femeia asta pe care pretinzi c-o iubeşti, Gabriel… în câteva luni, ştii foarte bine că va dispărea. N-o să te mai recunoască. O să-ţi spună „domnule” şi va trebui s-o închizi într-o cameră de spital.

— E o eventualitate, dar nu e sigur. Şi sunt gata să-mi asum acest risc.

Las telefonul în momentul în care bateria îşi dă sufletul.

Gabriel este în faţa mea, la mai puţin de zece metri.

— Dacă există cineva care poate duce lupta asta, tu eşti aia.

A ajuns acum la câţiva centimetri.

— Dar nu depinde de mine.

— O să ne luptăm amândoi, Alice. Cred că facem echipă bună, nu?

— Mi-e frică! Mi-e atât de frică…

O pală de vânt ridică praful şi face să tremure acele aurii ale zadelor. Frigul îmi arde degetele.

— Ştiu cât o să fie de greu, dar va fi…

Va fi…

Vor fi unele dimineţi senine şi altele întunecate de nori.

»

Vor fi zile de îndoială, zile de spaimă, ore goale şi cenuşii petrecute în săli de aşteptare mirosind a spital.

Vor fi perioade lejere, primăvăratice, adolescentine, în care boala se va face uitată.

Ca şi cum n-ar fi existat niciodată.

Apoi viaţa va continuă.

Şi tu te vei agăţa de ea.

*

Va fi vocea Ellei Fitzgerald, va fi chitara lui Jim Hall, va fi o melodie a lui Nick Drake revenită din trecut.

Vor fi plimbările pe malul mării, mirosul de iarbă proaspăt tăiată, culoarea unui cer schimbător.

Vor fi zile de pescuit cu maree joasă.

Vor fi fulare înnodate la gât pentru a înfrunta vântul. Castele de nisip care vor ţine piept valurilor sărate.

Şi cannoli cu lămâie înfulecaţi în grabă pe străzile din North End.

Va fi o casă pe o stradă umbroasă. Vor fi nişte lampadare din fontă cu halou colorat. O pisică roşcată, jucăuşă, un câine mare, prietenos.

Va fi o dimineaţă de iarnă în care voi întârzia la serviciu.

Voi coborî alergând treptele scării. Te voi îmbrăţişa pe fugă, îmi voi lua cheile.

Uşa, aleea pavată, motorul pornit.

Şi când voi opri la primul semafor, voi constata că o tetină micuţă ţine loc de portchei.

*

Vor fi…

Sudoare, sânge, primul ţipăt al bebeluşului.

Un schimb de priviri.

Un pact pentru eternitate.

Biberoane din patru în patru ore, pachete de scutece stivuite, ploaia bătând în geamuri, soarele din inima ta.

*

Vor fi…

O masă de înfăşat, o cadă în formă de scoică, otite repetate, o menajerie de jucării din pluş, cântece de leagăn fredonate.

Zâmbete, ieşiri în parc, primii paşi, o tricicletă pe alee.

Înainte de a adormi, poveşti cu prinţi care se luptă cu dragoni.

Aniversări şi începuturi de an şcolar. Deghizări în cowboy, desene de animale lipite pe frigider.

Bătăi cu bulgări de zăpadă, scamatorii, tartine cu dulceaţă la gustare.

*

Şi timpul va trece.

Vor mai fi alte internări în spital, alte examinări, alte alerte, alte tratamente.

De fiecare dată, vei pleca la luptă cu frica în sân, cu inima strânsă, neavând drept armă decât dorinţa de a mai trăi.

De fiecare dată, îţi vei spune că, orice ţi s-ar întâmpla acum, toate acele momente smulse din ghearele fatalităţii meritau osteneala de a fi trăite.

Şi că nimeni nu va putea vreodată să ţi le ia.

Mulţumiri

Lui Ingrid.

Lui Edith Leblond, Bernard Fixot şi Catherine de Larouziere.

Lui Sylvie Angel, Alexandre Labrosse, Jacques Bartoletti şi Pierre Collange.

Lui Valerie Taillefer, Jean-Paul Campos, Bruno Barbette, Virginie Plantard, Caroline Sers, Stephanie Le Foil şi Isabelle de Charon.